

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto XI.

Ljubljana, 11. maja 1939.

Štev. 19.

Errare humanum est, sed in errore perseverare diabolicum.
Zmotiti se, je človeško, v zmoti vztrajati pa peklensko.

Po sv. Avguštinu
(354—430)

»DRUŽINSKI TEDNIK«

Izhaaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Gregorčičeva ulica št. 27/III. Poštni predal št. 345. Telefon št. 33-32. Račun poštne hran. v Ljubljani št. 15-393. Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo. Za odgovor je treba priložiti za 3 dni znanik.

NAROČNINA

1/4 leta 20 din, 1/2 leta 40 din, vse leto 80 din. V Italiji na leto 40 lir, v Franciji 70 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. Drugod sorazmerno — Naročnino je plačati vnaprej.

CENE OGLASOV

V tekstem delu: enostolpna petna vrsta ali njen prostor (višina 3 mm in širina 55 mm) 7 din; v oglasnem delu 450 din. V dvobarvnem tisku cene po dogovoru. Notice: beseda 2 din, Mali oglasi: beseda 1 din, Oglasi davek povsod še posebej. Pri večkratnem naročilu popust.

Danes:

Problem pomlajevanja - rešen!

(Gl. str. 4)

Staljin : Chamberlain = Molotov

Zakaj je moral Litvinov odstopiti. — Ozadje angleške zunanje politike proti Rusiji

V Ljubljani, 10. maja.

Ena politična razgibanost, ki smo ji priča že dobro leto dni, ne more ostati brez sledu na človeškega duha. Ljudje začnejo izgubljati smisel za merilo in se ne znajo več prav orientirati. Zato imamo čedalje pogostejše priložnosti opazovati, da pri presoji dogodkov nimamo med obema skrajnostima: sorazmerno nepomembni dogodki se nam dostikrat zde senzacijske, preko resničnih senzacij pa gremo na dnevni red. Naš politični instinkt nas zadržuje puščati na cedilu.

Odstop Maksima Litvinova ne spada med serijske dogodke, ki bi jih smeli katalogizirati znotraj zgoraj zarisanih mej. Prvič je prišel na videz preveč nepričakovano, drugi se pa tudi način njegovega odhoda bistveno razlikuje od metod, ki nas je sovjetska Rusija zadnja leta z njimi seznanila. Litvinov namreč ni šel kakor na primer Tuhačevski. Njegov odhod spominja dosti bolj na metode, katerih žrtev je bil pred dobrim letom dni njegov britanski tovariš sir Anthony Eden — čeprav bi bil g. Chamberlain upravičeno užaljen, če bi ga hoteli primerjati s Staljinom; upravičeno, pravimo, kajti skriti nagiba, ki sta Angležu in Rusu narekovala preorientacijo, sta si ne tako v takšnem razmerju kakor koli in bič.

Zakaj se je moral Litvinov umakniti? In kakšne bodo posledice te osebne spremembe v sovjetski zunanji politiki?

Se danes, skoraj teden dni po Litvinova odhodu, si svetovni tisk ni prav na čistem, kaj je pokopalo enega izmed najposobnejših sovjetskih diplomatov in predvsem najbolj evropskega, najbolj »ženevskega« med njimi. Sovjetska diplomacija že od nekdaj »e dosti bolj nerada razkriva kvarte kakor demokratska; ker spada vrhu tega med tiste, ki ne odgovarja neposredno narodu, ampak enemu samemu, je še toliko bolj nepreracunljiva, saj igra pri njej glavno vlogo osebnostni moment, t. j. dobra ali slaba volja vsemogočnega diktatorja. Toda naj sodimo o Staljinu, kakor hočemo, logičnosti njegove dosedanje notranje in zunanje politike mu tehtno ne moremo odrekati. Zato bomo še najmanj grešili, če bomo pri ugotavljanju o vzrokih moskovskih sprememb poklicali logiko na pomoč.

Ena izmed glavnih nalog sovjetskega komisarja za zunanje zadeve je bila sklenitev obrambne zveze z Anglijo (in Francijo). Ta cilj se mu je izjalovil.

Ker drugih pomembnejših nalog Litvinov v zadnjem času ni imel, ni nelogično sklepanje, da ga je prav ta neuspeh stal njegovo funkcijo v sovjetski vladi. Sicer je pa v tem ves svetovni tisk istih misli, zato bi bilo

K sliki v začetku članka:
Vjačislav Mihajlovič Molotov, predsednik sovjetske vlade in novi sovjetski komisar zunanjih zadev.

škoda prostora in časa, ustavljati se pri tej točki. Mnogo važnejše je vprašanje: Zakaj je moral Litvinov iti ravno v trenutku, ko njegov odhod nujno ustvarja zmedo v prestolnicah, ki kujejo obrambno zvezo?

Ce hočemo odgovoriti na to vprašanje, moramo seči naprej in vprašati: Ali misli Staljin spremeniti smer svoje zunanje politike?

Na to vprašanje sta možna dva kratka odgovora: da in ne. Toda kratki odgovori so najtežji. Tu nam logika dosti ne pomaga. Čeprav je neizpodbitno, da je vsa dosedanja Staljinova politika v Evropi slonela na nasprotstvu med Rusijo in tretjim rajhom, ni pri diktatorju nikdar izključena možnost nepričakovanega preobrata — tem manj, če imata dva na zunaj sovražna si sistema več skupnih točk. Kljub temu se takšen preobrat ne zdi prav verjeten; preveč nevarnosti bi tvegala Rusija, če bi se vezala s sistemom, ki mu je ekspanzija na njene stroške skorajda glavni cilj. Nevtralnost pa trajno ni možna ne verjetna. Tako sklepa velika večina časopisnih komentatorjev; mislimo, da se jim lahko tudi mi pridružimo.

Ostane torej druga možnost: smer zunanje politike ostane nespremenjena, spremeni se samo njena taktika.

Za takšno razlago govori predvsem argument samozvesti in ponosa. Ne smemo pozabiti, da ni bila Rusija tista, ki se je Angležem in Francozom ponujala. 1. septembra i marca so Angleži potrkali pri Rusih, ne pa narobe. Rusi so se, njihovem trkanju obakrat odzvali — in obakrat dobili nelaskavo vabilo, da naj bodo pripravljeni, kadar jih bodo Angleži poklicali, da pojdejo zanje po kostanj v žerjavico, drugače naj pa lepo doma ostanejo in naj se ne menijo za stvar, ki se gode okoli njih. Nedvomno imajo Angleži za takšno politiko svoje vzroke, poleg lordovskih tudi druge, tehtnejše; prav tako nedvomno pa tudi Rusom ne more trajno iti v račun, da bi za Angleže opravičali samo težaka dela, in še ta samo tedaj, kadar bi jih Angleži izvolili poklicati.

Najverjetnejši odgovor na naše drugo vprašanje bi bil tedaj nikalen: Staljin ne misli spremeniti svoje zunanje politike. Spremeniti hoče samo svojo taktiko, ker se ne zadovolji več z vlogo hlapca, dobro došlega le dotlej, dokler ga »gospodar« potrebuje. Zdaj nam bo tudi odgovor na prvo vprašanje lažji: Zakaj se je Litvinov umaknil ravno zdajle, v dneh ko je njegov odhod moral ustvariti zmedo v Londonu in Parizu? Dvakrat zakaj, če se Staljin nima namena preorientirati in si torej ne more želeči, da bi oslabil demokratsko fronto?

Zato, da Rusija pokaže zahodni Evropi: Nismo mi tisti, ki prosimo, temveč vi. Vi želite našo pomoč. Prav. Vaša pravica je to. Toda ne zameri-

te, tudi mi imamo svojo pravico. Velika Britanija je velesila. Francija je velesila. A tudi Rusija je velesila. In prav bi bilo, da tega ne pozabite.

Tako sme odgovoriti samo človek, ki se zaveda svoje moči. V normalnih razmerah Staljin ne bi mogel tako samozavestno nastopiti, ker ve, da nasproti močni Angliji in Franciji njegov glas kaj prida ne zaleže. Zato je počakal trenutka, ko se London in Pariz ne čutita preveč močna. Njegov nastop je sicer napravil zmedo na zahodu, a hkratu je tudi razčistil položaj. Rusiji, si misli Staljin, to ne more škodovati, za druge države me pa ni treba biti bolj skrb kakor njih same. To velja po njegovem ne samo za Anglijo in Francijo, ampak tudi za Poljsko in Romunijo.

Londona ruska politika

Velika Britanija se zelo nerada veže z Rusijo. Ne samo zato, ker odklanja boljševizem; v prvi vrsti zato,

Takšne lepake so nalepili po pariških ulicah, ko je izšla nova zakonska uredba o 1°ni prometni dokladi za narodno obrambo. Na lepaku se bere:

Kupujte, ker s tem podpirate obrambo domovine.

ker se njeni interesi v Aziji križajo z ruskimi. Japoniki imperializem je Angležem neprijeten, vendar jim ta trenutek še ne dela preglavic, ker dobro vedo, da se po kitajski vojni Japonci še lep' čas ne bodo toliko opomogli, da bi jim mogli biti nevarni. Pri Rusih je stvar druga. Moskovska politika v Aziji je po sodbi Angležev prav tako imperialistična in ekspanzivna, kakor je krotka v Evropi — ekspanzivna ne samo na vzhod in jugovzhod, temveč tudi na jug: proti Indiji.

Angleži so v Indiji silno občutljivi. Bolj kakor kjer koli v Evropi, razen v Gibraltarju in Suez — a tudi tod

Poljski zunanji minister odgovarja v parlamentu Hitlerju. Beckov govor je bil miren in dostojanstven. »Poljska ne odklanja pogajanj z Nemčijo.« je rekel Beck, »a le pod dvema pogojema: 1. Poljska se bo pogajala kakor enak z enakim; 2. Poljska ne dovoli, da bi kdo kratil njeno čast.«

so samo zato, ker gre skozi Gibraltarsko ožino in Sueski prekop njihova najbližja pot v Indijo. Indija je najdragocenejša dežela britanskega imperija. Brez Indije imperij ne bi bil več imperij.

Zato je vseeno, kdo vlada v Rusiji, Nikolaj ali Staljin: nikoli ne bo London sklepal srčnih zvez z Moskvo. Angleški lordi in člani clivedensetskega krožka utegnejo danes prav tako sovražiti boljševiško Rusijo, kakor so pred 25 leti dvorili carju in velikim knezom. Za britanske imperialiste ta čustvena razlika ne obstoji; zanje je Rusija nič več in nič manj kakor država, ki preži na Indijo.

S tega vidika je treba gledati britansko zunanjo politiko, če jo hočemo prav razumeti.

Lahko se sicer zgodi, da dobi tudi katera druga država skomine po bogati Indiji. Ali celo še več: znali bi doživeti, da bi katera druga država hotela izpodrežati britanski imperij pri korenini sami. Toda motil bi se, kdor bi sklepal, da bo Velika Britanija takrat izpustila Rusijo izpred oči in se takoj vrgla na novega sovražnika. Velika Britanija bo počakala, da vidi, ali ima novi sovražnik tudi moč, ne samo voljo, da razkosa njen

imperij; šele tedaj se bo morda zvezala celo z Rusijo, da se odkriža tekmeča, ki ji hoče zrasti čez glavo. Se prej bi pa poskusila izlepa dopovedati obema tekmečema, da bi bilo prav za prav najbolje, če si samá skočita v lase, njo pa pri miru pustita; tako bi ubila tri muhe z enim samim udarcem.

V luči te teorije nam bo britanska politika na Daljnem Vzhodu na mah razumljiva, prav tako pa tudi londonska zavlačevalna taktika pri pogajanjih z Rusijo.

V praksi kajpak ne gre vselej tako, kakor uči neizprosna teorija. Praksa je funkcija ljudi, a ljudje so na žalost nepopolna bitja. V ogledalu današnjih razmer sta bila n. pr. Baldwin in MacDonald vse prej ko velika izvrševalca imperialne politike. Njuna neodpušljiva napaka je bila, da sta imela premalo fantazije. Dalo bi se celo izračunati, koliko milijonov zdrave angleške valute stane, danes Veliko Britanijo njuna nesrečna organska hiba; treba je samo sešteti številke britanskih vojnih proračunov zadnjih treh let...

Nadaljevanje
na 2. strani v 5. stolpcu

Glas iz Pariza

Francoski radikalni poslanec Marcel Déat je napisal v pariškem listu »Oeuvre« razmišljanje o tem, ali je Francozu vredno za Gdansk umreti. Pisec je prišel do spoznanja, da ni.

V švicarskih listih smo brali, da je članek udaril v Pariz kakor bomba in da je celo zasenčil senzacijo Litvinovljevega odstopa; izšel je namreč slučajno isti dan, ko je Staljin odslavil Litvinova.

Sicer je »Oeuvre« koj drugi dan napisal, da se s piscem ne strinja in da je članek izšel v »Svobodni tribuni« lista, torej na piševo lastno odgovornost. Sed facta infecta fieri non possunt.

Odgovoril je tudi sam predsednik vlade Daladier: »Francija bo storila svojo dolžnost in izpolnila zavezniške obveznosti.«

Desničarski poslanec de Kerillis je napisal v katoliškem listu »Epoque«: »Tisti Francozi, ki niso hoteli upreti za Češkoslovaško, nočejo umirati za Poljsko, ne za Anglijo, ne za nikogar. Zraven pa upajo, da bodo drugi narodi izvolili še nadalje umirati zanje.«

Glas iz Amerike

Dr. Beneš je te dni izjavil v nevezanem razgovoru:

»Zdaj ne gre več za svobodo Čehov, Slovkov in drugih malih narodov v Evropi. V ospredju je svoboda evropska zveza. Prva naloga demokracije po njeni zmagi bo, da preuredi Evropo v federacijo svobodnih narodov.«

Poljski odgovor

Krakovsko demokratsko glasilo »Ilustrowany Kurjer Codzienny« piše po sklenitvi nemško-italijanske vojaške zveze v Milanu:

Eno je jasno: ta pakt je naperjen v prvi vrsti proti vsem tistim, ki se ne mislijo slepo pokoriti Berlinu. V prvi vrsti proti Poljski. Edino, kar je za Poljake važno pri tem paktu, je stališče, ki ga je z njim zavzela Italija. To je pa tudi pokopalo vsako misel, da bi Poljska zdaj mogla pristati na italijansko posredovanje v poljsko-nemškem sporu.

Diplomatski šah

Diplomatska igra Anglije proti tretjemu rajhu je zadnje tedne podobna šahovski partiji, v kateri je Anglija zaradi večnih Chamberlainovih pomislekov izgubila tempo. Pesimisti utegnejo iz tega sklepati, da bo Anglija, kar se Poljske tiče, izgubila partijo. Toda ne glede na to, da je v bistvu angleškega šaha, da Velika Britanija dobi končnico, čeprav žrtvuje figure med igro, je treba tem pesimističnim prerokom odgovoriti, da poljska partija kljub angleški izgubi tempa še ni izgubljena; kajti pokazalo se je, da je Poljska politični subjekt in ne objekt, kakor je bila Češkoslovaška.

(»National Zeitung«, Bazel)

K sklenitvi vojaške pogodbe med Nemčijo in Italijo: nemški zunanji minister v. Ribbentrop in grof Ciano ob Comskem jezeru v Severni Italiji.

Zemljevid Gdanskega koridorja. Na zemljevidu je zarisana železniška proga, ki jo želi Nemčija zgraditi čez koridor skupaj z avtomobilsko cesto. Železnica in cesta naj bi bili eksteritorialni, t. j. ne pod poljsko ampak pod nemško suverenostjo.

Družinski tednik

Gospodinja in služkinja pred sodiščem

'Velikodušna' gospodinja je svoji služkinji — služila ji je 23 let — plačala za ves ta čas 23.000 din, torej niti 100 dinarjev na mesec

Beograd, maja.

Pred beograjskim sodiščem se je te dni zagovarjala beograjska veleposelstnica in bogatašinja gospa Leposlava Popovićeva. Tožila jo je njena služkinja Kostadinka Laziceva. Zgodba bogate gospe in revne služkinje je dokaj nenavadna.

Kostadinka je pred sodiščem izjavila, da jo je gospa pred tri in dvajsetimi leti vzela k sebi in ji obljubila, da jo bo poročila in ji priskrbel dom, ako ji bo nekak let verno služila. Kostadinka je bila kajpak tega predloga zelo vesela, takoj je pričela delati in je delala in čakala na moža dolgih 23 let.

Prvih deset let se mladi služkinji še sanjalo ni, da je gospa pred tri in dvajsetimi leti vzela k sebi in ji obljubila, da jo bo poročila in ji priskrbel dom, ako ji bo nekak let verno služila. Kostadinka je bila kajpak tega predloga zelo vesela, takoj je pričela delati in je delala in čakala na moža dolgih 23 let.

Njem ministru Buttler je v parlamentu izjavil, da je Anglija pripravljena posredovati med Nemčijo in Poljsko. — Papež Pij XII. se trudi doseči mir med narodi in želi posredovati. V ta namen je poslal nuncija Orseniga k Hitlerju, papeški nuncij v Parizu je pa o tem obvestil zunanjega ministra Bonnetta. — Namestnik ruskega konzularja za zunanje zadeve Potemkin se je nazaj grede iz Turčije ustavil v Sofiji in Bukarestu, v Moskvo se pa vrne preko Varšave.

Nj. Vis. knez namestnik Pavle in kraljica Olga sta na povabilo italijanskega kralja in kraljice odpotovala v Italijo na večdnevni uradni obisk. V njunem spremstvu so zunanji ministri dr. Cincar-Marković, minister dvora Milan Antić in drugi dostojanstveniki. — Papež Pij XII. je svetovni Veliki Britaniji, Franciji, Nemčiji, Italiji in Poljski, naj se zastopniki teh držav sestanejo na konferenci ter razpravljajo o Gdanskem. — Na milanskem sestanku nemškega in italijanskega zunanjega ministra je bilo govora tudi o skupnih kolonialnih zahtevah. V Rimu namreč menijo, da je uresničenje italijanskega kolonialnega načrta možno samo tedaj, če ostane Nemčija velesila v Evropi. — Zunanji ministri severnih držav so se sestali v Stockholmu. Na sestanku bodo razpravljali predvsem o nemški pobudi za zaključitev pogodbe o nenapadanju. — Kitajci so prodali tik pred Kanton. V mestu vlada med Japonci veliko razburjenje. — Med Rusijo in Anglijo se še zmerom vrše pogajanja, ki potekajo baje zelo zadovoljivo in Angleži upajo, da bodo še ta teden končana.

Toča je popolnoma oklestila cvetoče drevje in polja na Sorškem polju in v Selski dolini. Bila je ko lesnik debela. Napravila je mnogo škode, ker drevesa zaradi poltlenih cvetov ne bodo obrodila.

Italijanski potovalni urad je odprlo generalno ravnateljstvo italijanskega turizma v Beogradu. Urad bo skušal povečati medsebojni tujski promet in bo razstavil italijanske knjige. Vrh tega bo ljudi poučeval za potovanja po Italiji.

Z motornim kolesom sta se ponesrečila rudniški kovač Anton Muh in njegova žena Marija iz Trbovelj. Na strmi cesti proti Zagorju se je Muh hotel umakniti nekemu vozu, pri tem se je pa kolo zvrnilo. Težje rane je

ljubo ali kvečjemu v toliko, da Kostadinki za njeno trdo delo ni dajala nič plače, pač ji je pa dajala samo hrano in stanovanje in tisto bore oblake, ki jo je dekletu potrebovalo za vsak dan.

Počasi so se Kostadinki pričele odpirati oči. Molčala je in delala in se zmerom čakala, da bi se gospa spomnila na obljubo, ki jo ji je dala pred dolgimi leti. Lepega dne je pa opovedala službo in je gospo ovadila sodišču. Pred sodiščem je bogata Beograjkanka prisegla, da ni res, kar trdi služkinja.

Kaj pa mislite, gospod sodnik, dekletu je bilo sirota, vzela sem jo k sebi iz usmiljenja, kje neki naj bi ji obljubljala moža in dom! se je zgrajala bogata gospa in — zmagala. Sodišče jo je spoznalo za nedolžno in jo oprostilo.

Zdaj je Kostadinka tožila svojo nekdajno gospodinjico zaradi krive pri-

sege. Spet sta se gospa in služkinja srečali pred sodnikom, spet je gospa trdila svoje, služkinja pa svoje. Gospe Popovićevi ni bilo mogoče dokazati, da je lagala in tako jo je sodišče spet oprostilo.

Ze je občinstvo, ki je obilno napolnilo sodno dvorano, menilo, da je te nenavadne zgodbe konec, kar je vstal odvetnik bogate Beograjkance, lastnik več velikih beograjskih palač in izjavil, da namerava njegova klijentka dekletu kljub predznosti poplačati trindvajsetletno delo v njeni hiši. Svečano je izjavil, da bo dala gospo Popovićeva Kostadinki 23.000 dinarjev...

23.000 dinarjev za trindvajset dolgih let, polnih garanja, trdega garanja, prevaranih upov, ubitega hrepenenja. 23.000 dinarjev, torej niti ne 100 dinarjev na mesec! Ali ni to kulturna sramota? Ni čuda, da so nekateri zmajevali z glavami odhajali iz sodne dvorane.

Druge mesece se Beograjkanci kaj redko selijo. Lani se jih je novembra preselilo 10.000.

Hišo si je zažgal, da bi dobil zavarovalnino, neki posestnik iz Siska. Ko je pripravil vse potrebno za požar, je odšel v Zagreb. Nakana se mu pa ni posrečila. Gasilci so pri gašenju našli na velike posode bencina, zvezane z gorečo svečo, ki naj bi zažgale hišo. Prekanec je tako ostal brez hiše in zavarovalnine.

23.000 dinarjev se izplačale zavarovalnice banški upravi kot lastnici pogorelega hotela »Plitvice«. Banška uprava bo dobila poleg tega denarja za gradnjo novega hotela še pomoč od države.

Neznani ropar je napadel posestnika Jakoba Škulca z Rajca pri Hinjah.

Listek „Družinskega tednika“

Lasulje

Umetnost izdelovanje lasulj je danes že docela izpopolnjena. Sele pred kratkim so na primer spoznali, da skoraj dva metra dolgi rdečkasti lasje pokojne Leslie Carterjeve, slavne gledališke igralkice, niso bili njeni naravni lasje.

Adolph in Ira Senzova v New Yorku izdelata skoraj vsa lasuljarska dela za gledališke igralce in za Hollywood. Ko dobe las, ki jih je treba predelati, iz Evrope v svojo delavnico, jih očistijo, operejo in sortirajo po barvi, kakovosti in dolžini.

Če odjemalec naroči lasuljo ali toupet (moško lasuljo), mu glavo izmerijo v treh smereh. Po teh merah napravijo na lesenem modelu točen papirnat posnetek odjemalčeve glave. Ta posnetek pomerijo odjemalcu in potem spet pritrdijo na model. Na njem napravijo tenko svilen mrežo, podobne barve kakor je koža. Svilo za to dobivajo iz Švice in stane osem

dolarjev meter, čeprav je zelo ozka. Svilo se boljše kakovosti pa dobivajo s Češkega in stane več ko še enkrat toliko.

Medtem ko delajo svileno mrežasto kožo, na moč skrbno iščejo primerne lasje. Zmešajo različne odenke las, dokler popolnoma ne zadenejo barve odjemalčevih las, ali pa ne ustrezajo njegovim posebnim željam. Ko je svilena koža gotova, se začne najtežje delo — lasje pritrditi nanjo. Svetlo-lasi ljudje, pa naj bodo moški ali ženske, imajo po štetju nekega potrpežljivega nemškega učenjaka 24.000 las, temnolasi pa 16.000. Čim temnejši so lasje, tem bolj so debeli.

Zdaj mora pa izdelovalec vse te lasje vdelati v svileno mrežasto kožo tako, da vsak posamezen las z neko kvačko pritrdi. Gotova lasulja je tako trpežna, da jo lahko umivajo, kodrajo in krtačijo, celo bolj trpežna kakor naravni lasje. Lasje iz lasulje nikoli ne izpadejo in izgotovljena lasulja se tako dobro prilaga glavi, da je ne more odtrgati noben veter. Nepotrebno je še posebno pritrjevanje, niti pri plavanju ne.

Moški — trikrat toliko jih nosi toupete kakor ženske lasulje — lahko danes dobe umetne lasje že za 35 dolarjev. Vsekako so pa tudi po 500 dolarjev. Ker so povprečni moški glede tega zelo občutljivi, mora izdelovalec lasulj svojo umetnost tako

izpopolniti, da nihče ne opazi lasulje na odjemalčevi glavi.

Odjemalec, ki si to lahko privoščiti, si navadno naroči več lasulj. Njegov prvi toupet ima samo nekaj las. Pri bližnji vsaki dva tedna potlej menja toupet z vedno več lasmi, dokler se napolnejo ne pojavi z vsemi lasmi; tako ljudje, ki pride z njimi vsak dan v stik, niti ne opazijo velike spremembe. Zdi se jim, ko da bi bila sprememba naravna. Potlej pa gospe nosi toupete z različno dolgimi lasmi. Vsak teden menja lasuljo, dokler ne natakne zadnje z najdaljšimi lasmi. Potlej se pa na lepem prikaže s prvo, ki ima najkrajše lasje, da se zdi, ko da bi pravkar prišel od frizerja.

John D. Rockefeller je bil pri svojih petdesetih letih popolnoma plešast. Ko je umrl, je imel precej sivih las na glavi. Uporabljal ni nikakršnega sredstva za rast las, ker ga tudi ni bilo. Nekdo je dal pa precej denarja za znanstveno raziskovanje vprašanja, kako preprečiti plešavost ali pa pospešiti rast las. Sicer se je pa poskuševal toupeta.

Mnogo bankirjev, industrijcev, igralcev in drugih ljudi dan za dnem nosijo lasuljo. Nekateri si dajo napraviti trajne kodre, drugi si pa stresajo celo sol na glavo, samo da se jim lasje sprjemajo v čope.

Londonška ruska politika

Nadaljevanje s 1. strani

Pomanjkanje domišljije je sploh tipična hiba vladajočih britanskih politikov. Anglež se silno nerad veže v prostoru in času; Anglež improvizira. Takšna prozna politika ima nedvomno zelo dobre strani, drugače ne bi bil britanski imperij učakal današnjih dni. Prav tako gotovo ima pa tudi slabo stran; drugače ne bi danes stala Velika Britanija in z njo ves svet na pragu najusodnejšega preobrata v zgodovini človeštva.

G. Chamberlain ima te dni hudo težko stališče. Kot star diplomat in državnik le predobro ve, kakšno pot mu narekuje imperialna doktrina; zato tudi strumno stopa po tej poti ves čas, odkar vodi britansko zunanjo politiko. Ta pot je posejana z nešteti zaprekami, a najtragičnejše je to, da je te zapreke napovedal ves svet, le G. Chamberlain jih ni videl, ker mu kot Angležu manjka fantazije za pogled v bodočnost.

Zveza z Rusijo? Seveda, z veseljem — pod pogojem da... čisto ako...

Odstop Litvinova je Chamberlainu vražje zmešal račune. Ko bi bila cela samo imperialna doktrina! Pa je še cel kup drugih ovir. Takra je izvedel iz Tokia, da Japonska samo čaka na njegov pakt s Sovjeti, da se bo pridružila vojaški zvezi Rim—Berlin. Potem se upa groziti celo vojvoda Alba, londonski poslanik Francove Spanije (namesto da bi bil Veliki Britaniji hvaležen, ker je tako nesebično pomagala Francu do zmage). In portugalski diktator Salazar... In romunski zunanji minister Gafencu... In drugi...

Medtem pa čas hiti. Čas je sicer na strani Velike Britanije. Toda to pol izjemno ni. Svet postaja nestrpen. Svet upira oči v London.

Nemčija in Italija sta sklenili vojaško pogodbo. Sicer sta s tem samo potrdili že zdavnaj obstoječe stanje, a vendar...

Svet čaka, kaj bo storila Anglija. London se izjemno podviza in podpiše vojaški pakt s Turčijo.

Svet misli, da to še ni tisto, kar bi smel pričakovati po tolikanj gostobesednih napovedih zadnjih tednov.

Rusija podpiše vojaški pakt s Turčijo.

Svet še zmerom gleda v London. Kaj je s paktom med Londonom in Moskvo?

Chamberlain ne razume, da svet ne razume. London—Ankara. Moskva—Ankara. Dve ambi iz treh elementov — ali ni to skoraj toliko kakor terna?

Skoraj, da. Toda terna ni nikdar zbirka amb — posebno ne, dokler še tretja manjka.

Pogajanja med Londonom in Mosko teko dalje...

Observer

Ljubljanskem aerodromu. Kot zmagovalcem jim pripada naloga, da organizirajo letos mednarodne modele tekme. Tekme se bodo vršile 22. in 23. julija blizu Londona za pokal Nj. Vel. kralja Petra II. Tekmovali bodo jadralni letalni modeli, dočim se pri nas motorni. Tekme se bodo udeležili tudi naši jadralni modelarji.

S kolesa je padel in se ubil 63letni Vrabec Janez, posestnik iz Grobelnega. V Sentjurju pri Celju je trčil v kolesarja Stanka Kneza, pri tem je pa s tako silo priletel na tla, da je v bolnišnici kmalu podlegel težkim poškodbam.

Sina je zaklal posestnik Josip Santo iz vasi Trnja pri Čakovcu. Ker mu sinova izvoljenka ni ugajala in se je fant hotel kljub temu oženiti, se je med njima začel prepri, ki se je končal s sinovo smrtjo. Starca so zaprli.

Smrtno se je ponesrečil z letalom zagrebški letalec Drago Balzerano. Nad mestom Choroti v Boliviji je letalu v višini 50 metrov odpovedal motor. Strmoglavilo je na tla in pilot se je ubil.

Ugotovili so identiteto samomorilca, ki so ga našli v Ferlinčevem gozdu v Svelčini pri Mariboru. Bil je 61letni Franc Muster iz Untergralla pri Lipnici v Nemčiji. Njegov zet iz Nemčije ga je spoznal po obleki in klobuku.

Vol je zdivjal in vrzel čez avtomobil 34letnega posestnika Cviklja iz St. Janža na Vinski gori. Ko je Cvikelj gnil vola, jima je naprotili privozil avtomobil. Avto se je zadel ob vola, zato je ta zdivjal in povzročil gospodarjevo nesrečo. Cvikelj si je zlomil desno roko v ramenu in je ranjen po vsem telesu.

Požar je uničil gospodarsko poslopje Adele Dečkove iz Sp. Hudinje pri Celju. Ogenj je nastal zaradi kratkega stika. Škoda znaša približno 100.000 dinarjev.

Maskirana roparja sta vdrla v hišo posestnice Marije Vrečkove v Vojniku pri Celju. Prehrskala sta vse prostore in odnesla 1500 dinarjev gotovine in zlato žensko uro z veržico.

Strašen zločin sta izvršila dva brata, stara 11 in 13 let iz vasi Kamenice v Bosni. Na paši sta strelila nekega 12letnega dečka, potlej sta mu na odrezala glavo in ga zakopala. Mala merilec so kmalu izledili.

OKVIRJI

SINE, FOTOGRAFIE, COBELINE
JULIJ KLEIN
LJUBLJANA, Wolfova ul. 4

Železniško ravateljstvo se je preselilo iz Subotice v Beograd. V nadomestilo bodo v Subotici ustanovili učiteljsko, kmetijsko in orožniško šolo.

Spomladansko umetniško razstavo bodo odprli v Beogradu 14. maja. Razstavili bodo okrog 200 umetniških del. Razstave se bodo udeležili tudi slovenski umetniki.

Za milijardo dinarjev blagovnega kredita je ponudila naši državi Italija. To posojilo ponujajo italijanske banke za dobo petih let s prav ugodno obrestno mero. Posojilo bi izplačala naša država z izvozom v Italijo, vendar bi morala del uvoza plačati z devizami.

Umrljivost za jetiko v Sloveniji čedalje bolj pada. Od 238 smrtnih primerov se je zmanjšala umrljivost na 162 smrtnih primerov na 100.000 prebivalcev. Najmanjša je umrljivost v Ljubljani. Vzrok nazadovanja te bolezn je plod vztrajnega in plodnega dela na socialnem in prosvetnem polju.

109 let visoko starost je dosegla kmetica Nata Krnjulac iz vasi Brešče pri Mitrovici. Vse življenje je bila čila in zdrava. Zdaj je mirno zatisnila oči.

Trčila sta tovorni in premikalni vlak nasproti Magerlove tovarne v Poljanah. Nesreča se je pripetila zato, ker je premikalna lokomotiva prevzela ločeno. Lokomotiva je zadela v priljubljeni voz tovornega vlaka in ga zdrobila, lokomotiva sama se je pa zvrnila v jarek. Pri nesreči je dobil težke rane kurjač Ivan Skomac in je njegovo stanje zelo resno.

Zgorela je 80letna občinska reva Marija Bravnikarjeva iz Maribora. Ponoči je odšla z lučjo iz sobe, pa je po stopnicah padla in obležala v omedlevici. Pri tem se ji je vnela obleka in starka je v strašnih bolečinah umrla.

Direktno parniško progo med Baltskim in našimi pristanišči je uvedel švedski Lloyd. Lloyd razpolaga s 37 parniki. Nova proga bo zlasti koristila turizmu in gospodarskim zvezam med Jugoslavijo in severnimi državami.

Z nožem je zabodel 18letni posestniški sin Konrad Črepinšek iz Vizor pri Novi cerkvi 22letnega Ivana Sivka s Hudinje pri Novi cerkvi. Kravro dejanje je Črepinšek izvršil v silobranu. Sivka je bil na mestu mrtev.

Obesil se je 30letni delavec Eler. Našli so ga visečega na nekem drevesu v Škofji vasi pri Celju. Samomorilec je pobegnil z orožnih vaj in se skrival po okolici Vojnika in Škofje vasi. Nad življenjem je obupal, ko je zvedel, da ga dolže dveh vlovov.

Hlev je zažgala 30letna vdova Magda Lackovičeva in Diklenice v Bosni svojemu ljubčku Stjepanu Hajdukoviču, ker se je poročil z drugo. Najprej je streljala na njegovega očeta, ker je sina odvržal od nje, a je na srečo zgrešila. Ob zaroki z drugo mu je pa zažgala hlev. Ker ji dejanja niso mogli dokazati, jo je sodišče zaradi poskušene uboja obsodilo na 6 mesecev strogega zapora.

Za pet litrov žganja je prodal pijanec Aljuš Sautović svojo ženo in svakinjo mesarskemu pomočniku Ljovici iz Kosovske Mitrovice. Sautovičeva žena je imela z Ljovičem grešno razmerje. Ko je mož to izvedel, jo je Ljoviču kar rad odstopil za 5 litrov žganja, povrhu mu je dal pa še svojo svakinjo.

Oropati je hotel premožno beograjsko trafikantino slušatelj medicine Tomo Zoraja, ameriški državljani. Na ta način bi rad prišel do denarja za pot v Ameriko. Rop se mu pa ni posrečil, ker je napadenka s klicanjem na pomoč priklicala stražnike. Zoraja so odvedli v zapor.

Celjsko okrožno sodišče je obsodilo roparska napadalenca, ki sta izvršila februarja napad na Zerovnikovo družino v Loki pri Vojniku. Franc Kosec je dobil 7 let in šest mesecev je

še, njegov brat Rudolf pa 6 let in 4 mesece.

Tri nove tovarne bo zgradil Bača v Jugoslaviji. Tovarno plinskih mask, pnevmatik in izdelkov iz gume bodo sezidali v Valjevu, tovarno strojev, motorjev in vozil v Bešlincu v Bosni, tovarno usnja bodo postavili pa v Brčkom.

Velik most čez Savo bodo zgradili pri Slavonskem Brodu. Stroški zanj bodo znašali okrog 25 milijonov dinarjev. Od mosta naprej bodo začeli delati novo cesto, ki bo Bosno vezala s Slavonijo.

Z arzenom se je zastrupila zaradi nesrečne ljubezni 27letna Katarina Novakova, služkinja pri posestniku Kardinarju v Globoki blizu Strigove. Zaprta je bila v nezakonito otroka. Obupa je, ker se njen gospodar in hkrati ljubimec ni hotel z njo poročiti.

Močan potres je preteklo soboto ob 5. uri 10 minut in 9 sekund vznemiril prebivalstvo Zaslavja. Najhušji potresni sunki so bili v Litiji, kjer so se s streh valili dimniki in so pokale hišne stene. Potres smo občutili tudi v Ljubljani.

Dva razbojnika sta napadla zakonca Škrjenčeva iz Zamušan pri Sv. Marjetki niže Ptuj. Razbijala sta po vrlih in oknih, pa nista ničesar dosegla. Zato sta začela razsajati še pri sosedi. Po dvehurnem obleganju Škrjenčeve hiše sta naposled izginila.

Pogorela je tovarna »Favorit« v Zemunu. Ogenj je nastal zaradi kratkega stika. Škodo cenijo na tri milijone dinarjev. Požar se je razširil tudi na tovarno »Hobus« in uničil vse stroje. Prav tako je plamen zajel avtomobilno delavnico »Metalizator«. Na srečo so bile vse tri tovarne zavarovane.

V tovarno letal bodo preuredili v Sremski Mitrovici veliko tovarno pohišje Nikola Barota. Tovarna je že ustavila delo, ker jo je treba temeljito preurediti za novi namen. Nova tovarna bo izdelovala vse letalske dele razen motorjev.

15letni obojstvo svojega društva so proslavili mariborski jadralski strazari z razvitjem treh praporov. Ob lastnemu odboru JS v Mariboru je daroval prapor Nj. Vel. kralj Peter II. mestni odbor JS je dobil zastavo od oblastnega odbora JS. Svoj prapor je razvil tudi krajevni odbor železničarjev JS. Vse tri prapore ob blagoslovili in razvili na mariborskem Glavnem trgu. Svečanosti se je udeležilo okrog 10.000 ljudi, ki so s svojo veliko udeležbo pokazali ljubezen do domovine in do Jadrana.

Arto je do smrti povozil petletno Roziko Erzenovo iz Črešnjice v Selški dolini. Stekla je čez cesto in sofer Košmeljevega tovornega avtomobila iz Železnikov ni mogel več preprečiti nesreče. Arto je zadrl Roziko z blatnikom v čelo in nesrečno dekletce je na mestu izdihnilo.

Vlak je povozil dveletno hčerkico Stefana Candra, delavca v mariborskih žel. delavnicah iz Orehove vasi. Cander ima svojo hišico blizu železniških zapornic. Dekletce je ušlo iz kuhinje in steklo pod zapornicama preko tira. V tem je na privozni vlak in nesrečnega otroka ubil.

20letni obojstvo svojega društva so proslavili v St. Jurju pri Celju. Njegov grob so ozaljšali s cvetjem in zelenjem. Zastopnik Majstrovih borev je orisal njegovo življenje v lepem govoru, pevec so pa zapeli žalostinke.

150 ovc je ubila strela pri vasi Zagubici v Srbiji. Pastir in njegova mati sta nagnala čredo pod kosat hrast, ker se je pričelo pripravljati k nevihti. Na lepem je v hrast udarila strela in pobila vse ovce, mati in sin sta pa na srečo ostala živa. Vdrla sta le nekaj metrov stran.

Najstarejši Judej v naši državi žive v Telovu v Južni Srbiji. Tukaj biva 10 starčkov več kot sto let starih. Nekateri so še prav čili. Vsi ti stoletniki so muslimani.

Našli so truplo posestnika Jožefa Kneza iz Prečesja v gozdu Jatna na Dolenjskem. Neznani morilec ga je zabodel v srce. Vzel mu je ves denar — 1060 dinarjev. Orožniki poizvedujejo za zločincem.

Prva ženska gasilska organizacija v naši državi je te dni prvič nastopila pred javnostjo ob 70letnici obstoja prostovoljne gasilske čete v Zemunu. V Zemunu je organiziranih že 50 gasilk. S svojimi lepo izvedenimi vajami so izzvale veliko navdušenje občinstva.

Izšel je »Kažipot« po Ljubljani, ki ga je uredil g. Vadjan Stane, uradnik OUZD, izdala in založila pa uprava Kažipot po Ljubljani. Knjižica ima priročni format in obsega naslove in telefonske številke vseh državnih in samoupravnih ustanov in vse najvažnejše industrijske, trgovske in obrtne obrate, pa tudi vse ulice. Kažipot se dobi po vseh večjih trafikah in stane 10 dinarjev. Knjižica je skrbno urejena in bo nedvomno dosegla zaželjeni uspeh; s pridom jo bo uporabljaj vsakdo, posebno pa tujci, ki pridejo v naše mesto. Podoben priročnik je bil res že potreben, zato ga bo javnost zanesljivo z veseljem sprejela.

Tri žrtve je terjala železniška ne-

ereča na topiderski postaji. Iz nabit polnega vlaka je izstopilo mnogo polnikov na nasprotni strani postaje. V tem je privozil po tiru vlak iz Beograda. Butnil je v polnike in tri povozil, mnogo je bilo pa laže razklenih.

Prvi prizrenski knjigarnar je umrl. Pokojni Vaso Cemerik je ustanovil svojo knjigarno v Prizrenu še pod turško upravo. Bil je vnet in požrtvovalen prosvetni delavec.

V pijanosti so ubili 27letnega Edvarda Lileka trije Pohorčani. Vračali so se z lepim dobitkom — 1000 dinarjev — proti domu v vzhodno Pohorje in streljali. Lilek jih je srečal in jih posvaril, naj ne streljajo. Začelo se je prekekanje in pretep, ki se je končal z Lilekovo smrtjo.

Strašno neurje je divjalo v Novem Sadu in okolici. Debeli toča je uničila vrtove, vinograde in sadovnjake. V Dalmaciji je pa povzročila veliko škodo orkanska burja. Močni hudourniki so razrili vrtove, njive in vinograde. Škoda gre v milijone.

Novo palačo gradbenega ministristva bodo zgradili v Beogradu. Stroški bodo znašali 16-9 milijonov dinarjev.

Bodečo žico so razprostrli čez dr. Krekovo in Aleksandrovo cesto v Studencih pri Mariboru neki nepridipr-

Če verjamete ali ne

Čudna sreča je spremljala štiri-letnega sinčka postajenačelnika Džordževiča iz Vražogrnca pri Zaječaru. Padel je iz drvečega brzovlaka, pa se mu ni ničesar zgodilo. Če verjamete ali ne, ko se je vlak ustavil, so potniki zagledali ob vlaku zdravega otroka, ki je hitel z razprostrtimi ročicami k srečnim staršem.

Neki ameriški študent je iznašel novo delikateso. Pojedel je četrte kile deževnikov, to se pravi 5000 mesnih makaronov. Kajpak je zato prejel nagrado — 5 dolarjev. Ves navdušen trdi, da je njegova delikatesa zelo okusna.

V drenjiškem okraju živi brata, ki imata oba skupaj 48 prstov. Nenavadno število prstov je zbudilo začudenje komisije, ko je pregledovala nabornika Abiba Arapoviča. Ko so videli, da ima na vsaki nogi in roki po šest prstov, ga niso sprejeli k vojakom. Prav toliko prstov ima tudi njegov brat. Arapovič meni, da ga je na ta način Allah zaznamoval za svojega služabnika.

Padla je s četrtega nadstropja in ostala živa petletna Luise Roblička iz Pariza. Staršev ni bilo doma, zato je izkoristila prilžnost in začela na oknu telovaditi. Peši so v strahu spodaj razprostrli usnjen plašč. Deklica je res padla, a ne na plašč, temveč na nekega električarja. Ta se je zelo pobil, deklici se pa ni ničesar zgodilo.

vi. Vanjo sta zavozila kolesarja Vele in Priberšek in se močno ranila. Orožniki so zlikovca že izsledili.

Film o Južni Srbiji bodo predvajali v narodopisnem oddelku svetovne razstave v New Yorku. Filmska ekspedicijska iz Beograda je posnela najvažnejše turistične kraje Skoplje, Tetovo, Mavrovi hani, Sv. Jovan in Ohrid. Film bodo spremljale srbske narodne pesmi.

Prijeli so 20letnega sleparja Jožefa Wimmerja iz Laškega. Izdal se je za inženirja in odnesel raznim tvrdkam nekaj radijskih aparatov. Nastopa pa tudi kot zdravnik. Sleparije

Pri ovehu jedrce.

hvaženo sladno jedro pa vsebuje Kneippova sladna kava

so mu dobro nesle in živel je pravo udobno. Zdaj so ga pa v Zagrebu aretirali.

Kos sukna je ukradel 18letni krojaški pomočnik Stanko N. iz Zagreba v manufakturni trgovini g. Miloša Pšenčnika v Celju. Ko je izbral blago za moško obleko, je sukno skril pod plašč in izginil. Sukno je bilo vredno 2800 dinarjev. Tatu so že prijeli in blago vrnila lasniku.

Novo elektriko bo dobilo Zaslavje iz velenjske elektrarne. Največja obžala, ki bo imela novo strujo, je Litija. Za elektrifikacijo bo morala plačati 521.000 dinarjev. Zasaveci bodo z novo strujo dobili tudi cenejšo elektriko.

Osebnosti

Poročila so se: V Mariboru: g. Josip Čar, zasebni uradnik, in gde. Stefanija Firmova, učiteljica. V Ljubljani: g. Boris Pogačnik, inženir, in gde. Makika Golieva, hčerka predsednika apelacijskega sodišča. V Trbovljah: g. Slavo Sentjura, cand. mont. iz Hrastnika, in gde. Emica Haukova, stud. med. iz Trbovelj, naša zvesta narodnica. V Gornji Radgoni: g. Joško Senica, brivski mojster pri Sv. Lenartu v Slov. gor., in gde. Marta Jurševa. Na Brezjah: g. Matko Hafner, strojni inženir, in gde. Nika Rozmanova; dr. Anton Kodre in gde. Mira Černetova; g. Simon Kregar, ing. arh., in gde. Senja Pogačnikova. — Obilo sreče!

Umrli so: V Ljubljani: Amalija Staretova, vdova po pisatelju; Gvido Pregl, ravnatelj zavarovalnice Dunav, Marija Keslerjeva, vdova po sodnem svetniku; Ivanka Lah-Sukočičeva, žena narednika-vodnika; Ivana Gostičeva, žena žel. upokojenca; Marija Marnova, inkasantinja »Jutra«; Viktor Rohmann, veletrgovec, Katarina Harbichova; Ivan Konte, poštni inšpektor v pok.; Marija Bizjakova. V Beogradu: 54letni Franc Zlatnar, žel. inšpektor. V Celju: Elizabeta Naratova, zasebnica. V Mariboru: 54letni Josip Vejnar, sodnik; 80letna Marija Klampferjeva, zasebnica; 32letni Franc Černoga, čevljar. V Trbovljah: Josipina Kmetova, posestnica in gostilničarka. V Smartnem pri Kamniku: 87letna Neža Erzinova. V Strojni nad Prevaljami: Marija Potočnikova, mežnarica. V Sv. Rupertu nad Laškimi: 90letni Jožef Tuhtar. V Smartnem pri Slovenjem Gradcu: 34letna Josipina Časova. Na Jesenicah: Marija Ranzingerjeva; Fritz Noot, družabnik kranjske industrijske tvrdke; 41letni Albin Čop, član reševalne ekspedicije. V Čatežu ob Savi: Marija Zevnikova, učit. V Hrastniku: Cecilija Pohajčeva. V Zg. Polskavi: Amalija Pečovnikova, žena gim. ravnatelja. V Kapli na Pohorju: Franc Vrabec, pos. V Velikih Laščah: 89letna Frančiška Pučjeva. V Orehovi vasi: Ivan Žigart, pos. V Rožni dolini pri Lj.: Karol Bele, pekovski mojster. — Naše iskreno sožalje!

ZRČALO naših dni

Za vsak prispevek v tej rubriki plačamo 20 din

Značaji in prepričanja

Značajev in prepričanj, ki se obračajo po vetru, ni malo, saj na koncu koncev odvisnim ljudem res ne kaže imeti lastnega prepričanja...

V vrsti ljudi s spreminjajočim se prepričanjem je tudi neki gospod, ki je bil doslej že večkrat izmenično narodenik vodilnih listov med seboj nasprotnih si strank. Seveda si je liste naročal in izbiral vzporedno z menjajočimi se vladami...

Pred kratkim je šel ta gospod tako daleč, da je naučil svojega sinčka nekaj tujih pozdravov in napovedov... Celo na to je že začel misliti, kako bi svoje ime drugače napisal... M. R.

Nič slabega, a vendar...

V Tivoliju sta se srečali dve mladi gospe. Ena od njiju je peljala voziček in ljubeče gledala otročička v njem, druga je pa začela pripovedovati, kako lepo dekletce ima doma, tako lepo, da si je ona še predstavljati ne more, in podobno. Mlada mati jo je molče poslušala, nič ni rekla, a opazila sem, da je imela vlažne oči. Uganila sem njene misli in jo razumela. Tako lepa rdeča lička je imel njen otročiček in hudobna prijateljica bi mu bila lahko privoščila vsaj eno pozornostno besedo. G. D.

Dobro ime mesta

Jesenice veljajo že 10 let za mestno občino. Res je, da ne nad mestom še polno barak, ki ne spadajo v mesto. Res je tudi, da smo imeli sprehajališče Hrušice. Res je, da imamo veliko število gostlin, iz katerih se večkrat priziblje kakšen pijanec.

Ni pa res, da bi imeli denar, ki bi si z njim lahko postavili lepše hiše kakor so barake. In kaj moremo, če nam je tovarna v Hrušici zgradila skladišče za premog? Kruh je več vreden kakor pa sprehajališče!

Tujci vse to vidijo in nam očitajo. Toda zakaj ne pogledajo naših uspehov? Vsa športna javnost je ponosna na Jesenice: Smoleja, Pračka, Heima in druge. Zakaj ne vidijo naših zgaranih obrazov? Zakaj ne vidijo več sto brezposelnih, ki hočejo v tujino, ker jim Jesenice ne dajo dela? To pomislite, in spoznali boste Jesenice! Staško

Izkoriščanje

Dobra, pridna in poštena služkinja mi je pred dnevi, ko sem jo vprašala, če ima službo, potožila tole:

Službo sicer imam, toda plača je tako majhna. Pomislite, samo 100 dinarjev na mesec, a družina je velika in za vse sem sama, tako da ne morem iti nikdar spat pred 11. uro.

In ko sem gospo prosila za večjo plačo, mi je odgovorila: »Ali ni boljše 100 dinarjev kakor nič!«

Kaj naj zdaj s temi 100 dinarji? Če si kupim nogavice in dam popraviti čevlje, kdaj si bom prihranila za obleko, ki sem je tako potrebna?

Res je danes izkoriščanje poštenih ljudi že tako daleč, da presega že vse meje, medtem ko njihovi gospodarji in gospodinje pri svojem udobju in toaletah ne poznajo, oziroma nečejo poznati nobene štednje! V. L.

»Priporočljiva« zabava

Zadnjič sem se peljala z večernim vlakom z Gorenjskega. Bilo je že precej pozno in utrujeni potniki so skoraj vsi spali, kajpak tudi jaz. Na lepem nas je zbudilo glasno pokanje. Z napol odprtimi očmi sem preletela pravkar zbužene sopotnike, ki so se obračali v kot, kjer je sedela ne prav mlada dvojica. Dama se je na vse grlo smejala in ne oziraje se na očitačje poglede potnikov, nadaljevala svojo zabavo z metanjem pasjih bombic. Mislim, da malo več obzirnosti ne bi škodilo. Sopotnica.

Pazite dobro

kadar kupujete Aspirin, dali so lažnake in zavoj označene z »Bayer« jevim križem. Brez te zaščitne znamke ni Aspirina.

ASPIRIN

TABLETE

Opisno reg. pos. št. 3. broj. 32400 od 8. VI. 1938.

EVROPSKA KUHARSKA KNJIGA

»Neverjetno, kaj vse pojedo v Evropi. Tukaj berem: šest jajc za dve osebi«

Borba za večno mladost

V Parizu so rešili problem pomlajevanja

V modo so prišle injekcije, ki obljublajo večno mladost

Pariz, maja.

Med angleškimi nogometaši je završalo. Nič čudnega, saj gre pa tudi za njihov biti ali ne biti. Beseda je namreč o »pomlajevanju«. Med njimi se je pojavil skrivnostni »mister Charles«, ki jim daje injekcije nekega ekstrakta iz živalskih žlez, poleg tega pa te ekstrakte uživajo tudi v obliki tablet. Najzanimivejše je pa to — in s tem se nekateri skeptiki ne morejo sprijazniti — da postanejo ti nogometaši čez nekaj časa tako močni in mladostni, da v igri dosegajo več ko sijajne uspehe. In to nekaterim ne gre v račun.

Stvar je zbudila veliko senzacijo kajpak tudi v medicinskih krogih. Nekateri so mnenja, da je postopek silno nevaren, kajti uspeh utegnejo imeti samo sveži, živi hormoni. Hormoni so pa sveži samo nekaj ur, zato jih je treba v določenem času vbrizgniti v telo. Za to sploh ne more biti govora o konzerviranju hormonov v obliki tablet. Poleg tega morajo te tablete vsebovati tudi druge snovi, ki utegnejo slabo vplivati na človekovo zdravje. Čeprav pa neposredni učinek, kakor se zdi, ni tako nevaren, lahko postane reakcija zelo nevarna za organizem in živčni sistem. Zato je upravičen strah, da bodo tisti sportniki, ki se poslužujejo tega »pomlajevanja«, lepega dne doživeli ravno narobe od tistega, kar pričakujejo.

Drugi seveda trdijo, da postopek ne predstavlja prav nikakršne nevarnosti. In zdi se, da so ti ljudje dobili za pristaša celo angleškega ministra za ljudsko zdravje samega, kajti na neko vprašanje glede tega v spodnji zbornici, je odgovoril tako, da ga štejejo pristaša novega načina pomlajevanja v svoje vrste.

Problem pomlajevanja rešen?

To važno vprašanje sega daleč preko meja športnega okvira. Z njim se bavijo mnogi strokovnjaki in znanstveniki. Problem obstoji v tem, da vbr-

zgane žleze obnove in ožive izločevanje nekaterih žlez človeškega telesa, ki je z njimi zvezan krvni obtok. To pa ne samo zato, da bi se dosegel uspeh za nekaj ur, za dobro »formo«, temveč, kar je važnejše: da se pomlade in poživijo za daljši ali krajši čas oslabei in izčrpani organizmi.

Ze osemnajst let z uspehom »pomlajuje« sredi Pariza znani vseučiliški profesor. Sleherno jutro na vse zgodaj prihajajo k njemu mladi ljudje, čisto mladi, komaj dvajsetletni; dekleta zdravih lic in mladeniči, ki moč kar žari iz njih. Vsakemu vzame zdravnik po 12 gramov krvi. Takoj nato da kri v centrifugalni stroj, ki se vrti s hitrostjo tisoč obratov na minuto. V tem stroju se rdeča krvna telesa ločijo od plazme, ki v njej žive hormoni. Tako nastane neka snov, skoraj zlate barve, ki jo kmalu nato, dokler je še sveža, vbrizgavajo pacientom, da poživijo njihovo že izčrpano energijo. Pri tem ne obstoji nikakršna nevarnost, kajti osebe, ki dajejo kri, preiščejo v vseh mogočih pogledih.

Zanimivo je, da ženske hormone vbrizgajo pacientom, moške pa pacientkam. Vsak pacient dobi 12 injekcij v petnajstih dneh. Moški dobe najprej štiri ženske injekcije, potem štiri moške, nato pa spet štiri ženske. Pri ženskah je postopek ravno obraten. To je baže ravno pogoj za uspeh pomlajevanja. Postopek se je izvršno obnesel zlasti pri slabokrvnih organizmih.

Prav zaradi uspehov pariškega pomlajevanja so v pogledu angleškega postopka nekateri ljudje še skeptični, ker pač menijo, da ne more biti uspeha s hormoni, konzerviranimi v obliki tablet. Kar se tiče pariških nogometašev, pa zdaj menda še čakajo, kakšne bodo posledice pomlajevanja pri londonskih nogometaših. Potlej se bodo za »mednarodne udare« poslužili pač tistega postopka pomlajevanja, ki se bo bolje obnesel. Vsekako pa na ta način športnih dvobojev ne bo mogoče več soditi s takšnimi merili kakor doslej.

Grofica Barbara Haugwitz-Reventlow-Huttonova v nekem newyorškem nočnem zabavišču. O dediščini prastarih Woolworthovih milijonov so listi pred kratkim obširno pisali v zvezi z njenim ločitvenim procesom.

Irskim dijakinjam se ne bo več treba učiti matematike

Dublin, maja.

V irskem prosvetnem ministrstvu se zadnji čas vrše priprave za spremembo učnega programa za ženske gimnazije. Po načrtu, ki ga je napravil prosvetni minister sam, bodo dijakinjam študij toliko olajšali, da v bodoče ne bodo imele matematiko za obvezni predmet.

Ministrstvo je prišlo do tega sklepa zato, ker je zadnja leta dobivalo poročila šolskih nadzornikov, kakšne težave dela dijakinjam matematika; mnoge izmed njih so morale samo zaradi matematike prenehati študirati. Irski prosvetni minister se je odločil, da bo za tiste učenke, ki se ne bodo učile matematike, predpisal druge učne predmete, kakor na primer kuhanje in ročno delo.

Irška detelja

Newyork, maja.

Ne smete misliti, da imamo samo mi Slovenci domotožje. Drugim narodom tudi ni neznano. Posebno so k temu nagnjeni Irči, posebno Irči v Severni Ameriki. Irsko narodna rastlina je detelja; Irsko domotožje je tako veli-

ko, da si ameriški Irči že precej časa priskrbujejo sadike te detelje in jih v novi domovini vsade, da jih zmerom spominjajo na domovino. Te pošiljke so tako pogoste, da je bilo leta 1938. več ko polovico vseh pošilk v Newyorku same detelje; bilo je okrog sto tisoč sadik, ki so jih sorodniki in znanzi poslali Ircem kot pozdrav iz domovine. V Čikagu in Bostonu so te pošiljke še zmerom četrtnina vsega prometa.

Kako važne so te pošiljke, vidimo tudi po tem, da so celo stroge ameriške zakone glede uvažanja rastlin nekoliko olajšali samo zaradi irske detelje. Predpis, da se rastlin ne sme držati zemlja, je pa še zmerom v veljavi.

Prometna pravila kot šolski predmet

Johannesburg, maja.

Sola Melbourne-West v Johannesburgu žrtvuje veliko truda zato, da bi otroke naučila prometnih pravil. Otrokom v šoli predavajo o prehodih čez cesto, o igranju na ulici, o nevarnosti obešanja na avtomobile in o vožnji v dvoje na kolesu. Po dovršenem tečaju otroci položijo izpite in dobe dovoljenje, da smejo hoditi po ulicah, če se kakšen učenec pregreši čez pravila o prometu, ga postavijo pred »razredno sodišče«, ki ima pravico denarno kaznovati ali pa odvzeti dovoljenje za sprehajanje po ulicah.

Primer Melbourneške šole so posnele tudi prometne oblasti v Johannesburgu in so uvedle podobna dovoljenja tudi za odrasle.

Ne puščajte otrok ponoči samih!

Melbourne, maja.

Zenski odsek neke velike politične stranke v Avstraliji se je odločil, da bo v parlament nesel neki predlog in če ga bodo uzakonili, bo imel avstralski kazenski zakonik en paragraf več. Ta paragraf bo namreč predvideval kazen za matere, ki se pregreše zoper svoje otroke, ker jih puščajo ponoči same doma.

Ta predlog so obrazložili s tem, da so otroci tistih mater, ki nočejo biti prav nič prikrasane pri svoji zabavi zaradi svojih malčkov in jih puste ponoči same, izpostavljeni nevarnosti požara in tudi živčno zelo trpe.

Zmerom lačna ženska

Cansas City, maja.

V bolnišnici v Cansas Cityju že nekaj časa leži Dorothy Barbierova. Prav za prav ji ni nič, le tako nezno lačna je neprestano. Vsakih deset minut ji je. Tudi ponoči se zbudi in hitro nekaj poje. Kljub temu je pa popolnoma normalno težka in se tudi prav nič ne zredi. Zda je v bolnišnici na opazovanju; kako jo bodo ozdravili te nenavadne bolezni, zdravniki za zdaj še ne vedo.

Pisma, ki jih dobivamo

»Na 'Družinski tednik' sem naročen leto dni. Z njim sem zelo, zelo zadovoljen in mi je žal, da se nisem že preje nanj naročil. Prečitam ga od prve do zadnje črke. Prosim, da to objavite!«

Tako nam piše naš naročnik g. S. T. iz okolice Ljubljane. Prepričani smo, da je to mnenje vseh naših naročnikov.

K. princovski poroki v Iranu: prestolonaslednik in njegova mlada žena, princesa Favzija, ob prihodu v Teheran.

Navdahnjenje iz podzemlja

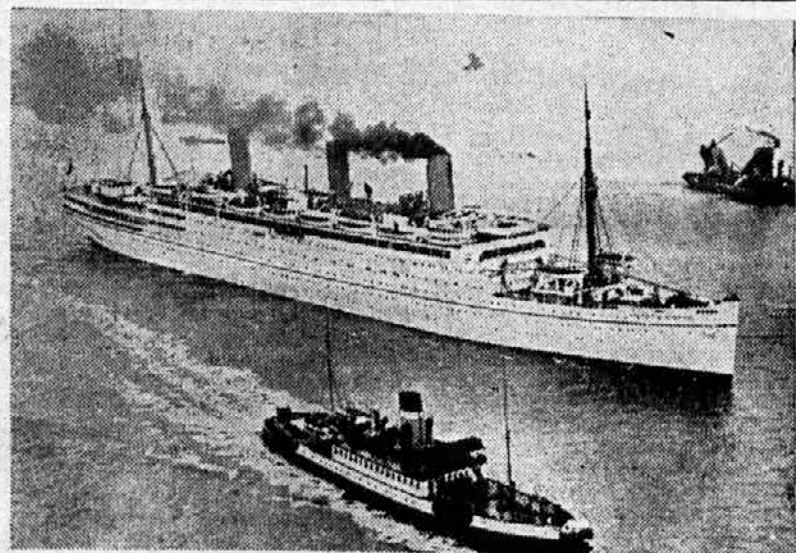
Čikago, maja.

Delavci, ki so zaposleni pri kopanju novega rova za podzemeljsko železnico, so te dni doživeli svojevrstno senzacijo. Na lepem se je namreč med njimi pojavil neki dobro oblečeni gospod s črnim klobukom na glavi in violino v roki. Začel je tekati sem in tja. Od časa do časa je zaigral kakšno čudno melodijo, napravil nekaj korakov in zabundal predse. To je trajalo nekaj ur. Potlej je skrivnostni virtuoz na lepem izginil, ne da bi zli-

Amerika — čudna dežela

Združene države imajo mnogo nenavadnih zakonov. Ameriški pisec Dick Hieman je pred kratkim izdal zbirko teh nenavadnih ameriških zakonov. Vsi ti zakoni so še zmerom v veljavi in tisti, ki se čeznje pregreši, pride kajpak na zatožni klopi. Nekaj primerov: V državi Ohio morajo imeti vse mačke, ki ponoči letajo po ulicah, na repu rdečo svetiljko.

V Bostonu je prepovedano igrati na

K potovanju angleškega kraljevskega para v Ameriko: parnik »Empress of Australia« zapuša Southampton in odhaja v Portsmouth, kjer sta se nanj vkreata kralj in kraljica.

nil besedico. Šele zvečer so delavci, ki so bili prepričani, da imajo opravka z blaznežem, izvedeli za kaj gre. Bil je namreč znani dirigent Marek Weber, ki je v podzemlju iskal navdahnjenja. Izvedeli so tudi, da se bo njegova prva kompozicija imenovala »Čikaška podzemeljska suita«.

Davek na mačke na Angleškem

London, maja.

Angleško društvo za varstvo živali je finančnemu ministrstvu predložilo predlog, ki ima namen pomagati državi blagajni do denarja, in sicer z uvedbo davka na mačke. Tajnik tega društva je izračunal, da je na Angleškem okrog 30 milijonov mačk in da bi moral vsak Anglež, ki ima mačko, plačati zanjo šest šilingov letnega davka. To bi dalo približno 10 milijonov funtov šterlingov na leto. Predlog je ministrstvo sprejelo in bo najbrže kmalu uvedlo davek na mačke.

Cvetoča črešnja — poročno darilo japonskega cesarja

Kairo, maja.

V Teheranu še trajajo svečanosti ob poroki egiptске princeze Favzije z iranskim prestolonaslednikom.

Mlada zakonca sta dobila darila iz vseh krajev sveta. Japonski mikado jima je z letalom poslal cvetočo črešnjo. Poljska jima je podarila turistično letalo. Združene države pa turistični avto, ki je v resnici prava planinska koč.

Zidarji že več mesecev noč in dan grade veličastno palačo iz rožnatega marmorja, bivališče mladega zakonkega para.

Slovesnosti bodo trajale še nekaj dni v navzočnosti zastopnikov z vsega sveta.

Albert Förster, vodja gdanskih narodnih socialistov, se je odpeljal k Hitlerju v Berchtesgaden.

Poljska vlada zaseda. Za mizo sedita predsednik republike Moseicki in vrhovni poveljnik poljske vojske maršal Rydz-Smygly, za njima pa stoje predsednik vlade Skladkowski, na njegovi levi vojni minister Kasprzycki in zunanji minister Beck.

ČUDNI LJUDJE • ČUDEN SVET

Ali veste, da nekatere živali v naravi v razmerju s svojo velikostjo dosega prav tolikšne hitrosti kakor najmodernejša letala, ali jo pa še prekašajo? Med temi živalmi so tudi nekateri metulji, ki so tako hitri, da v eni sami minuti oblete 194 cvetov in v vsakega vtaknejo rilček in se nasrkajo sladkega cvetnega prahu.

Podrli so hiše, da so dobili les za svinčnike, takšen je nenavaden naslov nekega članka v nekem ameriškem časopisu. Kako je torej s hišami, ki so jih podrli zaradi lesa za svinčnike? V Ameriki so dognali, da je les neke cedre izredno pripraven za les za svinčnike. Zato so pa gozdovi tega lesa kmalu izsekali, a drevesa v novih nasadih so še premajhna, da bi jih sekali. Zvedeli so pa, da je v Floridi več hiš zgrajenih iz tega lesa. In tovarna, ki izdeluje te svinčnike, je hiše odkupila, jih podrila, les pa uporabila za svinčnike. Čeprav se nam čudno zdi, pravijo, da se jim je to podjetje izplačalo.

Kadar jemo krompir, se najbrže še ne spomnimo ne, da pred pet sto leti v Evropi še niso poznali te dragocene

rastline. Niti ne sanja se nam pa ne, da je prinesel Drucke v Evropo krompir kot okrasno rastlino. Krompirjevo cvetje je veljalo za okrasno cvetlico in je bilo posebno v časteh na francoskem dvoru. Kralj Ludovik XIV. si je zelo rad zatikal cvetje v gumbnico, dvorne dame so ga pa posnemale in si zatikale krompirjevo cvetje v lase kot okras ali ga pripenjale kot šopke na plesne obleke.

Pri nas prodajajo poštne znamke po številu. Zato pa se ne smemo misliti, da povsod delajo tako. Kaj še! Na švedskem prodajajo poštne znamke — na meter, kakor pri nas blago. Te znamke so nazobčane samo ob zgornjem in spodnjem robu. Če jih kupimo več skupaj, nam jih prodajalec ne našteje, pač pa vzame merilo v roke in jih odmeri. Druge dežele, druge navade...

Prav lepo, a čudno navado, so imeli na kitajskem dvoru, ko so tam vladali še cesarji. Kakor hitro je zavlada dal novi cesar, je potegnil za zvonec, obelšen ob vходу v dvor. Vsak cesar je imel nov zvonec, zvonec s prav posebnim zvokom. Ko je ta zvok prvič zazvenel, je to pomenilo, da je

dobila Kitajska novega cesarja in da mora isti zvok zveneti in doneti po vseh krajih te ogromne države. Od daleč in od blizu so torej romali na dvor odposlanci iz vseh krajev Kitajske, da bi zvonce svojih krajev uglasili na isti zvok. Ko je cesar umrl, je zvonec poslednjikrat zazvonil k njegovi zadnji poti...

Mravlje nam učenjaki večkrat stavijo za zgled pridnosti in marljivosti, vztrajnosti in neutrudljivosti. Zoologi so pa dognali, da bi jim morali poleg teh lepih lastnosti včasih tudi očitati pretriranje v marljivosti, ki utegne postati kar razdiralno. Nekateri mravlje so namreč tako neutrudljive, da sproti nosijo iz mravljišča vse, kar so njih tovarišice s trudom in težavo privlekle noter. Druge spet kopljejo toliko rogov, da se naposled mravljišče sesuje. Prevelika vnema torej tudi pri marljivosti ni prida.

Ali veste, koliko tolsče ima en sam kit? Le poslušajte in strmite. En sam kit ima toliko tolsče, kolikor bi jo dobili od tisoč krav ali dveh tisočev prašičev, torej toliko, kakor ogromna krava, ki bi jo vzredilo 300 gruntov.

John Bowman ni vstal od mrtvih

Mož, ki je trdno veroval v svoje vstajenje

Te dni je preteklo 50 let, odkar je umrl John Bowman, mož, ki je trdno veroval, da se bo vrnil na zemljo in nadaljeval življenje v svoji domači vasi Cuttingvillu v severnoameriški državi Vermont. Zato je njegova hiša še zmerom prav takšna, kakršna je bila pred petdesetimi leti. Shramba je napolnjena s svetili jedili, pohištvo stoji še zmerom na istem mestu, kjer so jo stalo, ko je John Bowman odšel s tega sveta. In neka ženska prihaja v tega sveta. In neka ženska prihaja v tega sveta. In neka ženska prihaja v tega sveta.

John Bowman je umrl, a vrnil se ni. Ni pa hotel verjeti v usodo vseh smrtnikov. Bil je premožen strojar in nekako pred šestdesetimi leti je začel trdno verovati v svojo neumrljivost. Ta misel se je v njegovi glavi tako ukoreninila, da si je za svojega življenja pripravil vse, kar bi mu ob njegovi vrnitvi slajšalo življenje. Da ne bi imel predolge poti s pokopališča do svoje hiše, si je kupil hišo nasproti vhoda cuttingvillskega pokopališča. Del svojega velikega premoženja je porabil za to, da je plačal že vnaprej davke za hišo in za popravila po svoji želji. Vrh tega je skrbel za to, da bi smrti. Vrh tega je skrbel za to, da bi smrti. Vrh tega je skrbel za to, da bi smrti.

Bowman je pa mislil še dalje. Bil je prepričan, da se bo vrnil. Ni pa vedel, kdaj. Morebiti bi utegnilo vsi, tako dolgo trajati, da bodo umrli vsi, ki so ga poznali. Zato je dal narediti velik graniten kip in ga je drago plačal, da so naredili čisto njegovo podobo. Ta kip so postavili k vhodu v njegovo grobnico, tako da bi ga tudi po desetletjih lahko vsak spoznal in rekel: »To je mrtvi John Bowman, ki je vstal.«

A John Bowman ni vstal. Tudi petdesetletnica njegove smrti je minila brez njegove vrnitve. Toda še zmerom

imajo denar, da z njim v redu vzdržujejo njegovo hišo. Morebiti bo kdaj prišel človek, ki bo tako podoben Johnu Bowmanu, da se bo lahko naselil v njegovi hiši. Toda to prav zanesljivo ne bo John Bowman.

Arabski don Juan

Pariz, maja.

Pred kratkim je začel v pariške nočne lokale zahajati neki eleganten Arabec. Vse mlade žene in dekleta so ga občudovali in so si želele z njim plešati. Zaradi svojih nakodranih črnih las, ki so izdajale njegovo plemo, so ga imenovali »nakodrani Morice«, čeprav se je v resnici pisal Sand Amerun.

Pri plesu si je kaj lahko pridobil srca pariških lepotic. Tako je prevrnil mnogo bogatih žensk, nekatere je pa celo zaprosil za roko. Kajpak je imel zato v vsakem lokalno bogato zarotčenko.

Sand, ki je podnevi delal kot mehanik in zaslužil na dan 300 dinarjev, se je odločil, da bo z lahkotnimi ženskami napravil lepo kupčijo. Začel je od njih izvlačiti denar. Udobno je živel, prišlužen denar je pa pošiljal svoji ženi v Alžir, ki je z denarjem kupovala zemljo.

Vse bi ostalo skrito, če se ne bi ena izmed prevaranih zarotčenk obrnila do policije, ki je sleparskega Arabca takoj prišla. Tako je policija preprečila Sandu lepo življenje in tudi sanje o velikem posestvu v Alžiru so se izjalovile...

Mlada Rusinja je postala filmska zvezda

Hollywood, maja.

Pred nekaj leti je prišla neka mlada juristka iz Berlina, v prostem času je pomagala pri nekem znanem odvjetniku, po opravi v atelje velikega berlinskega filmskega podjetja. Odvjetnik

ji je naročil, naj nese podpisati ravnatelj tega podjetja neko pogodbo.

»Gospoda Dallhayma bi rada našla,« je reklo mlado dekle, ko je prišlo v atelje. »Gre za neko važno zasebno zadevo.«

Uradniki podjetja so mislili, da bi dekle rado postala filmska igralka, zato so ji čisto hladno odgovorili:

»Ravnatelj ne utegne. Ne more vas sprejeti, lahko vas pa odvedemo h gospodu...«

»Motite se, niste me razumeli,« je pojasnjevalo dekle.

Se preden je mogla končati stavek, se je že znašla v garderobi statistik. Misli so, da bi rada statirala v nekem filmu. Ker so ravno potrebovali novih statistik, so jo naminkali, oblekli in z ostalimi statistikami odvedli pred filmsko kamero.

Tako je to mlado dekle, juristka, začelo svojo filmsko kariero.

Kmalu nato je zapustila Berlin in odšla v Pariz.

Rodila se je v Berlinu v ruski družini in si je po prihodu v Pariz nadela kot umetniški psevdonim ime Lija Lisova. Toda ne njeno umetniško ime ne njena izredna lepota ji nista prav nič pripomogli, da bi v Parizu našla delo.

Vsa obupana je brez pare v žepu zapustila nekega dne Francijo in odpotovala v Ameriko.

Dolgo o njej niso ničesar slišali. Zdaj pa lahko najdemo njeno ime v vseh ameriških listih. Lija Lisova

Pomlad Vas navdušuje

Navdušite še Vi Vašo okolico z lepo obleko. Blago vsake vrste dobite v znani manufaktorni veletrgovini

R. Miklauc - „pri Škofu“
Lingarjeva ulica - Pred Školjo
Ljubljana
DOBRO IN POCENI!

Vsak dinar, porabljen za pravilno nego zob, Vam ustvarja kapital za vse življenje: zdrave, trdne in bele zobe!

SARGOV **KALODONT**
PROTI ZOBNEMU KAMNU

je postala najnovejša hollywoodska zvezda.

Lija Lisova je odkril češki igralec Lederer. Dal ji je glavno vlogo v filmu »Vohunova izpoved«, ki ga bodo kmalu dokončali.

Lija Lisova je zdaj dosegla svoj prvi uspeh v metropoli ameriškega filma.

Pet minut je bila mrtva, potem je pa spet oživila

London, maja.

Pred petimi meseci je umrla za srčno kapjo v neki bolnišnici v Middlesexu 55letna gospa Katarina Leandwoodova. Bila je mrtva celih pet minut.

Toda zdravnikom se je zdelo, da gospo Leandwoodovo, kljub temu, da jo je zadela srčna kap, lahko obude k življenju. In res s pomočjo masaže in nekaterih zdravil je srce bolnice, ali bolje rečeno pokojnice, spet začelo delovati.

Gospa Katarina Leandwoodova je spet oživila, čeprav je še zmerom ležala v omedlevici. Zdravniki so jo 14 dni zdravili z neko pripravo s kisikom, potem je pa preživela nekaj mesecev v bolnišnici pod strogim zdravniškim nadzorom.

Ta ženska, ki je bila, kakor smo rekli, mrtva celih pet minut, je te dni predavala o sebi, o smrti in vstajenju pred zbrano množico angleških učencev.

Gospa Katarina Leandwoodova je zdaj čisto zdrava in je pred nekaj dnevi odšla iz bolnišnice.

Kaj vse doživi človek v vlaku!

London, maja.

John Robinson, kurjač na neki ladji, je dobil dva meseca dopusta. Ko je odšel iz pristanišča domov, je doživel kaj nenavaden dogodek.

V Liverpoolu je sedel v vlak in se odpeljal domov. V Heartfordu je izstopil, da bi kaj popil. Ko je stopil iz restavracije, je vlak že odhajal. Skočil je v prvi vagon, misleč, da bo pozneje lahko prišel na svoje mesto. Ko je hodil čez hodnike, je prišel do zaprtih vrat. Da ne bi čakal prihodnje postaje, se je Johnu zdelo najbolje, da še med

vožnjo preide z enim stopnic na stopnice sosednjega vagona. To je tudi storil.

Ker so pa bila vrata sosednjega vagona prav tako zaklenjena, se je moral močno prijeti za ograjo ob stopnicah, da ne bi padel. Ko je neki kretničar videl na stopnicah stojčega moža, je ustavil vlak, John pa ni vedel, da se je vlak ustavil zaradi njega. Zato je skozi okno zlezel v vagon in si pri tem razlil roko. Pri preiskavi je John lepo razložil vsa zadeva in oblasti se ga usmiliše.

»Miss osebnosti«, nov naslov za Angležinje

London, maja.

V mestu Thornley na Angleškem so priredili ob neki veliki svečanosti volitev »miss osebnosti«. Prireditelji te nenavadne volitve trde, da danes ni težko najti lepo žensko, ker moda nudi vsa lepotilna sredstva. Prav tako ima skoraj vsaka ženska lepo postavo, ki je ni prav nič težko doseči s športom. Večina teh žensk, pravijo prireditelji, pa nimajo tistega, ki najbolj privlači — osebnosti.

Te lepote tekme se je udeležilo mnogo deklet in žena. Nekateri izmed njih so dobile lepe, častne nagrade, nobena ni pa imela sreče, da bi jo izvolili za »miss osebnosti«. Iz tega so prireditelji sklepali, da med lepimi ženskami ni lahko najti vsaj eno, ki bi se odlikovala po izraziti osebnosti.

Hollywoodski buditelj

Ze dosti je bilo pisanja o revščini hollywoodskih statistik. Za vsako vlogo je tucat kandidatov in večkrat teko teden dni okrog, ne da bi našli delo. Kdor se hoče izkupati iz te revščine, si mora izmisliti kaj duhovitega in si najti takšno delo, ki ga dotlej še ni nihče opravljal, ki bi bil vsem v korist.

Nekaj takšnega si je izmislil Russel Sherman. Kot statist je imel pogosto priložnost videti, kako zastaja delo v ateljejih zato, ker je ta ali ona igralka zaspana in potem je zastala izkušnja, kajpada v obup vseh sodelujočih. Zato se je odločil. Ponudil se je Warnerjevim ateljejem za buditelja; filmska družba je na pristala in poizkus se je izvršno obnesel.

Zdaj jutraj pozvonil telefon pri tej ali oni filmski igralki: »Dobro jutro, miss Davisova,« zadoni prijazen Shermanov glas. »Ob desetih morate biti na odru št. 3. Maskirane in pomerna obleka za »Dark Victory.« — »Drži,« odvrne miss Davisova. »Hvala lepa.«

In tako po vrsti kliče igralko, da jih zbudi in spomni na njihov dnevni red. Na primer: »Dobro jutro, miss de Havillandova, ob devetih morate biti na odru št. 8. »Dodge City«, prizor 255, ogenj v prtljajem vozu z Errolom Flynnom.« Včasih odgovori buditelju zaspan jezen glas, v splošnem so pa igralki kmalu na nogah in obljubijo, da bodo prišli točno.

Novela „Družinskega tednika“

Ko hruška ozeleni...

Napisala B. E. Mindenova

Ko je jesenski veter zavel preko njivskih polj, se je Nils Kröger podal v mesto. Karen ga je nekoliko pospremila, samo kratek kos poti. Pod hruško, ki so se njeni listi lesketali v jesenskem soncu, ko da bi bili zlati, je svojo roko položila v njegovo in mu s trepetajočim glasom, polnim temnih slutenj dejala: »Poljublja me še enkrat... in potem pojdi...«

Za trenutek so utihnili vabljivi velesteni klci in val ljubezni je še poslednjič za nekaj srčnih utripov prevzel njegovo srce. Pogledal je dekle in jo pogladil po laseh. A v njegovem božanju ni bilo več miru, bilo je samo še izdajstvo in prevara. A kljub temu ji je dejal, ne da bi opazil njeno bledi obraz, s svojim starim smehljajem: »Ko hruška ozeleni, se vrnem.« — »Da, čakala te bom...«

In bilo je veliko vere, hrepenenja in zvestobe v trepetu njenega glasu. Ko se je Karen vrnila v vas, je pocesti ropotal stari avtomobil živinskega prekupčevalca. Pred kovčgi je sedela poleg veselega mešetarja Kröger-

jeva mati in v roki stiskala moker robec.

»Kajne, Ana,« je dejal mešetar, »ta se bo že preskrbel!«

»Mislim da,« je dejala Ana Krögerjeva, »mislim da... in ko je opazila Karen ob robu ceste, je dejala:

»Čedno dekle, kaj?« In robec je iznova pil njene solze.

Karen je pa kakor slepa tavela po vaški cesti navzdol. Kersten, kovačev sin, je stekel za njo. Stal je na vrtu. »Ali hočeš vrtnico? Karen?« je dejal. »Poslednja je.«

Veter je bril vse ostreje. Hruškam je oskubil poslednje liste. Nekoč je bil hudi vihar in drugo jutro so morali pobirati rameno in rdeče sadje z zlomljenimi vejami in vejicami vred. Čevljarjevim je odneslo opečno streho s hiše v eni tisti temnih viharjih noči, ravno ko je hotel čevljar s svetiljko v roki pogledati v hlev, kjer sta prašiča na moč žalostno krulila. Iztrgane opeke so se vaule nanj. Žena in hči sta ga našle pred svinjskim hlevom. Olje

iz razbite svetiljke je steklo po njegovi obleki in s plamenom zagorelo.

Prišli so hudi tasi. Čevljar je hiral več kot dva meseca in šele proti koncu leta, ko ni bilo v hiši niti beliča več in so bile vse zaloge porabljene, so mu skopali grob v globoko zmrzjeni zemlji.

O božiču je prišla Krögerjeva mati z velikim hlebcom kruha, sklado masla in zagodo slanice k žalostnim ženakam v slabo pregreto izbo. In še nekdo je prišel. S seboj je prinesel srce iz kovanega železa in na njem sta bili pritrjeni dve lučki. In kretinja, katero je srce boječe položil pred Karen, je bila neskončno dobra.

Karen je sedela tam, tiha in bleda in čakala. A tisti, ki ga je čakala, ni prišel.

»Toliko dela ima,« je dejala Krögerjeva mati in se opravičevala. »Da, da,« je dejala Karen, vstala in odšla iz izbe.

Hruška je obilovala sinja mesečina. Karen je olipavala njeno ledenomrzlo lubje. »Nils,« je dejala, »sedem let si bil tukaj, zakaj te danes ni?« In s svojo roko je božala hruškino skorjo, ko da bi se moral v tej noči zgoditi duž in bi hruška pogladila brstje. In sedeli sta, mati in hči, od ranega jutra do poznega večera in krpali obleko in perilo, kajti mnogim ženam iz vaških hiš z rdečimi strehami je pri-

manjkovalo časa, da bi to same storile. Od časa do časa je posijalo toplo sonce skozi okno in se za kakšno uro ustavilo na marljivih rokah. Tedaj je Karen pač zavzdihnila in pogledala skozi okno proti jelkam, ki se je za njimi širil pašnik.

In lepega dne je stala Karen pod hruško; njeno lubje je dišalo in veje so bile že vse zelene. In takrat je v njej prekipelo hrepenenje.

Ko je Nils Kröger odprl vrata, je stala Karen pred njimi. Majhna in plaha.

»Od kod si prišla?« jo je nagovoril črno in nejevoljno, čeprav je videl njene prašne čevlje.

»Saj vendar veš,« je dejala Karen. In nato: »Hruška je ozelenela...«

Iz sove je slišala godbo, zvenenje kozarcev in glasen ženski smeh.

»Kaj pa hočeš? Saj ne moreš ostati pri meni,« je dejal Nils Kröger in njegov pogled je bil uprt preko njenih sibirskih ramen.

»Ne?« je vprašala Karen, »ne?...« In obrnila se je in tavela do jutra po mestnih ulicah in v rokah držala ovčeno hruškovo vejico.

Krögerjeva mati je slišala nedeljske večere Karenin smeh na vaški cesti. Videla je tudi, kako so se fantje pulili zanj. Eden bolj kot drugi. Nič do brega ne bo iz dekleta, si je mislila.

In ko je jesensko sonca osvetljevalo hruškine liste, ki so se lesketali kakor zlato, je stala Karen s Kerstenom pod njo in dejala:

»Zakaj me ne poljubiš?« In zasmejala se je trdo in kljubovalno, ko se je dotaknil njenih ustnic.

Bila je velika in glasna svatba, kajti nevesta je bila lepa, ženin pa ponosen in nihče ni bil bolj vesel od njiju. V začetku so pač šušljali in sikali glave, a kovač je bil bogat in pivo je teklo v potokih.

Ko je hruška dozorela je morala Karen v otroško posteljo. Kersten je stal poleg nje ko je porodila mrtvega sina in ko se je dva dni nato poslavljal za vselej.

»Zmerom sem te ljubila, Nils,« je dejala Kersteni. »Da, Karen,« ji je odgovoril.

»In hruška, Nils, ki si me pod njo prvič poljubil, je bila tako lepa...«

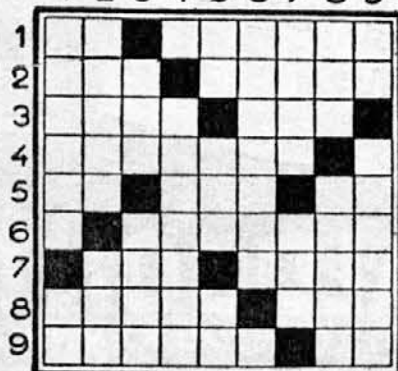
»Da, Karen,« je dejal Kersten in dolge ure molče držal njeno mrzlo, mrtvo roko.

Ko so zasuli njen grob, se je Kersten odpeljal s sekuro lopato in vozom na pašnik. Hruško je podrl korenino izkopal in deblo razsekal. S svežimi hruškovimi poleni je pokuril kovaško ognjišče, da se je kadilo in cvrčalo. Pogladil je meh in s pestmi zavrgel tistemu, ki je odšel v mesto...

Križanka in uganke DEKLE V POKLICU

KRIZANKA št. 14

1 2 3 4 5 6 7 8 9

Pomen besed:

Vodoravno: 1. ruska reka; kazen za greh; naš otok; obrtnik; 3. oseba iz sv. pisma; slika ali kip; 4. znamenit zvezdoslovec; 5. francosko zlato; narobe ruska reka; zaimek; 6. premožen človek, pa tudi gora; 7. riba; del telesa; 8. vodja letala; egiptski bog;

Navpično: 1. ameriška država; predlog; 2. trgovina na vzhodu; riba; 3. star bog; gorovje v Dalmaciji; 4. mesec; 5. del voza; gozd; zaimek; 6. vsako leto drugačna knjiga; 7. sovrastvo; zločinec; 8. vodna žival; portugalska kolonija; 9. ploskovna mera; glasben umotvor.

PIRAMIDA

A
A A
A A A
D D D
O O O P P
R R R R R T

Črke uredi tako, da dobiš v vodoravnih vrstah: 1. samoglasnik; 2. ploskovno mero; 3. darilo; 4. moško ime; 5. madriško predmetje; 6. evropsko reko.

Vsaka naslednja beseda ima vse črke prejšnje in eno novo.

STOPNICE

B A — — — —
— B A — — — —
— — B A — — — —
— — — B A — — — —
— — — — B A — — — —

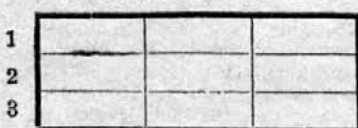
Namesto črt postavi prave črke, da dobiš v vodoravnih vrstah besede, ki pomenijo: 1. vrsta umetne smole; 2. slovenski pisatelj, bol. 3. bolnik, ki ima strašno bolezen; 4. pokrajina v USA; 5. prostor med dvema krogoma, z istim središčem.

IZLOČILNICA

Volja, darilo, napoved, kajtimar, kršitev, oseba, katoda, lovec, zdravje, ropot, biser.

Iz vsake besede vzemi dve zaporedni črki, in sestavi iz njih pregovor.

MAGIČNA ZLOGOVNICA

Vstavi zloge besed, ki pomenijo: 1. osebo iz sv. pisma; 2. poljsko orodje; 3. bikoborca.

SKRIVALNICA

Kogoj, arzenik, debelost, najdenčke, nadležnost, vezava, nespečnost.

Iz vsake besede vzemi tri zaporedne črke in sestavi iz njih pregovor.

ZLOGOVNICA

Iz zlogov
ba, bi, bla, ca, če, čev, e, e, gi, go, iz, ja, ka, ka, ko, lek, li, ljar, lo, min, najd, nji, prej, re, rek, svi, ta, tri, va, vi, vje,
sestavi besede naslednjega pomena: 1. plodna zemlja; 2. to, kar dobi izbirčen človek; 3. koristna živalca; 4. vera; 5. blago; 6. obrtnik; 7. prirodna sila; 8. slovensko mesto; 9. izum; 10. kraj blizu Trojan.

Prve in tretje črke besed dajo znan pregovor.

Rešitev ugank iz prejšnje številke

Križanka: Vodoravno: an, bužola, mar, dehet, ohok, led, nogomet, ir, len, as, niderit, rov, celo, kovač, pud, očanec, Ra. Navpično: amonit, ko, sabor, roč, rog, sova, kolivan, ud, med, čel, zeleneč, obet, rep, led, silur, at., katoda.

Črkovnica: začne pri srednji črki tretje vrste in beres potem vse v krogu do konca. Prazna beseda in prazna slama — oboje ni dosti vredno.

Premikalnica: Korana, Ogulin, Medana.

Pozetnica: lekarniški pomočnik.

Magičen kvadrat: vitez, Irena, tenor, enota, Zarah.

Dopolnilnica: Ali si poravnai na ročnino?

Magična zlogovnica: melona, lopata, natakar.

Skoraj polovica deklet, ki jih poznam, se udejstvuje v tem ali onem poklicu. Nekatere z večjim, druge z manjšim uspehom. Polovica od druge polovice, torej četrtina mojih znank študira, zadnja četrtina živi pa doma, pripravlja se za najprimernejši ženski poklic, za zakon. Dognala sem, da so povprečno še najuspešnejše tiste moje tovarišice, ki imajo že svoj poklic, bodisi v pisarnah, v trgovinah, na sodišču. Ta ali ona med njimi se je pa pritoževala, da ji delo ni všeč, da je šef siten, da so tovarišice opravljive in še marsikatera grenka o službi je bila vmes. Teda sem se spomnila, da bi bilo dobro napisati eno ali dve o dekletu v poklicu.

Danes je borba za kruh tako ostra, da le težko dobiš službo. Za ta ali oni poklic se moraš torej temeljito pripraviti, le tako lahko upaš, da boš prej ali slej imela svoj zaslužek. Posebno učenke raznih strokovnih šol naj se zavedajo, da je vse, kar se v šoli nauče, zelo dragoceno, da se ne sme človek kar tjavdan naguliti, čez pol ure pa spet vse pozabiti. Stroje-pisje, knjigovodstvo, stenografija, dopisovanje in vsaj en tuj jezik, to je nekako najboljša podlaga za pisarniško službo. Če so ti nekateri predmeti bolj, drugi manj všeč, glej da ti bo teh pet predmetov vsaj toliko pri srcu, da jih boš pri odhodu iz šole popolnoma obvladala.

Ko prideš iz šole, moraš pa doma te predmete stalno ponavljati, da jih ne boš pozabila. To velja posebno za stroje-pisje in stenografijo. Iz lastne izkušnje vem, kako dober vtis naredi dekle, če pri sprejemnem izpitu obvlada ta dva predmeta. Za to je pa treba vaje in še enkrat vaje!

Če se ti posreči, da dobiš službo, nikar ne misli, da si že na konju. Skoraj v vsaki službi poznajo zdaj že sprejemni izpit in pa mesec ali dva tedna na poskušnjo. Teda se izkaže, ali si že zrela za samostojno delo ali še ne. Teda se pokaže tudi, ali si zamen hodila toliko let v šolo, ali si se pa tam res česa naučila. Če se izteče vse po sreči, pomeni to, da si že dobršen korak naprej. Ostanesh v službi, zмениš se za stalno plačo, pričneš delati. Razen teh glavnih pogojev v poklicu, je pa še vse polno na prvi pogled nepomembnih malenkosti, ki jih mora vsako dekle upoštevati.

Dekle v poklicu mora biti marljivo, pošteno, vselej pripravljeno se česa novega naučiti, prijazno do svojih tovarišic in tovarišev in vpludno poslušno do svojega predstojnika. Nič ni slabšega, ko v službi pripraviti se s tovarišicami, ko odgovarjati predstojnikom in imeti povsod prvo in zadnjo besedo. Čeprav si dobra mož, se te bodo povsod kmalu naveličali in gledali, da bi se te tako ali drugače odkrižali.

Svojega dela se loti z ljubeznijo! To naj bo največja in prva zapoved za dekle v poklicu. Ako po točnem predarku doženeš, da ti delo res ne ugaja, potlej se odloči, da si boš poiskala drugo, kajpak, ako ti bo to mogoče, kar je pa v današnjih časih zelo težko. Nič ni težjega ko delati delo, ki ti ni všeč. Ako te je pa že doletela takšna smola, se potolaži, da tudi to ne bo večno in skušaj v delu odkriti tiste svetle strani, ki si jih mogoče prezrla.

Bodi ljubezniva do svojih tovarišic in imej razumevanje tudi za njihove

Ljubek športni kostim, sveže zelene barve, z jopico s svetlimi kockami in prav takšno svetlo bluzo. Krilo je precej široko in gube so samo naznačene, kar je še posebno mično. Namesto patentne zadržke si boste to pot vsili živobarven usnjen trak, nanj pa prišli z istim usnjem prevlečene gube.

zahteve, križe in težave. S svojimi tovarišicami bodi prijazna, a ne spuščaj se v zaupnosti. Skušaj v svojem šefu videti ne samo tistega, ki ti daje plačo, pač pa tudi človeka, prav takšnega kakor so vsi drugi, torej lahko včasih tudi živčnega in sitnega. Zavedaj se, da se je moral zanesljivo za svoje mesto boriti prav tako kakor ti in da je njegova odgovornost vse večja kakor tvoja.

Ne oblači se pretirano, pač pa imej v službi haljo, da si ne umažeš obleke. Dekle v poklicu naj pa pazi, da ne bo delila obleko v nedeljsko in službeno. Služba naj ti bo prvo, zato se tudi za službo lepo obleci, pa čeprav se drugim morda zdi, da premalo štediš. Ne pozabi, da več ko dve tretjini svojega življenja preživiš prav v službi.

Saška

Naša kuhinja

Kaj bo ta teden na mizi?

Jedilnik za skromnejše razmere

Četrtek: Kruhova juha, polpeti, pražen krompir, berivka. Zvečer: Mlečen riž.

Petek: Lečnata omaka, pražen riž, palačinke. — Zvečer: Krompirjev pečenjak s solato.

Sobota: Golaž z makaroni, krompirjeva solata. Zvečer: Krompirjeva polica.

Nedelja: Goveja juha z rezanci, preslanjena telečja pečenka, dušen riž, solata. Zvečer: Prekajena svinjina, kumarice.

Ponedeljek: Prežganka, sirov zavitek. Zvečer: Mlečen močnik.

Torek: Ragu juha, krompirjevi svaljki, solata. Zvečer: Rižota.

Sreda: Telečja obara z makaroni. Zvečer: Ocvrte kruhove rezine, kompot.

Jedilnik za premožnejše

Četrtek: Zelenjavna juha, kumarična pečenka, češki emoki, limonov nara-

ČIST BEL OBRAZ

v 10 dneh z uporabo FEMINA kreme proti PEGAM. Suha ali mastna 20. — din. Po povzetju pošilja:

PARFUMERIE BALOG — STARI BEČE!, Dunavska banovina.

stek. Zvečer: Fin špinačni zavitek!

Petek: Goveja juha, makaronova polica, špinača, mandljevi poljubčki. Zvečer: Palačinke, kompot.

Sobota: Krompirjeva juha, dunajski zrezki, pečen krompir, solata. Zvečer: Kostrunovina v omaki.

Nedelja: Goveja juha z vrančnimi emoki, nadevana pljučna pečenka, pražen riž, mešana solata, doboševa tortla. Zvečer: Mrzel narezek, pecivo, kompot.

Ponedeljek: Golaževa juha, fini polpeti, dober krompirjev pire, solata, piškotne rezine z vročo malinovo polivko. Zvečer: Rižev narastek s šodojem.

Torek: Ričet s svinjino, čebulna omaka, kruhovi emoki, zelenjavni narastek. Zvečer: Pražena svinjska jetra, solata.

Sreda: Goveja juha s ponvičnikom, svinjski kotleti z zabeljenim krompirjem, solata, piškotni zavitek. Zvečer: Telečje srce v omaki.

Pojasnila:

Fin špinačni zavitek: Beljak zmešaj s ščepec soli in ga stoli v trd sneg. Primešaj rumenjak in nekoliko moke. Testo namaži za prst na debelo na bel, dobro pomaščen papir, položi ga na pekačo in kakšnih šest minut peči v vroči pečici. Vzemi ven in stresi na desko. Med tem časom pa pripravi špinačo in jo zmešaj z jajcem. Vročo namaži na testo in zvij v zavitek. Ko se ohladi, zreži na rezine in daj na mizo s kakšno dobro omako, najbolje paradižnikovo. Recept zadostuje za eno do dve osebi.

Mandljevi poljubčki: 21 dek sladkorja, 21 dek zmletih, olupljenih mandljev, sesekljano lupinico četrtine limone in sok polovice limone in skledico smetane zmešaj v testo. Naposled pridaš še trd sneg treh beljakov. Oblikuj majhne hlečke in jih počasi peči na dobro pomaščeni pekači.

Kostrunovina v omaki: Zreži pečeno kostrunovino na rezine, ki jih stresi v tole omako: V kozo daj dve žlici dobro sesekljane čebule, polno žlico presnega masla in tri žlice kisa. Pusti tako dolgo vreti, da se kis povre; pridaš dve žlici moke, jo zaručni in zalij prežganje z juho. Ko je omaka četrt ure vrela, primešaj še popra in nasekljanega zelenega peteršilja. Prevri omako še enkrat in jo odstavi. Šele potlej daj vanjo meso.

Dober krompirjev pire: Razlikuje se od slabega samo po nekaterih dodatkih. Krompir olupi in skušaj v slani vodi. Kuhanega pretlači in mu pri-ljij vrelega mleka. Dobro ga stepi s snežno šibo. Pridaš še nekoliko stepene smetane in naposled, tik preden ga daš na mizo, en rumenjak.

Črnbelo pikčasta večerna obleka, ki docela odgovarja modri naših babic. Rokava so močno nabrana, vratni izrez pa nazobčan. Pas samo naznači ozka vrveca. Krilo je dolgo, a ne daljše od bogatega spodnjega krila.

Smrt moljem in muham!

Med vsemi gospodinjskimi škodljivci je molj najnevarnejši, ker povzroči največ škoda in ga najtežje odstranimo. Da se boste pa lahko uspešno borili proti njim, je treba o njih vedeti kaj več.

Samica znese podolgovata, rumenkasta jajčeca, in sicer 60 do 200 v teku več dni na različnih mestih sukna. Jajčeca pa niso posebno zavarovana, kar je za nas posebno važno. V sedmih do dvanajstih dneh — to je odvisno od toplote — se zvli iz jajčeca komaj milimeter dolga, rumenkasta žuželka. Takoj si stke iz volnenih niti ali pa iz las oklep, ki ga nosi potlej vse svoje življenje in ga po potrebi tudi poveča. S svojimi močnimi čeljustmi gloda tkanino, dokler ni dolga približno deset milimetrov. Potlej se zabubi v zapredek, ki je močnejši in debelejši kakor prvotni oklep. Ze čez nekaj dni zleze iz bube odrasel molj. V vročem poletju se lahko izvalijo kar trije rodovi teh škodljivcev.

Kakor za vse škodljivce, velja tudi za te: lažje jih je ubraniti se, kakor jih odpraviti potem, ko so se že vgnzdili. Zato se jih bomo torej branile. To bomo dosegle le s čistočo in higieno, če bomo obleke, pohištvo in preproge pridno zračile, stepale in šetkale, bomo moljem oropale potre-

ben mir, ki ga rabijo za vgnezenje in za razmnoževanje. Kjer je pa samica že pustila svoja jajčeca, jih bomo s stepanjem in šetkanjem tudi še lahko odstranile, ker se tkanine ne drže prav trdno. Tako se ne bodo mogle razviti žuželke.

Poleti pa, ko je gospodinja dalj časa zdoma, morajo kemične snovi nadomestiti redno čiščenje. Obleke in krzno damo po temeljitem čiščenju v vreče in jih shranimo v čisto omaro, ki smo jo umili s terpentinom ali pa poškrpili s kakšnim kemičnim sredstvom proti moljem. Še bolje je pa in bolj praktično, če časopisni papir nekoliko navlažimo in v njim obložimo vso omaro. Tudi morebitne špranje zadelamo s časopisnim papirjem. Za oblaženo pohištvo je najbolje, če ga damo napraviti iz tako imenovanega eulaniziranega blaga ali pa pokličemo strokovnjaka, da že storjeno pohištvo eulanizira. S tem sredstvom postane tkanina popolnoma odporna proti moljem, kajti molji ji sploh ne morejo do živga. Priporočljiva so tudi nekatera kemična škropilva. S posebnimi škropilnicami z njimi narahlo poškrpimo tkanino. Uspeh bo pa kljub vsem sredstvom izostal, če ne bomo skrbeli za čistočo in higieno v stanovanju.

Ker pa ti škodljivci včasih tudi letajo okrog, samice, da si poiščejo primeren prostor, kjer odlože svoja jajčeca, samci pa, da jih oplode, vam priporočamo, da jih že kar takrat uničite, ako jih vidite.

Medtem ko molj že od nekdaj velja za največjega sovražnika človeštva, so o na videz tako nedolžni muhi to sodbo izrekli šele nedavno. Odkar smo pa spoznali, kakšen delež ima pri prenašanju nalezljivih bolezni, ji ne smemo prav nič prizanašati. Saj vemo, da sede na sleherni nesnago. Ker ima navado, da s svojim obiskom počasti tudi naša živila in posodo in jih tako onesnaži, jo moramo še posebej sovražiti. Posebno nevarni so pa kajpak dotiki umazanih mušjih nog in peruti s človeško kožo, posebno če je koža ranjena. Tako nam muhe utegnejo povzročiti zastrupljenje krvi in druge bolezni, prav tako pa prenašajo nevarne bacile od enega človeka do drugega. Tako je s temi »nedolžnimi« muhami! Zato jih ne smemo trpeti v sobah, da o kuhinji in shrambi sploh ne govorim! Če se pojavijo v večjih množinah, jih odstranimo s krezolom. Nekateri priporočajo tudi v prah zmlete posušene bučne olupke. Opozorjamo vas pa, da ptiči tega vonja ne prenesejo, zato jih je treba poprej odstraniti. Tudi ljudi rada glava boli od tega vonja. S klejem prevlečeni muholovci uničijo velike muhe, njihovega zaroda se bomo pa iznebili kvečjemu tako, da bomo vse kote umili s tekočino, ki vsebuje krezol. Važno je vedeti, da razpadajoče snovi muhe privlačijo. Zato moramo posode za odpadke redno prazniti in nikoli pustiti odprte, čistočo v hiši ni samo estetske vrednosti, temveč tudi v korist zdravju. V shrambah shranjene jedi obvarujemo pred muhami tako, da jih pokrijemo z muselinom in zadrtnemo z vrvcu.

Malg rožasta obleka, ki se ji letošnje poletje ne bo mogla nobena izogniti. Model na naši sliki je še posebno pri-kupen, saj se zdi ko da bi cvetlice padale v gube ali pa iz njih po vsej obleki. Še lepša je pa pri hoji, ko se gube nekoliko odpirajo.

Praktični nasveti

Zakaj je Zoro-aga
učakal visoko starost
138 let

Hitri razvoj raznih znanosti, kakor n. pr. fiziološke kemije, fiziologije, fiziopatologije in bakteriologije je povzročil pravcato revolucijo v medicini. Vse te znanstvene revolucije in evolucije so spremenile dotlej veljavne zakone, vendar je pa poleg novejših ugotovitev upoštevala znanost večkrat tudi še stare kulturne pridobitve.

Posebno važno revolucijo je povzročila mlekarstva bakteriologija. Znanost se je zagrizeno vrgla na preiskovanje mleka in pri tem odkrila še nepoznane bacile in bakterije, ki se nahajajo prav tako v presnem ko v pasteuriziranem mleku, jogurtu, kefirju, kumisju, kislem mleku in v drugih mlečnih izdelkih. Pri tem je zelo važna ugotovitev, da moramo ločiti koristne in škodljive bakterije.

Prof. dr. Mečnikov, upravitelj Pasterjevega zavoda v Parizu, eden prvih pionirjev mlekarstva bakteriologije, je ugotovil zdravilno delovanje jogurta, to je, da jogurt vsebuje samo koristne bakterije, ki preprečujejo razvoj in delovanje vseh škodljivih gnilobnih bakterij.

Znanstveniki Mečnikov, McCollum, Nencki, Sieber, Rosenthal, Klotz in drugi so ugotovili, da so ljudje največkrat sami krivi svoje nepravilne prebave. Prebivalstvo večjih mest pa ne greši samo z nepravilno prehrano, temveč se tej pridružujejo še druge napake, kakor n. pr. nepravilni način življenja, naporno delo, premalo gibanja, večkratno razburjanje, infekcije itd. Vse to povzroča hitro staranje, pa tudi nastop raznih bolezni (poapnitev žil, obolenje ledvic, jeter, črev itd.).

Ze pred štiridesetimi leti je opozarjal dr. Mečnikov, naj se polaga večja pažnja na prehrano. Za hrano, ki jo uživamo, ni važna toliko količina, kakor tudi ne njena enostranska kakovost (n. pr. zelo visoki odstotek beljakovin, tolišč), temveč le pravilna kemična sestava.

Zivimo v časih, ko ljudje uživajo preveč mesa, če tudi so n. pr. jogurt in druge mlečne pijače cenješe in imajo velik zdravilni učinek. Čezmerno uživanje mesa ima veliko napako za naše telo, ker so one beljakovine, ki se ne prebavijo, v debelem črevesu dalekosežno razkrajajo. To razkrajanje povzroča gnilobne bakterije, ki se nahajajo v debelem črevesu. Pri tem se razvijajo razne strupene snovi, kakor n. pr. toksini, ptomaini, fenol, indol, levkomaini itd. Če preidejo ti strupi v kri, povzročajo samostojno zastrupljenje (autointarikacija). Sicer je naloga ledvic in jeter, da zadržijo omenjene strupe, so tako nekatere čistilnice, če pa slučajno uidejo ledvicam, se lahko napravijo neškodljive samo z antitoksičnimi žlezami, ki se izločajo v notranjosti.

Sodobna znanost je ugotovila, da zelo ovirajo epitelne stanice črevesnih žlez v zdravem organizmu, kakor tudi izločki v želodcu in črevih (želodčna solna kislina, črevesni izločki) razmnožitev črevesnih bakterij. Vendar je to delovanje omejeno samo do konca tankega črevesa.

Če tudi se v debelem črevesu uniči

z lastno zastrupitvijo mnogo gnilobnih bakterij, jih ostane še vedno ogromno število živih. Kadar je pa temperatura zanje ugodna in dobijo tudi primerno hrano, se neverjetno hitro razmnožijo, ker ostanki hrane (blato) zaostajajo dalj časa v debelem črevesu.

Hrana potrebuje dve in pol do tri ure, da preide skozi tanko črevo, ki je dolgo pet do sedem metrov, narobe potrebujejo pa ostanki hrane dvanaest do dvajset ur, da zapustijo debelo črevo, ki je dolgo komaj poldrugi meter.

Po mišljenju prof. dr. Mečnikova bi bilo najradikalnejše sredstvo za odstranjevanje gnilobnih bakterij iz debelega črevesa, če bi se dalo debelo črevo operativno odstraniti. Znanstvenik dr. Mečnikov je tudi ugotovil, da dosežejo ptice, n. pr. papagaji, kljub razšeroma težko prebavljivi hrani, ki jim jo polagamo, visoko starost, ker nimajo debelega črevesa. Ker pa se pri človeku seveda ne sme odstraniti debelo črevo (smrt), moramo uživati le tako hrano, ki je čim manj primerna za gnilobne bakterije. Taka hrana bi bila tudi jogurt.

Jogurt pa ne samo, da ovira gnilobne bakterije v razvoju, a jih tudi odstranjuje iz debelega črevesa.

Jogurt, ki vsebuje sledeče koristne bakterije: thermobacterium bulgaricum, thermobacterium jogurti in streptococcus thermophilus, je zelo odporen proti kislinam in raznim mikrobom. Radi tega se ne uniči pri prehodu iz želodca v tanko in debelo črevo. Znanost je dalje ugotovila, da se nahajajo v blatu še žive jogurtove bakterije, če uživamo jogurt dalj časa.

Cisto napačno je pa mišljenje, da ima domače kislno mleko iste lastnosti kakor jogurt. Razlike med jogurtom in domačim kislim mlekom so sledeče:

- a) v domačem kislem mleku ni že omenjenih bakterij jogurta,
- b) nima uničevalne in odstranjevalne moči za gnilobne bakterije iz debelega črevesa,
- c) nima tiste zdravilne moči ko jogurt,
- d) kislno mleko je lahko tudi nevarno, ker večkrat vsebuje razen koristnih bakterij tudi še škodljive bakterije.

Jogurt je naravna gosta mlečna pijača, ki jo pripravljajo iz kravjega, ovčjega, kozjega ali bivoljega mleka. Je lahko prebavljiva mlečna hrana. Zdravniki predpisujejo jogurt kot zdravilo proti akutni toksikosti, driski, arteriosklerozi, dalje bolnikom, ki bolehalo na ledvicah, jetrih, črevesu, želodcu, na sladkorni bolezni, pri endo- in ekso-genem zastrupljenju in pri zapeli.

Monogrami — entel — ažur
gumbnice — gumbi — pilse
fino in hitro izvrši

Matek & Mikeš

LIUBLJANA, Frančiškanska ulica

Vezenje perila, predtisk ženskih
ročnih del

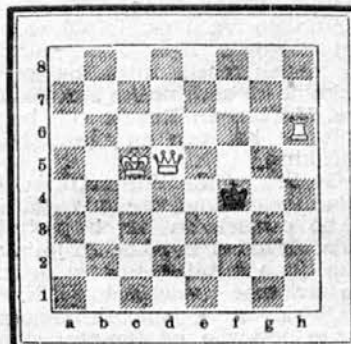

Parižanke ne sprejmejo vsake mode kar meni nič tebi nič. Tako se zdi, da j m letošnja pisana moda ne ugaja preveč, kajti ena izmed njih si je v nadomestilo izmislila tole obleko. Namesto živega pisane tvoriva si je na enotno podlago uvezla sem in tja ljubke pisane metuljčke. Obleka je tudi sama po sebi na moč čedno ukrojena. Mislim, da se bo marsikakna izmed vas strinjala z iznajdljivo Parižanko.

ŠAH

Problem št. 46

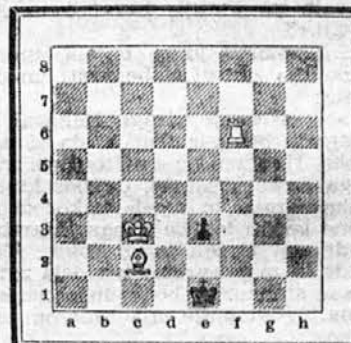
Sestavil J. Hane (1902)

Mat v 3 potezah (B3)

Problem št. 47

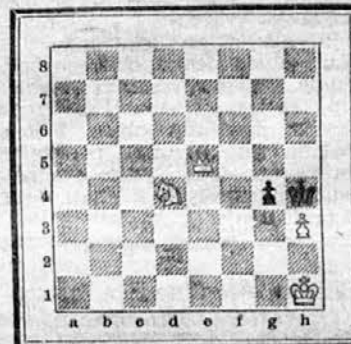
Sestavil A. Burmeister (1891)

Mat v 3 potezah (B20)

Problem št. 48

Sestavil F. Dubbe (1887)

Mat v 2 potezah (B23)

Kratka partija št. 17

Z marčnega turnirja v Kemeriju (Riga)

Beli:	Črni:
Bogoljubov	Hasenfus
1. d4	e6
2. Sf3	f5
3. g4	

Bogoljubov tvega pustolovščino. To partijo je igral v 5. rundi; ker je v prvih 4 partijah dosegel samo 4 remije, igra zdaj očitno na zmago. Manever mu sicer uspe, a ne tako, kakor je najbrže pričakoval.

3.	fg
4. Se5	Dh4
5. e4? (e3!)	g3!
6. Lg2	gf šah
7. Kf1	Se6
8. Sc6x	bc
9. c4	Sf6
10. e5	Sd5!
11. Lf3	La6
12. b3	Le7
13. Kg2	0-0
14. Tf1	Tf3x!
15. Df3x	Tf8
16. Dd3	Dg4 šah
17. Kh1	Sb4
18. Dg3	Dd4x
19. Sc3	Lh4!
20. De3	c5
21. Dd4x	cd

Črni se vda, kajti proti Lb7 ni odgovora.

Bogoljubov je na tem turnirju zasedel 7. mesto. Prvi je bil Flohr. (Komentar po »Deutsche-Schachzeitung«.)

Rešitev problema št. 43

1. Tc5-c4 K ali Lxc4
2. Sd7-c5 ali e5 mat.
1. ... e3-e2
2. Db2-c3 mat.

Rešitev problema št. 44

1. Dh2-a2 kar koli
2. Da2-g2 ali g8 mat.

Rešitev problema št. 45

1. Df6-h8 Kg4-h5, h4, h3
2. Lh7-f5 mat.
1. Kg4-f4
2. Dh8-d4 mat.

Zaloga
jajc za zimo.

Mnogo denarja si prihranite, a imate tudi pozimi vedno okusna jajca. Garantol se ne strdi, zato lahko jajca tudi naknadno dolagate. Uporabljajte torej

Garantol

V Garantolu se ohranijo jajca več kot eno leto.

Pozor!
V PRIHODNJI ŠTEVILKI:
Progasta poletna bluza

Temnomodra, dvodelna obleka iz moiréja, okrog ovratnika, zapetost in ob spodnjem robu okrašena z ročnim vezenjem.

Naša poletna moda! S takšnim je klobukom bi morali prav ravno stati, sicer bi staromodni umivalnik in vrča na njem padla na tla in se razbila.

6. nadaljevanje

Grofica ji je pomignila, naj molči. Zdal je vedela, da to dekle ni blazno, kaj se, celo prepametno je! Avto je prispel v Evian pozno popoldne.

Renato so znova preoblekli in na glavo so ji poveznili lasuljo, tako da ni bila prav nič več sama sebi podobna. Tudi Martina si je spremenila zunanjsčino. Obklela je temno, do vratu zapeto obleko, precej dolgo in neprijetno, kakršne so včasih nosile naše babice, in kakršno se zdaj nosijo starejše dame. Martina in Renata naj bi popotovali kot teta in njena bolna nečakinja.

Grofica je Martini naročila, naj mladi gospe kupi vse in vsega, kar si bo pozelela in kar bo potrebovala. Čekovna knjižica, ki je jo dobila, jima je bila porok za neskrbno življenje v vseh letovskih.

Ob slovesu se je grofica zelo prijazno poslovila od Renate: »Tvoje listine so v redu, zdaj lahko odpotuješ. Parnik, ki te bo z Martino odpeljal v Montreux, že čaka. Po zdravi se, zabavaj se, kakor veš in znaš, in ne odredi se nobeni želji. Živi, ko da bi se bila vnovič rodila. Ko boš dovolj odprana in kos naporom potovanja, boš lahko potovala po Italiji, Nemčiji in Avstriji.«

Ljubeznivo jo je objela, morda nekoliko zaradi slabe vesti, in dodala:

»Na svidenje, draga Renata! In glej, da boš vse storila, da si pridobiš ljubezen in spoštovanje svojega moža. Poskrbi, da boš kmalu tako zdrava in vesela kakor druge žene tvojih let. Le ubogaj Martino, tudi ona ti želi samo dobro. Zelo rada bi te prav kmalu videla zdravo in srečno. Če boš ljubila mojega sina, ti bo moje srce zmerom odprto.«

Renata je prikimala, a odgovorila ni ničesar. Kaj naj bi tudi rekla? Ali je od nje odvisno, ali je lepa ali grda? Predobro je vedela, da bi se moral čudež zgoditi, če naj bo svojemu možu kaj drugega kakor samo »strašilo«, kakor se je izrazil tik po poroki.

Naposled sta se Martina in njena varovanka vkrkali na parnik, ki ju je popeljal do Montreuxa.

Luči ob francoski obali so počasi bledele, na drugi strani jezera se je pa iz teme vse bolj oblikovala slikovita švicarska obala. Noč sta Martina in Renata prespali v Montreuxu, drugo jutro sta se pa z vlakom odpeljali k obali Zenevskega jezera.

12

Pismo Martine Boulinove
grofici d'Armonsovi

Kakor ste mi gospa grofica naročili, vam sporočam nekaj novic o sebi, ki ste mi jo bili izročili v varstvo. Prav dobro se je živela v tukajšnje razmere in tudi podnebej ji prija.

Prve dni je bila šibka in se je hitro utrudila, tako hitro, da sva hodili le na kratke sprehode v hotelski park. Kmalu si je pa toliko opomogla, da hodiva tudi že na daljše sprehode. Zdravnik je je preiskal in je dejal, da se ji zdravje obrača na boljše in da je v nekaj tednih ne bo več spoznali, tako se bo popravila. Pripominjam naj tudi, gospa grofica, da me puščajte ničesar vnevar, kar bi utegnilo gospodični Renati koristiti.

Razen tega naj še omenim, da je gospodična Renata ubogljiva in da se prav rada ravna po vseh pravilih, ki jih terja njeno zdravljenje. Rada je, spi, počiva in telovadi.

Zal pa sama kaže le malo volje, da bi ozdravela. Nekako topa je do vsega, kar se ji tice. Zdravnik pravi, da je to zelo škoda, kajti če bi sama imela voljo ozdravit, bi dvakrat hitreje ozdravela. Tako ji pa pravimo: »Jeste, počivajte ali sprehajajte se!« In gospodična Renata je, ali počiva ali se pa sprehaja, kakor ji je naročeno. Če ji ne bi ničesar naročili, se še ganila ne bi, ko da bi ji vsa ta nega ne bila prav nič mar.

Tako ji moram biti tako rekoč prava varuhinja, kajti čeprav je tu dan enak dnevni, čeprav mora skoraj vsak dan isto delati, bi vsega tega ne storila, ako je ne bi posebej opozorili na to. Ne vem še, ali je to pomanjkanje inteligence ali lenoba. Najbolj verjetno je, da je to posledica dolgih let, ki jih je preživela v samotni, zmerom v istem okolju, brez pravega dela in vsa pogreznjena sama vase.

Zdravnik pravi: »Dekle moramo na novo vzgojiti. Vrniti ji moramo veselje do življenja, do gibanja, do napore... Za to bomo pa kajpak potrebovali več mesecev; na srečo nobena telesna hiba ne ovira našega prizadevanja, kajti gospodična je popolnoma zdrava.«

Če prezremo njeno šibkost in nizko rast, je mlada grofica res čisto pravilno razvita. Sicer se mi pa zdi, da se ji naša nega še pozna. Nič več ni tako strašno suha, njena lica so za spoznanje polnejša in tudi roke niso več tako koščene.

OD ZAKONA DO LJUBEZNI

LJUBEZENSKI ROMAN

* Iz francoščine prevedel S. C.

Najbolj se uspeh naše nege pozna na njeni koži. Vse bolj sveža in napeta je, sicer se nekoliko blede, vendar pa ni več tiste prstene, umazane barve, ki jo je delala tako zoporno. Zdi se pa, da napredek v njenem duševnem počutju še ni tako očiten.

Gospodična Renata je nenavadno rada sama; večkrat stoji nepremično na mestu, z očmi, otožno uprtimi v daljavo ali v vrhove gor. Zjutraj, ko vstane, ji vselej ponudim perilo in obleko, ki naj jo tisti dan obleče. Se nikoli doslej se ni zgodilo, da bi si zaželela kakšne druge obleke ali da bi imela kakšno željo glede perila. Še zmerom ni v njej niti senčice zanimanja za njeno zunanost. Ko je gospodična Renata nared, se nebržnjo pogleda v ogledalu, potem pa hitro pobesi oči, ko da bi ji bilo to opravilo odveč in zoporno.

Večkrat sem poskusila v njenih očeh zaslediti senco zanimanja ali veselja. Toda vselej sem v njih opazila samo izraz nebržnosti in celo dolgočasje. Gospodična Renata ni spogledljiva in če jo bomo hoteli polepsati, se ne bomo smeli zanašati na njo. Pri mizi je ista pesem. Kar ji ponudimo, kar prineso na mizo, vse ji. Nikoli ne naroči kakšnega posebka, nikoli nima kakšne svoje muhe. Kar preubogljiva se mi zdi.

Samo enkrat sem opazila, da se je zbudila iz svoje otopenosti. Kakor ste mi gospa grofica naročili, sem gospodični Renati dejala, naj me kliče za »teto«.

»Zakaj naj vam rečem »teta«?« je vprašala začudeno.

Ko sem ji razložila vse vzroke, ki ste mi jih bile že vi razložili, je odkimala:

»Ne, niste moja teta in obžalujem, da vas ne morem tako imenovati.«

»A vendar...«

»Nikar se ne trudite, nepotrebno je... Rekla vam bom »madame« ali »Nanja«, ker ste došli gospoda Filipa, drugega imena za vas ne poznam.«

Bila je tako neomajna v svoji odločitvi, da sem hočeš nočeš morala sprejeti ime »Nanja«.

Se pri neki drugi priložnosti se je zdrnila iz svoje otopenosti. Bilo je zaradi poročnega prstana. V hotelu sem gospodično Renato prijavila kot Lilian Mérienno, kakor ste mi gospa grofica naročili. Tako je tudi napisano v naših listinah. Tam je bilo pa tudi napisano, da je gospodični moji nečakinja, komaj petnajst let. Gospodična Renata je tako šibka in drobna, da bi ji v resnici nihče ne prisodil več. Motil me je pa poročni prstan, ki se kajpak kaj malo poda na drobno roko petnajstletnega dekleta.

Prosila sem jo torej, naj prstan sname. Ko bi jo gospa grofica videla, kako ogorčeno me je pogledala! Odločno je odklonila mojo prošnjo, rekoč da je to stvar nazo-

rov in da v takšnih zadevah ne pozna šale.

In ko sem ji še prigovarjala, naj vendar sname prstan, češ da se takšno simbolno znamenje ne poda na roko mladega dekleta, mi je odgovorila: »Če vas bo kdo vpraševal, kako in kaj, mu razložite kakor veste in znate. Recite mu, da sem dobila ta prstan od kakšnega sorodnika, recite mu kar koli... če že dosledno lažete glede mojega imena in rojstva, vam to najbrže ne bo pretežko!«

Povedati vam moram, gospa grofica, da me je ta odločni odgovor presenetil, celo vzlovil. Na srečo doslej še nihče ni opazil tega nesrečnega prstana.

Drugače je pa tu za gospodično kakor nalašč. Med toliko bolniki se kar izgubi. Nič več se mi ne zdi tako čudna, kajti tu je mnogo deklet skoraj še šibkejših in drobnejših. Kajpak vsi mislijo, da je gospodični komaj petnajst let in mnogo prijaznih mamic me je že vprašalo, ali »dekletce« morda bo leha za pljučno tuberkulozo. Več

V 24 URAH

barva, pilstra in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetločrna arja, ovratnike, zaplestice itd. Pera, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

LOVANA JOS. REICH
LJUBLJANA

dobrodušnih gospa je iz usmiljenja do naše otožne varovanke hotelo navezati z njo kakšen pogovor. Zaman. Gospodična Renata je zelo zapeta in ne kaže prav nobene želje po zabavi ali pomenku. Zdi se mi pa, da je zdaj v tem pogledu že nekoliko boljša.

Samo ena stvar je na svetu, ki jo zanima: to so knjige. Kadar greva na sprehod, se ustavlja pred vsako knjigarno in menda ga ni dne, da ne bi kupila kakšne knjige. Priznati vam moram, gospa grofica, da mi ta pretirana ljubezen do branja zadaja resne skrbi. Ali smem pustiti, da bere, kar hoče? Zadnjič je brala neko knjigo, ki so bile v njej slike nasploh oblečenih žensk; opozorila sem jo, da to najbrže ni knjiga za mlada dekleta.

»Osuplo me je pogledala. »To je priročnik za telovadbo,« mi je odgovorila in pransila v smeh. Nisem mogla razumeti, zakaj neki naj bi bilo moje opozorilo tako smešno.

13

Odlomki nekaterih pisem, ki jih je Martina Boulinova pisala grofici d'Armonsovi

Gospodična Renata se je od svojega prihoda zredila za 5 kil.

Anekdote

Skrbi

Neki prijatelj nemškega pesnika Halbeja se je zaljubil v mlado, ljubko dekle in je Halbeju povedal, da se namerava oženiti.

»Zakaj pa?« ga je vprašal Halbe, ki je dal takrat kaj malo na zakon.

»Čudno vprašanje,« mu je odgovoril prijatelj, »zato vendar, ker dekle ljubim.«

»Ljubezen,« se je smehljaj Halbe, »ljubezen je morebiti pogoj za zakon, a še zdaleč ne vzrok.«

Različne posledice

Neki prijatelj velikega gledališkega igralca Heinricha Georgesa je prišel k njemu in mu potožil, da se hoče njegova žena od njega ločiti.

»Zakaj neki?« je vprašal Georges sočutno. »Ah,« je vzdihnil prijatelj, »prepirala sva se in v jezi sem se tako daleč izpozabili, da sem ji pripeljal zausšnico.«

»Tega kajpak svoji ženi ne bi smel storiti,« je odgovoril Georges.

»Zakaj moji ženi? Tega, menim, ne smem storiti nobeni ženski?«

»Kakor je,« je menil Georges. »Pri mnogih ženskah je zausšnica vzrok ljubezni, pri ženah pa vzrok za ločitev.«

Vilek samoljubja

Francoski pesnik Colardeau, ki je bil v 18. stoletju zelo znan, je veljal za potrpežljivega in pohlevnega človeka. Baje se je razjezil samo enkrat v svo-

je življenju, in sicer tik pred svojo smrtjo. Njegov sodobnik Barthe je napisal komedijo s petimi dejanji »Samoljubnež«. Bil je na glasu ne prav obzirnega človeka. Uogemu Colardeauju, ki je ležal že na smrtni postelji, je prečital svoje delo. Colardeau je hudo trpel, a ni imel moči, da bi odslavlil svojega mučitelja. Ko je Barthe naposled končal, mu je Colardeau dejal: »Dragi prijatelj, neko smadno samoljubno potezo si pa pozabil.«

Katero neki?

»O pisatelju, ki prisili umirajočega poslušati takšno komedijo...« Po teh besedah se je Colardeau obrnil in izdihnil.

Modelove misli

Renoir (1841—1919), francoski slikar lepih žensk, je največje važnost polagal na to, da je imel lepe modele; njegova žena ni smela služkinje izbirati glede na njihove gospodinjske sposobnosti, temveč glede na to »ali njena glava dobro propušta luč. Zenske roke, ki jih je slikal, so morale imeti pečat dela, kajti s tem so dobile svojo značilnost. Če je pa njegov model na nekaj »mislila, je postal Renoir kar divji, kajti to ga je motilo pri njegovem delu. Sam je pripovedoval, kako je bil nekoč razočaran z neko lepo služkinjo. Ni bila namreč ena tistih žensk, ki na nič ne mislijo. Že na zunaj je bila takšna, ko da bi svet misli nosila v svoji glavi. Nekoč je postal nestrpen in je zakrčkal:

»Za vraga, kaj pa vendar počnete za vašim čelom?«

»Mislim na to,« je odvrnila služkinja, »da morebiti medtem, ko sedim tukaj brez dela, na štedilniku juha kipim.«

Bili sva na sprehodu v bližnjem hribu. Med potjo sva srečali majhnega fantička. Siromak se je drl na vse grlo. Ker je bil sam in tako objakan, sem ga ogovorila, čeprav to ni moja navada. Ni me razumel, temveč se je še bolj drl kakor poprej. Sillia sem vanj, naposled je povedal nekaj besed, a v jeziku, ki ga nisem razumela. Obrnila sem se h gospodični Renati.

Kakor vselej, se tudi tokrat še zmenila ni zame. Stala je na parobku nekaj korakov od mene in strmela v daljavo. Zdelo se je, da ji še mar ni, kaj se godi okrog nje. To je bilo pa le na zunaj, kajti kakor hitro sem ji dejala: »Vi, ki govorite angleški, vprašajte vendar malega, kaj mu je!«, se je sunkovito obrnila in odgovorila:

»Saj ni Anglež, ampak Nemec.«

»Kako naj se potlej pomeniva z njim?« sem vprašala v zadregi.

Ne da bi mi odgovorila na vprašanje, je nadaljevala: »Dejal vam je, da je izgubil svojo vagojteljico, ko je tekel v bližnji gozdiček. Ko se je vrnil, je ni bilo nikjer več. Zdal ne ve, kje naj se vrne domov.«

Povedati vam moram, gospa grofica, da sem prvi trenutek menila, da se gospodična Renata norčuje iz mene.

»Kako ste mogli vse to razumeti, če pravite, da ne govorite angleški?«

»Rekla sem vam, da je Nemec, saj vidite, da govori nemški.«

»In vi ga razumete.«

»Menda!«

Obstala sem ko vkopana. Torej se to!

Gospodična Renata se je lep čas pogovarjala s fantičkom, kajpak v nemščini. Mislim, da je moja dolžnost, da vas, gospa grofica, o vsem tem natanko obvestim. Pod tem svetniškim obrazom, za tem na videz jasnim čelom, se mora poditi nešteto misli; včasih se mi zdi, da naša mlada grofica več ve kakor mi vsi skupaj, čeprav se dela, ko da ne bi znala do pet šteti. Vsak dan odkrijem pri njej kaj novega, nepričakovanega. Ne vem, kdaj bo konec teh odkritij. Bojim se, da še ne tako kmalu...

Te dni sem zasačila gospodično Renato, ko je pisala svojemu nekdanjemu ječarju. Posrečilo se mi je to pismo presteči. Bilo je dolgo pismo; v njem prav natanko popisuje svojemu nekdanjemu ječarju svoje zdanje življenje. Večkrat se pritožuje nad dolgočasjem, ki jo muči v tej duševni osamelosti. O meni piše samo kot o »starem zmažu«.

Kajpak mi ti nelaskavi izrazi niso bili pogodu. Omenila sem ji to.

»To je bilo zasebno pismo, nobene pravice nimate, da bi ga odpirali,« mi je vsa ogorčena zabrusila. »Pisala sem, kakor mi je prišlo na misel.«

»Izrazov niste izbirali.«

»Povedala sem, kakor mislim. Ali ste prepričani, da v pismih, ki jih pišete grofici d'Armonsovi, ne pišete o meni nič žaljivega?«

»To še zdaleč ni isto. Moja dolžnost je, da natanko poročam gospe grofici o vas, kajti gospa grofica je moja gospodarica in mi daje kruh.«

»Tudi jaz izpolnjujem svojo dolžnost, če pišem temu staremu služabniku, ki mi je večkrat rešil življenje in ki mi dolgujem tako rekoč vse.«

»Lepe usluge vam je delal, ko vas je storil takšno, kakršni ste.«

»Utegnila bi biti še slabša. Grofu d'Armonsu sem bila dovolj dobra, da sem mu s poroko prinesla premoženje. Moj stari Leonard je bil torej vendarle vsaj za nekaj poraben.«

Nisem se marala več prerekati. Čutila sem, da bi mi to dekle lahko še marsikaj neprijetnega povedalo. Gospodična Renata ima namreč čudno lastnost: ne zna govoriti drugače, ko da se mora človek ob njenih zbadljivih besedah jeziti ali pa padati iz zadrege v zadrego.

Pripominjam moram, da je bilo to pismo, pisano Leonardu, naslovljeno na nekoga gospoda M. Nardola, pošto ležeče, Zeneva. Ko sem vprašala vašo snaho, kdo je ta skrivnostni gospod, ni mogla skriti hudomušnega smehljaja. Pojasnila mi je, da sta Leonard in Nardole eden in isti.

Ponavljam, spoštovana gospa grofica, da tega spet ne razumem. Je že spet kakšna njena vragolija vmes!

Še eno pismo!

Šele nekaj dni je minilo, ko sem vam, spoštovana gospa grofica, poročala o naši varovanki. Zdal se je pa zgodilo nekaj takšnega, da se mi zdi potrebno, gospa grofica, da vas takoj obvestim.

Gospodična Renata je s svojim vedenjem zbudila tu takšno pohujšanje, da nama ne kaže drugega kakor hitro pobrati šila in kopita in odpotovati z obale čarobnega Zenevskega jezera.

Naš Kotiček

*

Prispevke v tej rubriki honoriramo, in sicer prvega z din 50—, naslednje z din 20—. Rokopise naslovite na uredništvo »Družinskega tednika«, (Naš kotiček) Ljubljana, poštni predal 345. Rokopisov ne vračamo.

NAŠ DIPLOMAT

Moj bratec hodi šele v drugi razred osnovne šole, in vendar rad s ponosom pove, da je star že osem let. Z diplomatskim obrazom prebere vse politične uvodnike v časopisih in nam jih potem navdušeno razlaga. Zadnjič po Hitlerjevem govoru pa je kar utihnil in potrt hodil okrog hiše. V skrbeh smo ga vprašali: »Kaj ti pa je, Dušan?«
»Oh, veste,« nam je odgovoril, »tale nemška odpoved nenapadalnega pakta s Poljsko mi ne da miru.«
Mama pravi, da bo Dušan pravi diplomat.

ZAKAJ JE TAKO?

Zakaj ne smeš povedati, kar misliš? Mnogo ljudi nam je zoprnih, a moramo biti prijazni z njimi. A nasprotno bi morali biti dobri, pa smo surovi.

Čprav nam naša vest vedno kaže pravo pot, ne moremo po njej. Kajti če bi vrgel vsak krinko s sebe, kakšna kolobocija bi nastala po svetu? In vendar bi za posameznika bilo mnogo lažje, če bi vedno govoril resnico.

Ingo

Živi meliči!

Napisal Wilkens Haymo

Žive mrliče bi jih najrajši imenoval, tiste otopele in brezdušne mlačneže. Ni je stvari, ki bi se jim zdeli vredna, da bi kaj pridobili od nje. Ničesar ni, kar bi jih zgrabilo, zato tudi oni ničesar ne zgrabijo. Ne morejo pošteno zgrabiti in obdržati. Vse se izmuzne njihovim šibkim rokam. Niso ne mrzli ne vroči. Mlačni so, mlačni in plehki. V Sv. pismu pa piše o njih: Izpljunil bom mlačneže iz svojih ust.

Zdravi ljudje zaničujejo te žive mrliče. To ni več življenje, kar žive oni. Ziveti se vendar pravi iskati in obdržati, teči in loviti, delati in utruditi se, biti vesel in žalosten! Ti otopeli ljudje pa ničesar ne zmorejo. Zmerom so samo gledalci, nikoli igralci. Kdor ničesar ne občuti, je mrtve, čeprav še je in spi. Takšni živi mrliči pa utegnejo še marsikaj opazovati in morebiti si celo domisljati.

Hollywoodska novoporočenca, Tyrone Power in Annabella, ki sta se pred kratkim na tistem poročila. Slika ju kaže po poroki.

»Kakor bi jih iz rokava stresala«, pravijo ljubitelji filma o posrečenih dovtipih Mady Rahl'ove, mlade in talentirane filmske igralki. Da pa ne gre tako lahko, nam pove gornja slika, ki nam kaže Mady pred zrcalom pri učenju ene njenih vlog.

Po poti filmske slave

*

o, dekle! Zdaj že gre kakor po maslu! Zravnan, pa vendar vsa prožna, zatopljen v delo, pa vseeno ljubka. Takšna mora biti učenka za filmsko igralko tudi pri vajah, ko ji strogi učitelj kaže, kako mora ravnati, da je videti na platnu naravna in prikupna.

* Film v nekaj vestah

Charles Boyer, slaven francoski igralec, ki je pred letom dni odpotoval v Ameriko, je dočkal te dni svoj najnovejši film »On in ona«. Njegova soigralka je lepa Irena Dunnova. Francoska kritika je sprejela ta film z velikim navdušenjem; pravi, da je ta film vsaj nekoliko zabiral slab vtiš filma »Marija Antoinetta«.

Nagrado Charlija Chaplina za najboljši letošnji film je letos prejel ameriški film »Ulica brez izhoda« v režiji Williama Wylerja.

Eleanor Powellova je nova soplesalka Freda Astaire. Nastopila bo z njim v veliki filmski reviji »Broadway melody 1940«.

Dve novi zvezdi sta zablesteli na pariškem filmskem nebu. Prva je Italijanka Gaby Silvia, druga pa Bolgarka Katja Lovova.

šljajo, da je njihovo stanje zavidanja vredno.

Ničesar ustvariti in za ničemer stremiti, hladni in nebrženi ležati v naslanjaču: to ni cilj za mladega in močnega moža in tudi nikoli ne more za mladega in zdravega moža cilj postati. Kajti pogled: tisti, ki so nekaj dosegli, ki so imeli uspeh, so se zmerom borili, tudi tedaj, ko so bili bolni in bedni...

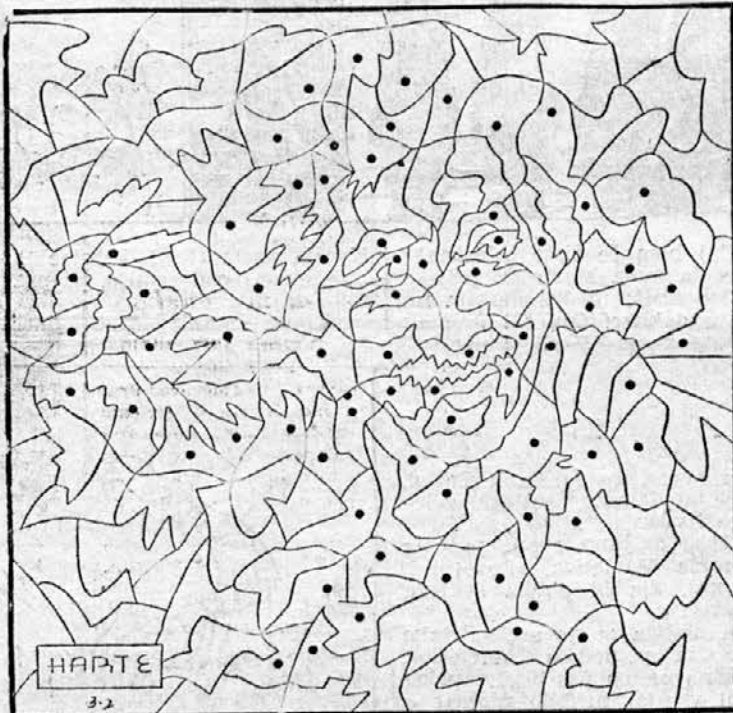
Ogenj in moč, pogum in vztrajnost, to so kreposti pravega moža. Zaničevanje vsem tistim, ki so že pri živem telesu začeli trohneti!

Tole prebereš v eni minuti

V tej minuti...

- ...predrvi planet Saturn 322 km;
- ...bi zaslužili 225 milijonov din, če bi znali izrabljati in vnovčiti sončno energijo;
- ...pridelajo v Turčiji 1 kilo opija, 75 kil fig, 150 kil grozdja in 12 kil ovčje volne;
- ...priteče v kanadske banke povprečno 2.100.000 dinarjev;
- ...se pri izkoriščanju naravnega bogastva v Združ. državah ranila dva človeka. Te nesreče stanejo na minuto 114.000 dinarjev;
- ...zabiše srce nekaterih ptičev po poletu več ko 1000 krat. Znano je, da ptičje srce najhitreje utripa.
- ...izda Anglija za utrjevanje in obrambo Gibraltarja 195 dinarjev;
- ...izkopljejo na vsem svetu 2000 kil kroma, rude, ki z njo čistimo jeklo.

In minuta je minila!

Izpolnjevanke

Počrni vsa polja, označena s piko, in si oglej nastalo sliko!

Preizkušnja značaja

Ali ste popolnoma prepričani, da se poznate? Najbrže ste se zdaj nasmejnili, a vseeno preberite doljne vrstice. Pokazale vam bodo vaš značaj s tiste strani, ki je še ne poznate, čeprav se morda še tako skrbno opazujete.

Skušajte se vživeti v položaj, ki ga bomo popisali, potem pa odkrito odgovorite, kako bi ravnali, ako bi res zašli vanj. Neki prijatelj vam pošlje prekrasen šopek cvetja...

1. Rekli bi: »Kakšna škoda... Za to ceno bi imela že tisti srčkani klobuček, ki si ga tako želim.«
2. Takoj bi cvetlice razmestili po vazah in bi bili kar očarani nad tolikšno krasoto.
3. Vzdihnili bi: »Ah tako hitro bodo uvele!«

4. Ogledovali bi šopek od vseh strani, a ne bi si ga upali vzeti iz papirja, da ne bi kakšno cvetlico poškodovali.

5. Najprej bi pogledali na posetnico, kdo je poslal cvetlice, šele potem bi jih občudovali.

6. Dejali bi: »Bolj bi bila vesela čokoladnih sladkorčkov.«

7. Rekli bi: »Takoj jih bom poslala gospe tej in tej... Ravno prav so mi prišle.«

8. Rekli bi: »Nič bi me ne moglo bolj razveseliti! Ko bodo ovele, jih bom posušila in shranila.«

1. Nekoliko sebični ste in premalo občutljivi. — 2. Imenitna prijateljica ste. — 3. Nekoliko skopi ste. — 4. Razburljivi ste. — 5. Snobistični ste. — 6. Preveč ste sladkosnedni. — 7. Praktični ste in ne posebno elegantni. — 8. Vse sentimentalni ste.

Spodobni se...

Pozdrav

Ali ste kdaj čitali zgodbo o dečku, ki je imel vrabca pod klobukom?

Pri nas gospodje pozdravljajo dame, v nekaterih deželah je pa prav narobe, in sicer zato, da dame pokažejo, ali jim je sploh kaj do pozdrava. Kajpak je samo po sebi umevno, da mlajši gospodje pozdravljajo starejše, prav tako tudi mlajše dame pozdravljajo starejše dame.

Če sediš pri mizi in če prisede znane in te pozdravi, vstaneš in odzdraviš. Dame odzdravijo sede, razen če prisede starejša dama. Kadar pozdravi tvoj spremljevalec na cesti kakšno damo, si dolžan tudi ti pozdraviti. Kadar se rokuješ z več osebami, pozdravi vse.

Ali ima obisk angleškega kralja in kraljice v Kanadi kakšen poseben pomen?

Kralj Jurij VI. je prvi angleški kralj, ki bo obiskal Kanado. Ze to je velikega moralnega pomena i za kanadski dominion i za britanski imperij. Prvi britanski vladar, ki je do bil vabilo, naj obišče Kanado, je bila kraljica Viktorija; to se je zgodilo po končani Krimski vojni proti Rusiji (1853-58). Toda v tistih časih je bila vožnja čez Atlantik še dolga in naporna, zato so jo kraljici odsvetovali. Namesto nje je obiskal Kanado tedanji waleski princ (1860). Leta 1906, ga je kanadska vlada spet povabila na obisk, to pot kot kralja Edvarda VII., toda zaradi bolezni se ni mogel odzvati vabilu.

Kralj Jurij VI. bo prepotoval Kanado od vzhoda do zahoda, od severa do juga. Prisel bo v osebne stike z zastopniki vseh slojev prebivalstva. Njegov obisk bo zato še bolj utrdil zveze med dominionom in matično državo.

Iz Kanade pojde Jurij VI. v USA. Tam se bo sestal s prezidentom Rooseveltom, ogledal si bo pa tudi svetovno razstavo v New Yorku. Njegov obisk v Združenih državah ima takisto važeg političen pomen, ker bo utrdil prijateljstvo med obema anglosakima vele-silama.

Zakaj se angleški kralj in kraljica nista peljala z vojno ladjo?

Navada je, da se vladar pelje na uradne obiske čez morje z vojno ladjo. Tudi kralj Jurij VI. bi moral po prvotnem programu potovati na vojni ladji. Toda zaradi mednarodne napetosti je vlada izjavila, da ne more nobene vojne ladje pogrežati v evropskih vodah. Po drugi strani pa Chamberlain ni hotel, da kraljevsko potovanje odloži, hotel tako pokazati, da ne računa z možnostjo bližnje vojne.

Kje leži Kanada in kolikšna je?

Kanada leži v Severni Ameriki, severno od Združenih držav. Po površini (9,5 milijona km²) je skoraj tolikšna kakor vsa Evropa, prebivalstva šteje pa 10 milijonov, med njimi skoraj polovica Angležev in četrtina Francozov, ostali so pa Irci, Indijanci, Nemci in Eskimi. Glavno mesto je Ottawa (127.000 preb.).

Kaj je dominion?

Dominion je samoupravna pokrajina, ki jo veče z ostalimi deli britanskega imperija samo skupni kralj. Velika Britanija ima pet dominionov: Irsko, Kanado, Južno Afriko, Avstralijo in Novo Zelandijo.

Kdo je Molotov?

Vladislav Mihajlovič Molotov je od 1. 1939. predsednik sveta ljudskih komisarijev (= predsednik vlade) sovjetske Rusije. Po odstopu Litvinova je začel prevzeti še komunist (= ministrstvo) zunanjih zadev. Molotov je sorazmerno še mlad; rodil se je leta 1890.

viš najprej starejše, potem mlajše dame in šele nazadnje gospode.

Pri stisku roke moraš rokavico vselej sleči.

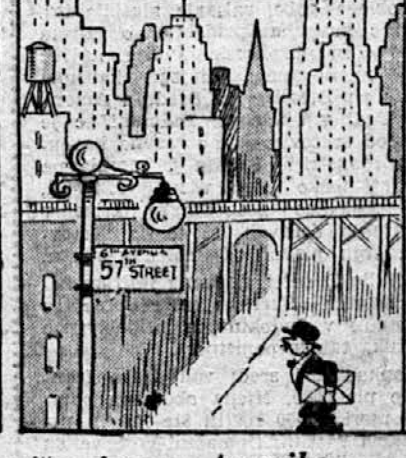
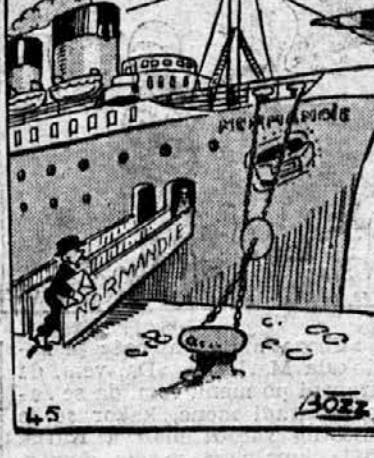
Vse to je tako preprosto in se da priučiti v nekaj minutah, a vseeno srečujemo na cesti toliko ljudi, ki pozdravljajo, ko da bi imeli vrabca pod klobukom, ki si ne slečejo rokavice, kadar stisnejo roko, in ki damam na ulici poljubljajo roko.

Ljubko mlado damo, ki jo vidite na tej sliki, so izvolili za letošnjo »Miss Francije«, da bo na newyorški svetovni razstavi zastopala francosko mladino.

Gspod Subito...

...piše pismo v Ameriko

Politični razgledi

Vojna sposobnost
Sovjetske Rusije

Zadnje mesece sta stali v ospredju svetovne politike dve slovanski državi: Češkoslovaška in Poljska. Prejšnji teden se jima je pridružila še tretja: Rusija.

Zanimanje za Rusijo se širi posebno v Veliki Britaniji. Razumljivo: če se londonska vlada pripravlja na zvezo z Rusijo, hočejo ljudje vedeti, kakšna je prav za prav država, ki naj stopi v trikotnik London-Pariz-Moskva. Predvsem jih seveda zanima ruska oborožitev in njen gospodarsko-vojni potencial.

Najuglednejši angleški gospodarski obzornik »Economist« je prav te dni priobčil daljšo razpravo o vojno-gospodarski sposobnosti sovjetske Rusije. Iz članka povzemamo najzanimivejše podatke.

Carska Rusija je l. 1913. izkopala 29,1 milijona ton premoga. Produkcija sovjetske Rusije je l. 1928. poskočila na 35,5 milijona ton, l. 1937. pa na 128 milijonov ton.

Pri petroleju je razmerje števil v istih letih 9:2: 11,5:31 milijonov ton, produkcija jekla in železne rude je pa poskočila s 4,2 milijona ton leta 1913. na 17,6 milijona ton leta 1937. Pred desetimi leti je bil ruski delež pri premogovi produkciji vsega sveta 2,9 odstotka, leta 1936. pa 11,2 odstotka; pri petroleju 5,7 odstotka (leta 1928.) in 12 odstotkov (leta 1936.); pri jeklu in železu 4 in 15,4 odstotka; pri bakru 1,8 in 7,6 odstotka; pri aluminiju 0 in 0,9 odstotka.

V okviru celotne produkcije igra vojna industrija prvenstveno vlogo. Od 11 komisariatov za industrijsko produkcijo imajo 4 vojnogospodarske naloge; to so komisariati za izdelovanje letal, za ladjedelstvo, za vojaško opremo in municijo, in za oborožbo (topništvo in vojni instrumenti). »Economist« pravi, da utegnejo biti industrijski izdelki za zasebno porabo nekoliko slabše kakovosti kakor v zahodnih državah, vojni material pa po njegovem prav nič ne zaostaja za materialom drugih držav.

Po tretji »petletki« bi imela biti industrijska produkcija leta 1942. dvakrat tolikšna kakor nemška leta 1938. in samo za eno tretjino manjša od ameriške v dobi njene največje konjunktore. V svetovni vojni je bila Rusija popolnoma odvisna od uvoza strojev, leta 1937. je pa lastna produkcija krila že 97 odstotkov. Glede živeža in obleke Rusija že zdaj ni več odvisna od tujine, le čaj in volno mora še uvažati. Ves bombaž za lastno porabo pridelava Rusija sama. Ena izmed redkih surovin, ki Rusiji manjkajo, je kavčuk, toda s sintetsko izdelavo gumija krijejo Rusi že 70 odstotkov porabe.

Ena izmed najslabših točk ruskega vojnega potenciala so ceste in železnice. Toda ugotoviti velja, da se je prometno omrežje že toliko izpopolnilo, da ni več pričakovati takšnega zastaja vojaških transportov kakor v svetovni vojni. V kratkem bo dograjena druga sibirski železnica; grade jo visoko na severu, daleč od domnevnih bojišč prihodnje vojne. Prav tako se bliža koncu gradnja modernih avtomobilskih cest iz Moskve in Ukrajine proti zahodni meji.

»Če je spričo obsežnosti in nepreglednosti snovi sploh dovoljen kakšen sklep,« končuje »Economist« svoja izvajanja, »moremo reči samo tole: današnja Rusija je v materialnem pogledu, posebno pa glede produkcije, nekajkrat večja in močnejša, kakor je bila leta 1914.«

Pogumna
»madame Kavčuk«
v Indokini

Kavčuk je sad velikih tropičnih dreves. Zaradi razvoja avtomobilske industrije je postal zelo velikega pomena, čeprav so ga že tudi poprej uporabljali v različne svrhe. Iz njega so izdelovali tvoriva za nepremočljive obleke, obloge, gobe, valjarje, glasbila itd. Največ kavčuka pridelata britanska Malaya in nizozemska Indija, največ tako imenovanega divjega kavčuka imata pa Brazilija in Srednja Amerika. Tudi v francoski Indokini se je že pred svetovno vojno razvila kavčukova industrija. Kmalu je morala pa prestopiti težko krizo, v letih 1930./31., kot posledico gospodarske krize v Združenih državah, ki so na svetovnem trgu glavni odjemalci kavčuka.

Achille Benetti, dopisnik italijanskega časopisa »Corriere della Sera«, se je mudil v Indokini in pridobivanje kavčuka takole opisuje:

Honkan leži sredi velikanske francoske plantaže. Njena obdelana površina meri 32.000 ha in šteje 6 in pol milijona rastlin. Domačini goje velika

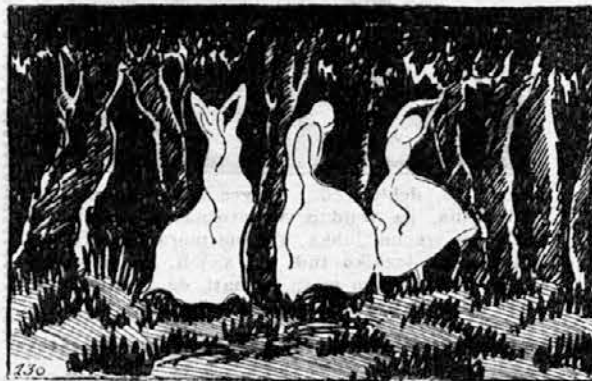
Nadaljevanje v 5. stolpcu

Snežna kraljica

25

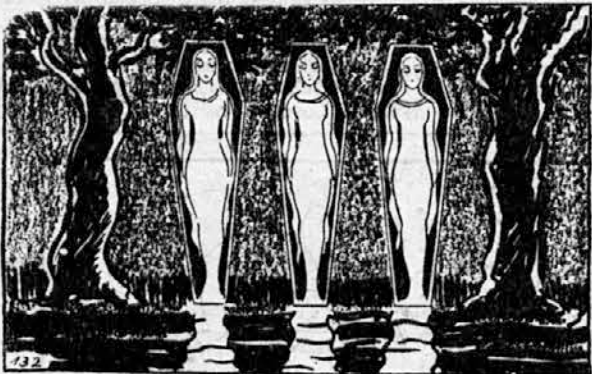
Kaj pravijo hiacinte?

Tam je dehtelo tako sladko, in deklice so izginile v gozdu; vonj je bil še močnejši; tri krste, v njih so ležale lepe deklice,

»Bile so tri lepe sestre, prozorne in nežne. Obleka ene izmed njih je bila rdeča, druge sinja, tretje čisto bela.

Z roko v roki so plesale ob tistem jezeru v svetli mesečini. Niso bile vile, človeški otroci so bile...

»Saj bom že čisto žalostna!« je rekla mala Marjetica. »Tako močno dišiš; misliti moram na mrtve deklice. Oh, ali je mali

Karel res mrtev? Vrtnice so bile spodaj pod zemljo, pa pravijo, da ni!«

zvončki hiacint. »Saj ne zvonimo za malega Karla, saj ga ne poznamo. Samo svojo pesem pojemo, edino, ki jo znamo!«

26

In Marjetica je šla k zlatici, ki je gledala iz svetlega, zelenega listja.

»Ti si majhno, svetlo sonce!« je rekla Marjetica. »Povej mi, ali veš, kje bi dobila svojega tovariša?«

In zlatica se je svetila tako lepo, in pogledala Marjetico. Kakšno pesem naj bi ji zapela? Tudi v njej ni bilo ničesar o Karlu.

»Na malo hišico je svetilo ljubobojno sonce prvi pomladanski dan tako toplo. Njegovi žarki so drsli po zidovih sosedne hiše, tik ob njih so cvetele prve rumene cvetlice in se zlato sve-

tile v toplem sončnem žaru. Stara babica je sedela pred hišo na stolu. Vnučinja, uboga, lepa sluškinja, je prišla domov na kratek obisk. Poljubila je babico.

Bilo je zlató, zlató iz srca v tem blagoslovljenem poljubu. Zlato v ustih, zlato v zemlji, zlato tam v jutnji uri! Glej, to je moja mala zgodbica,« je rekla zlatica.

»Uboga moja babica!« je zastokala Marjetica. »Da, vem, da hrepeni po meni, vem, da se žalosti zaradi mene, kakor se je žalostila zaradi malega Karla. Toda kmalu se vrnem domov, in privedla ga bom s seboj.«

»Nič ne pomaga, da izprašujem cvetice, ki znajo samo svoje pesmi. Ničesar mi ne povedo o Karlu.« In potem je izpodrecala obleko, da bi lažje hodila; toda potonika jo je udarila po nogi, ko je skočila čez njo.

Tedaj je obstala, pogledala potoniko in jo vprašala: »Ali morda ti kaj veš?« Sklonila se je k njej in kaj ji je potonika povedala?

Dalje prihodnjič.

Nadaljevanje iz 1. stolpca

drevesa, ki spominjajo na evkaliptova. Ze okrog deset let imajo ta drevesa zmerom dobro letino; to bo trajalo najbrže še kakšnega pol stoletja. Prebivalci Cochinchine, ki se po večini bavijo z gojenjem teh dreves, drevesno skorjo od vrha do tal zarežejo v spirali s posebnim nožem, ki ga uravnava šestilo. Po teh zarezah se odteka kavčuk. Beli, lepljivi sok kaplja v spodaj nastavljeno leseno posodo; v posebnih sodčkih prepeljejo kavčuk v tovarno. Stroji, ki jih običajno gonijo z drvmi, kavčuk strdijo in ohladi in ga zvaljajo v debele liste. V zabojih, ki so težki po cele cente, ga prenesejo na parnik, ki čaka ob saigonskih pečinah. Kavčukova industrija je najvažnejša in najbolj cvetoča izmed vseh v Indokini in dosti nese. Odvisna je pa od muh kavčukovih magnatov, ki imajo v rokah svetovni trg, in od živčnosti današnjega gospodarstva.

V celoti so leta 1937. v Indokini izkoristili 98.164 ha rastlin, to se pravi 20 milijonov dreves, ki so dala skupaj 50 milijonov kil kavčuka, vrednega 550 milijonov frankov.

Danes se gojitelji kavčuka oddahujejo, tako poroča italijanski dopisnik, od krize v letih 1931. do 1932., kajti cene kavčuka so se spet dvignile in zdaj so tako rekoč na konju.

Med tistimi, ki so doživeli zaradi krize polom in so zdaj na poti k izboljšanju, a ne k prvotnemu blagostanju, je najbolj znana markiza de la Souchèrova, najpopularnejša osebnost v Indokini. Domačini jo časte kot pogumno in dobrosrčno kolonistko. Danes živi postarana v skromnem stanovanju v Saigonu, sama s svojimi spomini na pionirsko delo pri sajenju kavčukovih dreves pred četrto stoletjem. Vsi Indokinci jo kar po domače imenujejo »madame Kavčuk«, saj je njeno ime v najtesnejši zgodovinski zvezi s kavčukovo industrijo.

Ko je prišla s svojim možem, bivšim mornarskim častnikom, v pokrajino Bienho, da bi začela obdelovati zemljo, so gledali zelo skeptično na početje šibke ženske. Njen mož je že čez nekaj let umrl zaradi neugodnega podnebja in mrzlice. Za tri leta je izginila markiza iz glavnega mesta in je živel s svojim konjem in orožjem, ki se je z njim branila pred panterji, med domačini; storiila jim je marsikaj dobrega. Ta čudovita ženska je kljubovala žgočemu soncu, divjim vetrovom in močnim nalivom in — zmagala v gospodarski in industrijski borbi. Svojo farmo je večala in večala, nakupovala je zmerom novih zemljišč. Denarja ni imela, zato si ga je izposojevala na visoke obresti v bankah. Kajti samo z denarjem je lahko uresničila svoje sanje. Njeno zmagovalstvo dokazuje sredi naselbine sezidana hiša, ki je domačinom, naseljenim okrog nje, bolnišnica, šola in cerkev. Vse to ji je pridobilo srca domačinov in njihovih žena, ki jo imajo za mater svojih otrok.

Vdanost njenih delavcev se je že večkrat pokazala. Tako je v začetku evropske vojne nastal v bližnji pokrajini Bienho majhen upor. Jetniki so pobili paznike in navalili na guvernerjevo stanovanje, da bi tudi njega spravili na drugi svet. Eden izmed zločincev je vrgel na guvernerja velik kol. A temu se je posrečilo pobegniti. Brez sapa in ves bled je pridiral dvajset kilometrov daleč s svojo stražo k markizi. Rotil jo je, naj z močnim spremstvom odpotuje, ker ji preti velika nevarnost. A markiza se je branila, čes da mora ostati, kajti s svojim begom bi izgubila zaupanje domačinov in si ne bi nikoli več pridobila tistega ugleda, ki je potreben za gospodarstvo nad njimi. Guverner je spoznal, da bi bilo vsako nadaljnje prigovarjanje brez uspeha. Odhitel je na pomoč drugim Evropecem, razkropljenim po deželi.

Še tisto noč je pa čuvaja njene hiše neki upornik zabodel v trebuh. Markiza je takoj prihitela in s strelom zločinca spravila v beg. Ranjenca je tako dobro obvezala, kolikor je pač mogla in ga spravila v bolnišnico. Tam ga je zdravil neki kirurg in čez dva tedna se je bolnik že lahko vrnil domov.

To njeno plemenito dejanje, posebno pa še to, da je ostala v vasi tudi med uporom, je v očeh domačinov markizo obdalo s posebno slavo. Začeli so jo skoraj po božje častiti. Njihova vdanost se je pokazala v zvestem in vnetem delu za razvoj in napredek njene plantaže. Po petnajstih letih je bil njen uspeh na vrhuncu. Toda ameriška kriza je segla tudi po Indokini in cena kavčuka je padla pod produkcijske stroške. Markiza ni mogla več izpolnjevati svojih ogromnih denarnih obveznosti. Njene sanje so se razpršile, ko so banke začele groziti z razlastitvijo. Gospa de la Souchèrova je nekaj let preživela v tako omejenih razmerah, kolikor je pač mogla. Po končani krizi se je iznova lotila prejšnjega trdega dela, da bi zaslužila zase in za svoje otroke v Franciji. Ko bo njeno delo končano, se bo naposled vrnila v svoj podedovani grad Tour de Ménéne na Francoskem.

PLAČAJTE
NAROČNINO!

19. nadaljevanje

»Lahko se zanesete name, Mag,« je v ekrebel rekla in zamišljeno udarila po pikovem fantu. »Nič dobrega se nam ne obeta. Spet se bo zgodilo kaj strašnega. Ali bova izgubili službo, ali bom pa morala spet tako jeziti, da bom dobila iznova želodčne krče.«

Oprezno je pljunila na konce prstov, da bi zbrala kvarte in jih spet zmešala, toda Mag je položila svojo košeno, rdečo roko na srčnega fanta in se zarežala.

»A tu stoji vendar ženina...«

Mrs. Emily je obrnila glavo in oplazila Mago z uničujočim pogledom.

»Gos neumna, fant stoji vendar nad križem, pa tega boš še dolgo čakala. Sploh bi pa rada videla tepca, ki bi vzel takšno nerodo, kakor si ti.«

Rezi glas zvonca je poklical Mago v tem napetem položaju k vratom in ko se je čez dolgo vrnila, je bila Mrs. Emily že vnovič razložila kvarte in tudi njena jeza se je razpihnila.

»Kdo je pa bil?« jo je mimogrede vprašala.

»Gospod, ki hodi h gospodični Ani,« je odgovorila Mag in usta so se ji odprla do ušes. »Videli boste, srčni fant...«

Mrs. Emily je počasi pregledovala kvarte in premišljala.

»No, da,« je menila in zmajala z glavo, »nekaj se menda res pripravlja. Zdi mi se, da je nekaj reči vmes: napolna dama in pismo, in tu hodi v hišo še nekdo, ki jima ni naklonjen. Zato ni mogoče še nič zanesljivega reči. In če bi bila jaz miss Ana in bi imela njen denar, bi tudi še vse dobro premislila, čeprav bi kvarte lepo kazale. Z moškimi doživim človek marsikakšno izkušnjo. Dokler so mladi, letajo za vsemi ženskami, ko se pa postarajo, začno popivati. Pri mojem rajnem je bilo tako, in drugi niso tudi nič boljši.«

Mag pa ni bila zadovoljna s to preveč splošno obsodbo in je hotela ugovarjati.

»Nikč je ne hodi za nobeno drugo,« je odločno rekla.

»Ne, on že ne,« je priznala Mrs. Emily, »ker je še celo za to preneumen. Zato je tudi že kar od začeta začel piti in si izbral takšno strašno, kakor si ti. Stvar okusa! Sicer mu pa svetuje, da mi danes ne pride blizu, ker jo utegne izkupiti. V kolikaj spodobi hiši — in to smo še, hvala Bogu — se človek napije kvečjemu zvečer, ne pa že ob belem dnevu...«

V temni jedilnici je moral Harry medtem precej dolgo čakati, preden je Ana prišla.

»To je pa proti najinemu dogovoru, Mr. Refford,« ga je pozdravila in zdela se mu je, da je drobna gubica med njenimi lepimi obrvmi hudo ljubka. »Nič se ne branim, če me včasih spremljate, obiskov vam pa le še nisem dovolila. Zelo mi je žal, da vas moram na to opomniti.«

»Tudi meni je žal,« je žalostno zardel, »toda mislim, da se vam bom lahko opravičil.«

»Le hitro povejte, kako.«

»Ali bo tako hitro, ne vem, miss Ana. Toda vsekako se bom potrudil. Gre za nekega obiskovalca, ki je bil tu, ko vas ni bilo doma in si ogledal stensko uro. Ta zadeva me namreč zanima.«

»Tako? In zato tako kar na lepem vderete v hišo? To pa res ni preveč lehten vzrok.«

»O, pač. Tudi jaz bi si namreč rad to uro malo ogledal.«

»Dosti vam to ne bo pomagalo. Sicer je res stara, toda umetniške cene nima.«

Ker je pa Harry vzel temu vztrajal pri svoji želji, ga je spremlila v delovno sobo, in tam je takoj začel preiskovati staro, rezljano stensko uro. Še celo omario s kolesjem je odprl in brskal po njej.

Ana ga je posmešljivo gledala.

»Zdi se mi, da se zanimate za vse, samo za resno delo ne,« je skoraj strupeno rekla, ko je bil naposled z delom pri kraju.

»Uganili ste,« je brez ovinkov priznal in se ji nasmehnil, toda deklet je začelo iznenada kazati resen in jezen obraz.

»Ali vas ni sram, da to priznavate? Kako more moški vaših let tako živeti? Sicer mi to nič mar ni, toda vaša vsiljivost mi je dala pravico, da vam povem svoje mnenje. Ze davno sem hotela to storiti, a zdaj je najlepša priložnost. Kaj ste prav za prav in kaj počenjate? Ali ste zločinec? Nekaj časa sem to mislila in ne smete mi zameriti, saj se tudi vedete tako. Ali ste policijski uradnik? Tudi na to sem že večkrat mislila, toda ko sem vas potem bliže spoznala, sem si morala reči, da ne boste ne to ne ono, ker vam za oba poklica manjka prave resnosti. Zdi se mi, da se samo preizkušate na teh dveh področjih, ker ne znate svojega časa pametneje obrniti in bi radi samega sebe nalagali, da nekaj delate. Sicer se morda motim...«

»Ne, žal se ne motite, miss Ana,« ji je segel v besedo in kar presenetljivo jo je, ko je videla, kako čudno jo je pogledal in kako resen je znal biti.

»Pametna ženska ste, da ste to odkrili, in iz sra sem vam hvaležen, da ste mi tako brez ovinkov rekli. To, kar ste mi pravkar povedali, sem moral sicer že večkrat slišati, toda še ni-

kolni ni tako učinkovalo name kakor iz vaših ust. In lahko mi verjamete, da se bom ravnal po vaših besedah.«

»Tega bom vesela, Mr. Refford,« je rekla z veliko vneto in tako toplo, da je postal kar navdušen, ko je zagledal rahlo rdečico, ki je ob teh besedah pobarvala njen obrazek.

»In kaj mislite zdaj početi, miss Ana?«

Začudeno in hladno ga je pogledala.

»Isto kakor doslej. Drugi teden se vrnem spet v službo, ker so te neprijetne zadeve k sreči že za nami.«

Obraz mladega moža je iznenada spet preletel njegov nesramni nasmeh.

»Torej boste spet klepali na pisalni stroj v pisarni gospoda Brooka?« je vprašal nekoliko presenečen in pobohal s prsti po mizi. »Vzlic veliki dediščini?«

Nekaj trdega je prišlo v črte njegovega obraza in iz njenega odgovora je zvenelo izzivanje.

»Da, Mr. Refford. Tega vi pač ne morete razumeti? In še manj boste najbrž razumeli to, da od vse velike dediščine ne maram obdržati ničesar drugega kakor tole hišo.«

Harry jo je nekaj trenutkov začuden gledal, kakor je ne bi bil prav razumel.

»Zakaj, miss Ana?«

»Ker sem slišala marsikaj, kar bi mi zagrenilo vsak šiling tega denarja,« je v zadregi odgovorila. »Mr. Brook sicer pravi, da ne smem biti tako tenkočutna, toda...«

Miss Ana Learnerjeva ni mogla dogovoriti, kajti iznenada je stal Harry tik pred njo in slišala je le še njegove besede:

»Koli ni tako učinkovalo name kakor iz vaših ust. In lahko mi verjamete, da se bom ravnal po vaših besedah.«

»Tega bom vesela, Mr. Refford,« je rekla z veliko vneto in tako toplo, da je postal kar navdušen, ko je zagledal rahlo rdečico, ki je ob teh besedah pobarvala njen obrazek.

»In kaj mislite zdaj početi, miss Ana?«

Začudeno in hladno ga je pogledala.

»Isto kakor doslej. Drugi teden se vrnem spet v službo, ker so te neprijetne zadeve k sreči že za nami.«

Obraz mladega moža je iznenada spet preletel njegov nesramni nasmeh.

»Torej boste spet klepali na pisalni stroj v pisarni gospoda Brooka?« je vprašal nekoliko presenečen in pobohal s prsti po mizi. »Vzlic veliki dediščini?«

Nekaj trdega je prišlo v črte njegovega obraza in iz njenega odgovora je zvenelo izzivanje.

»Da, Mr. Refford. Tega vi pač ne morete razumeti? In še manj boste najbrž razumeli to, da od vse velike dediščine ne maram obdržati ničesar drugega kakor tole hišo.«

Harry jo je nekaj trenutkov začuden gledal, kakor je ne bi bil prav razumel.

»Zakaj, miss Ana?«

»Ker sem slišala marsikaj, kar bi mi zagrenilo vsak šiling tega denarja,« je v zadregi odgovorila. »Mr. Brook sicer pravi, da ne smem biti tako tenkočutna, toda...«

Miss Ana Learnerjeva ni mogla dogovoriti, kajti iznenada je stal Harry tik pred njo in slišala je le še njegove besede:

»Koli ni tako učinkovalo name kakor iz vaših ust. In lahko mi verjamete, da se bom ravnal po vaših besedah.«

»Tega bom vesela, Mr. Refford,« je rekla z veliko vneto in tako toplo, da je postal kar navdušen, ko je zagledal rahlo rdečico, ki je ob teh besedah pobarvala njen obrazek.

»In kaj mislite zdaj početi, miss Ana?«

Začudeno in hladno ga je pogledala.

»Isto kakor doslej. Drugi teden se vrnem spet v službo, ker so te neprijetne zadeve k sreči že za nami.«

Obraz mladega moža je iznenada spet preletel njegov nesramni nasmeh.

»Torej boste spet klepali na pisalni stroj v pisarni gospoda Brooka?« je vprašal nekoliko presenečen in pobohal s prsti po mizi. »Vzlic veliki dediščini?«

Nekaj trdega je prišlo v črte njegovega obraza in iz njenega odgovora je zvenelo izzivanje.

»Da, Mr. Refford. Tega vi pač ne morete razumeti? In še manj boste najbrž razumeli to, da od vse velike dediščine ne maram obdržati ničesar drugega kakor tole hišo.«

Harry jo je nekaj trenutkov začuden gledal, kakor je ne bi bil prav razumel.

»Zakaj, miss Ana?«

»Ker sem slišala marsikaj, kar bi mi zagrenilo vsak šiling tega denarja,« je v zadregi odgovorila. »Mr. Brook sicer pravi, da ne smem biti tako tenkočutna, toda...«

Miss Ana Learnerjeva ni mogla dogovoriti, kajti iznenada je stal Harry tik pred njo in slišala je le še njegove besede:

»Koli ni tako učinkovalo name kakor iz vaših ust. In lahko mi verjamete, da se bom ravnal po vaših besedah.«

»Tega bom vesela, Mr. Refford,« je rekla z veliko vneto in tako toplo, da je postal kar navdušen, ko je zagledal rahlo rdečico, ki je ob teh besedah pobarvala njen obrazek.

»In kaj mislite zdaj početi, miss Ana?«

Začudeno in hladno ga je pogledala.

»Isto kakor doslej. Drugi teden se vrnem spet v službo, ker so te neprijetne zadeve k sreči že za nami.«

Obraz mladega moža je iznenada spet preletel njegov nesramni nasmeh.

»Torej boste spet klepali na pisalni stroj v pisarni gospoda Brooka?« je vprašal nekoliko presenečen in pobohal s prsti po mizi. »Vzlic veliki dediščini?«

Nekaj trdega je prišlo v črte njegovega obraza in iz njenega odgovora je zvenelo izzivanje.

»Da, Mr. Refford. Tega vi pač ne morete razumeti? In še manj boste najbrž razumeli to, da od vse velike dediščine ne maram obdržati ničesar drugega kakor tole hišo.«

Harry jo je nekaj trenutkov začuden gledal, kakor je ne bi bil prav razumel.

»Zakaj, miss Ana?«

»Ker sem slišala marsikaj, kar bi mi zagrenilo vsak šiling tega denarja,« je v zadregi odgovorila. »Mr. Brook sicer pravi, da ne smem biti tako tenkočutna, toda...«

Miss Ana Learnerjeva ni mogla dogovoriti, kajti iznenada je stal Harry tik pred njo in slišala je le še njegove besede:

»Koli ni tako učinkovalo name kakor iz vaših ust. In lahko mi verjamete, da se bom ravnal po vaših besedah.«

»Tega bom vesela, Mr. Refford,« je rekla z veliko vneto in tako toplo, da je postal kar navdušen, ko je zagledal rahlo rdečico, ki je ob teh besedah pobarvala njen obrazek.

»In kaj mislite zdaj početi, miss Ana?«

Začudeno in hladno ga je pogledala.

»Isto kakor doslej. Drugi teden se vrnem spet v službo, ker so te neprijetne zadeve k sreči že za nami.«

Obraz mladega moža je iznenada spet preletel njegov nesramni nasmeh.

»Torej boste spet klepali na pisalni stroj v pisarni gospoda Brooka?« je vprašal nekoliko presenečen in pobohal s prsti po mizi. »Vzlic veliki dediščini?«

Nekaj trdega je prišlo v črte njegovega obraza in iz njenega odgovora je zvenelo izzivanje.

»Da, Mr. Refford. Tega vi pač ne morete razumeti? In še manj boste najbrž razumeli to, da od vse velike dediščine ne maram obdržati ničesar drugega kakor tole hišo.«

Harry jo je nekaj trenutkov začuden gledal, kakor je ne bi bil prav razumel.

»Zakaj, miss Ana?«

»Ker sem slišala marsikaj, kar bi mi zagrenilo vsak šiling tega denarja,« je v zadregi odgovorila. »Mr. Brook sicer pravi, da ne smem biti tako tenkočutna, toda...«

Miss Ana Learnerjeva ni mogla dogovoriti, kajti iznenada je stal Harry tik pred njo in slišala je le še njegove besede:

»Koli ni tako učinkovalo name kakor iz vaših ust. In lahko mi verjamete, da se bom ravnal po vaših besedah.«

»Tega bom vesela, Mr. Refford,« je rekla z veliko vneto in tako toplo, da je postal kar navdušen, ko je zagledal rahlo rdečico, ki je ob teh besedah pobarvala njen obrazek.

»In kaj mislite zdaj početi, miss Ana?«

Začudeno in hladno ga je pogledala.

»Isto kakor doslej. Drugi teden se vrnem spet v službo, ker so te neprijetne zadeve k sreči že za nami.«

Obraz mladega moža je iznenada spet preletel njegov nesramni nasmeh.

»Torej boste spet klepali na pisalni stroj v pisarni gospoda Brooka?« je vprašal nekoliko presenečen in pobohal s prsti po mizi. »Vzlic veliki dediščini?«

Nekaj trdega je prišlo v črte njegovega obraza in iz njenega odgovora je zvenelo izzivanje.

»Da, Mr. Refford. Tega vi pač ne morete razumeti? In še manj boste najbrž razumeli to, da od vse velike dediščine ne maram obdržati ničesar drugega kakor tole hišo.«

Harry jo je nekaj trenutkov začuden gledal, kakor je ne bi bil prav razumel.

»Zakaj, miss Ana?«

»Ker sem slišala marsikaj, kar bi mi zagrenilo vsak šiling tega denarja,« je v zadregi odgovorila. »Mr. Brook sicer pravi, da ne smem biti tako tenkočutna, toda...«

Miss Ana Learnerjeva ni mogla dogovoriti, kajti iznenada je stal Harry tik pred njo in slišala je le še njegove besede:

»Koli ni tako učinkovalo name kakor iz vaših ust. In lahko mi verjamete, da se bom ravnal po vaših besedah.«

»Tega bom vesela, Mr. Refford,« je rekla z veliko vneto in tako toplo, da je postal kar navdušen, ko je zagledal rahlo rdečico, ki je ob teh besedah pobarvala njen obrazek.

»In kaj mislite zdaj početi, miss Ana?«

Začudeno in hladno ga je pogledala.

»Isto kakor doslej. Drugi teden se vrnem spet v službo, ker so te neprijetne zadeve k sreči že za nami.«

Obraz mladega moža je iznenada spet preletel njegov nesramni nasmeh.

»Torej boste spet klepali na pisalni stroj v pisarni gospoda Brooka?« je vprašal nekoliko presenečen in pobohal s prsti po mizi. »Vzlic veliki dediščini?«

Nekaj trdega je prišlo v črte njegovega obraza in iz njenega odgovora je zvenelo izzivanje.

»Da, Mr. Refford. Tega vi pač ne morete razumeti? In še manj boste najbrž razumeli to, da od vse velike dediščine ne maram obdržati ničesar drugega kakor tole hišo.«

Harry jo je nekaj trenutkov začuden gledal, kakor je ne bi bil prav razumel.

»Zakaj, miss Ana?«

»Ker sem slišala marsikaj, kar bi mi zagrenilo vsak šiling tega denarja,« je v zadregi odgovorila. »Mr. Brook sicer pravi, da ne smem biti tako tenkočutna, toda...«

Miss Ana Learnerjeva ni mogla dogovoriti, kajti iznenada je stal Harry tik pred njo in slišala je le še njegove besede:

»Koli ni tako učinkovalo name kakor iz vaših ust. In lahko mi verjamete, da se bom ravnal po vaših besedah.«

»Tega bom vesela, Mr. Refford,« je rekla z veliko vneto in tako toplo, da je postal kar navdušen, ko je zagledal rahlo rdečico, ki je ob teh besedah pobarvala njen obrazek.

»In kaj mislite zdaj početi, miss Ana?«

Začudeno in hladno ga je pogledala.

»Isto kakor doslej. Drugi teden se vrnem spet v službo, ker so te neprijetne zadeve k sreči že za nami.«

Obraz mladega moža je iznenada spet preletel njegov nesramni nasmeh.

»Torej boste spet klepali na pisalni stroj v pisarni gospoda Brooka?« je vprašal nekoliko presenečen in pobohal s prsti po mizi. »Vzlic veliki dediščini?«

Nekaj trdega je prišlo v črte njegovega obraza in iz njenega odgovora je zvenelo izzivanje.

»Da, Mr. Refford. Tega vi pač ne morete razumeti? In še manj boste najbrž razumeli to, da od vse velike dediščine ne maram obdržati ničesar drugega kakor tole hišo.«

Harry jo je nekaj trenutkov začuden gledal, kakor je ne bi bil prav razumel.

»Zakaj, miss Ana?«

»Ker sem slišala marsikaj, kar bi mi zagrenilo vsak šiling tega denarja,« je v zadregi odgovorila. »Mr. Brook sicer pravi, da ne smem biti tako tenkočutna, toda...«

Miss Ana Learnerjeva ni mogla dogovoriti, kajti iznenada je stal Harry tik pred njo in slišala je le še njegove besede:

»Koli ni tako učinkovalo name kakor iz vaših ust. In lahko mi verjamete, da se bom ravnal po vaših besedah.«

»Tega bom vesela, Mr. Refford,« je rekla z veliko vneto in tako toplo, da je postal kar navdušen, ko je zagledal rahlo rdečico, ki je ob teh besedah pobarvala njen obrazek.

»In kaj mislite zdaj početi, miss Ana?«

Začudeno in hladno ga je pogledala.

»Isto kakor doslej. Drugi teden se vrnem spet v službo, ker so te neprijetne zadeve k sreči že za nami.«

Obraz mladega moža je iznenada spet preletel njegov nesramni nasmeh.

»Torej boste spet klepali na pisalni stroj v pisarni gospoda Brooka?« je vprašal nekoliko presenečen in pobohal s prsti po mizi. »Vzlic veliki dediščini?«

Nekaj trdega je prišlo v črte njegovega obraza in iz njenega odgovora je zvenelo izzivanje.

»Da, Mr. Refford. Tega vi pač ne morete razumeti? In še manj boste najbrž razumeli to, da od vse velike dediščine ne maram obdržati ničesar drugega kakor tole hišo.«

Harry jo je nekaj trenutkov začuden gledal, kakor je ne bi bil prav razumel.

»Zakaj, miss Ana?«

»Ker sem slišala marsikaj, kar bi mi zagrenilo vsak šiling tega denarja,« je v zadregi odgovorila. »Mr. Brook sicer pravi, da ne smem biti tako tenkočutna, toda...«

Miss Ana Learnerjeva ni mogla dogovoriti, kajti iznenada je stal Harry tik pred njo in slišala je le še njegove besede:

»Koli ni tako učinkovalo name kakor iz vaših ust. In lahko mi verjamete, da se bom ravnal po vaših besedah.«

»Tega bom vesela, Mr. Refford,« je rekla z veliko vneto in tako toplo, da je postal kar navdušen, ko je zagledal rahlo rdečico, ki je ob teh besedah pobarvala njen obrazek.

»In kaj mislite zdaj početi, miss Ana?«

Začudeno in hladno ga je pogledala.

»Isto kakor doslej. Drugi teden se vrnem spet v službo, ker so te neprijetne zadeve k sreči že za nami.«

Obraz mladega moža je iznenada spet preletel njegov nesramni nasmeh.

»Torej boste spet klepali na pisalni stroj v pisarni gospoda Brooka?« je vprašal nekoliko presenečen in pobohal s prsti po mizi. »Vzlic veliki dediščini?«

Nekaj trdega je prišlo v črte njegovega obraza in iz njenega odgovora je zvenelo izzivanje.

»Da, Mr. Refford. Tega vi pač ne morete razumeti? In še manj boste najbrž razumeli to, da od vse velike dediščine ne maram obdržati ničesar drugega kakor tole hišo.«

Harry jo je nekaj trenutkov začuden gledal, kakor je ne bi bil prav razumel.

»Zakaj, miss Ana?«

»Ker sem slišala marsikaj, kar bi mi zagrenilo vsak šiling tega denarja,« je v zadregi odgovorila. »Mr. Brook sicer pravi, da ne smem biti tako tenkočutna, toda...«

Miss Ana Learnerjeva ni mogla dogovoriti, kajti iznenada je stal Harry tik pred njo in slišala je le še njegove besede:

»Koli ni tako učinkovalo name kakor iz vaših ust. In lahko mi verjamete, da se bom ravnal po vaših besedah.«

»Tega bom vesela, Mr. Refford,« je rekla z veliko vneto in tako toplo, da je postal kar navdušen, ko je zagledal rahlo rdečico, ki je ob teh besedah pobarvala njen obrazek.

»In kaj mislite zdaj početi, miss Ana?«

Začudeno in hladno ga je pogledala.

»Isto kakor doslej. Drugi teden se vrnem spet v službo, ker so te neprijetne zadeve k sreči že za nami.«

Obraz mladega moža je iznenada spet preletel njegov nesramni nasmeh.

»Torej boste spet klepali na pisalni stroj v pisarni gospoda Brooka?« je vprašal nekoliko presenečen in pobohal s prsti po mizi. »Vzlic veliki dediščini?«

Nekaj trdega je prišlo v črte njegovega obraza in iz njenega odgovora je zvenelo izzivanje.

»Da, Mr. Refford. Tega vi pač ne morete razumeti? In še manj boste najbrž razumeli to, da od vse velike dediščine ne maram obdržati ničesar drugega kakor tole hišo.«

Harry jo je nekaj trenutkov začuden gledal, kakor je ne bi bil prav razumel.

ZADEVA TAMANOI

Najzanimivejši kriminalni primer japonske policije

13. nadaljevanje

»Da — prav za prav je maček. Moja hči ga je prinesla iz domovine, ko je bil še čisto majhen. Če se le ne bi tako rad potepal. Nekoč je izginil skoraj za dva tedna. Moja žena in moja hči sta že objokovali njegovo smrt. Kar odleglo mi je, ko so mi ga spet prinesli nazaj.«

»In kje se je ves ta čas potepal? Ali mar veste?«

Išiga je še zmerom govoril mirno, kakor bi se bil samo trudil, da pogovor ne zaspi.

»Da — neverjetno je... Pomislite. Žival je zšla v Kando. Tam jo je dobil neki možak vso izstradano in jo je tako dolgo hranil, da se je nekoliko popravila.«

»Kako pa je mogel vedeti, da je maček vaša last?«

»Na ovratniku ima maček napisan naslov. Drugače bi bil mačka že davno izgubil.«

»Ali morda veste, kako se je imenoval mož iz Kande?«

Holandec je pomislil.

»Ne, to sem pa pozabil. Japonska imena so si tako med seboj podobna, da jih človek hitro pozabi.«

Začuden je pogledal. Šele zdaj se je menda zavedel, da se policist kar preveč zanima za njegovega mačka.

»Zelo bi mi ustreglo, če bi mi mogli povedati ime tega človeka. Najbrž je zagrešil hud zločin...« V nekaj besedah mu je pojasnil zvezo med umorjenim trgovcem in mačkom.

»Morda se ga bo pa spominjal sluga.« je menil Holandec. »Takrat se je zelo dolgo pogajal z njim za odkodnino.«

Pozvonil je.

Sluga se je res takoj spomnil.

»Možak, ki je prinesel mačka, je bil Ihtaro Hasegava.«

Nepričakovani dež je prišel kakor nalašč. Išiga si je vrgel slamnato ogrinjalo čez hrbet, na noge pa si je nataknil sandale z deset centimetrov visokimi podplati. Upal je, da ga v Hasegavi hiši ne bodo takoj spoznali. Razen tega se dva dneva ni obril in oblekel se je v stare cunje, kakršne nosijo zidarji.

To pot je imel v žepu dovoljenje, da hišo preišče. Dokaz s sinjo angorsko mačko je bil dovolj velik, da se je moral nadzornik Kamanicu vdati. Vzlic temu je hotel Išiga najprej skrivaj pregledati kraj, kjer je bil mrtvec skrit.

Poskrbel je za to, da brata nista bila doma. Ona Hasegava se pred dvema urama prijel — zaradi nedovoljene trgovine z nespodobnimi slikami — in Ihtaro je šel na policijo, da bi ugotovil istovetnost svojega brata in janičel zanj. Išiga je prošil, naj oba zadrže, dokler ne bo končal svoje preiskave.

Zdaj ni bilo nobene luknje več v mreži. Mora se mu posrečiti. —

Na kamenite plošče po vrtu so padale debele kaplje. Zlate ribe v ribniku so hlastale za nastajajočimi kolobarji.

Išiga je prišel po vrtni poti. Njegovi čevlji so ropotali na kamenju. Majhna vrata so se odprla. Juraka je pogledala moža, ki je stal na dežju v slamnatem ogrinjalu.

»Z gospodarjem bi rad govoril.«

»Gospoda Hasegave ni doma.«

»Oh, — to je pa nerodno! Prihajam po ukaz komisije za raziskavanje potresov. Tu bi moral preiskati tla.«

Juraka je postala radovedna. Vedela bi rada, kaj je mogoče na tleh preiskovati. Možak v slamnatem ogrinjalu ji je pojasnil, da so nekakšne podzemeljske gube, nekakšne potrese doline in da se v njih smeri premikajo tla. Zdaj merijo smer in širino teh gub, da bi na ta način določili najnevarnejše ozemlje.

Vse to je bila popolna neumnost, toda Juraki se je zdelo nad vse zanimivo. Obžaluje, da je pogledala pod nebo, odkoder je kar lilo, in potem mu je dovolila, da išče na vrtu potresne gube.

Išiga je kakšne četrt ure lazil po blatu, potem pa je potrkal na vrata.

»Nekaj sem odkril,« je rekel. »Neka guba drži menda naravnost pod vašo hišo. Ali se da na kakšen način priti pod hišo?«

»O, da. Tu v veži je lestva in po njej pridete v klet.«

Te besede je rekla počasi in menda se je nekaj pomišljala. Videla je, kako je možak vso umazan.

Odstranila je preprogo v veži in pod njo je Išiga zagledal vrata na lepotnico. Lestva je vodila navzdol.

Išiga je prižgal žepno svetilko in splezal v klet.

Klet je bila dovolj visoka, da se mu ni bilo treba sklanjati. Kazalo je, da je bila klet izkopana dober meter globoko v zemljo, ker od zunaj prišča tla niso bila dosti dvignjena od tal.

Potujoči stožec svetlobe je iskal po temi. Debeli tramovi, na katerih je počivala hiša, nekaj vrtnega orodja, zaboji porcelana, stočena ilovnata tla.

V skrajnem koncu je zagledal temen, nerazločen madež na rumeni ilovici.

Išiga je pokleknil, da bi si madež natančneje ogledal. Juraka je stala gori pri lini in radovedno opazovala moža, ki je z žepno svetilko iskal po tleh.

Išiga je izrezal iz tal košček temno pobarvane ilovice in ga položil v papirnat robec. Kemična preiskava bo takoj ugotovila, ali drži njegovo mnenje, da je ilovica potemnela od krvi. Ped za pedjo je preiskoval tla in se po kolenih premikal dalje. Našel je to, kar je iskal, — celo kopico mačje dlake.

»Zelo mi je žal, da vas moram poslati k vašim prednikom, gospod Išiga,« je dejal nekdo za njim z vpludnim in umerjenim glasom. »Prisilili ste me k temu.«

Išiga se je obrnil. Za njim je stal Ihtaro Hasegava.

Njegova glava se je dotikala stropa. V nemirni svetlobi žepne svetilke se mu je zdela postava v ohlapnem kimonu kar orjaška.

V roki je Ihtaro držal pištolo. Črna konica je bila namerjena na kletofega detektiva.

Ihtaro Hasegava se je svečano priklonil. Išiga se mu je zahvalil za poklon z vpludnim nasmeškom.

Pozvonil je.

Sluga se je res takoj spomnil.

»Možak, ki je prinesel mačka, je bil Ihtaro Hasegava.«

Nepričakovani dež je prišel kakor nalašč. Išiga si je vrgel slamnato ogrinjalo čez hrbet, na noge pa si je nataknil sandale z deset centimetrov visokimi podplati. Upal je, da ga v Hasegavi hiši ne bodo takoj spoznali. Razen tega se dva dneva ni obril in oblekel se je v stare cunje, kakršne nosijo zidarji.

To pot je imel v žepu dovoljenje, da hišo preišče. Dokaz s sinjo angorsko mačko je bil dovolj velik, da se je moral nadzornik Kamanicu vdati. Vzlic temu je hotel Išiga najprej skrivaj pregledati kraj, kjer je bil mrtvec skrit.

Poskrbel je za to, da brata nista bila doma. Ona Hasegava se pred dvema urama prijel — zaradi nedovoljene trgovine z nespodobnimi slikami — in Ihtaro je šel na policijo, da bi ugotovil istovetnost svojega brata in janičel zanj. Išiga je prošil, naj oba zadrže, dokler ne bo končal svoje preiskave.

Zdaj ni bilo nobene luknje več v mreži. Mora se mu posrečiti. —

Na kamenite plošče po vrtu so padale debele kaplje. Zlate ribe v ribniku so hlastale za nastajajočimi kolobarji.

Išiga je prišel po vrtni poti. Njegovi čevlji so ropotali na kamenju. Majhna vrata so se odprla. Juraka je pogledala moža, ki je stal na dežju v slamnatem ogrinjalu.

»Z gospodarjem bi rad govoril.«

»Gospoda Hasegave ni doma.«

»Oh, — to je pa nerodno! Prihajam po ukaz komisije za raziskavanje potresov. Tu bi moral preiskati tla.«

Juraka je postala radovedna. Vedela bi rada, kaj je mogoče na tleh preiskovati. Možak v slamnatem ogrinjalu ji je pojasnil, da so nekakšne podzemeljske gube, nekakšne potrese doline in da se v njih smeri premikajo tla. Zdaj merijo smer in širino teh gub, da bi na ta način določili najnevarnejše ozemlje.

Vse to je bila popolna neumnost, toda Juraki se je zdelo nad vse zanimivo. Obžaluje, da je pogledala pod nebo, odkoder je kar lilo, in potem mu je dovolila, da išče na vrtu potresne gube.

Išiga je kakšne četrt ure lazil po blatu, potem pa je potrkal na vrata.

»Nekaj sem odkril,« je rekel. »Neka guba drži menda naravnost pod vašo hišo. Ali se da na kakšen način priti pod hišo?«

»O, da. Tu v veži je lestva in po njej pridete v klet.«

Te besede je rekla počasi in menda se je nekaj pomišljala. Videla je, kako je možak vso umazan.

Odstranila je preprogo v veži in pod njo je Išiga zagledal vrata na lepotnico. Lestva je vodila navzdol.

Išiga je prižgal žepno svetilko in splezal v klet.

Klet je bila dovolj visoka, da se mu ni bilo treba sklanjati. Kazalo je, da je bila klet izkopana dober meter globoko v zemljo, ker od zunaj prišča tla niso bila dosti dvignjena od tal.

Potujoči stožec svetlobe je iskal po temi. Debeli tramovi, na katerih je počivala hiša, nekaj vrtnega orodja, zaboji porcelana, stočena ilovnata tla.

V skrajnem koncu je zagledal temen, nerazločen madež na rumeni ilovici.

Išiga je pokleknil, da bi si madež natančneje ogledal. Juraka je stala gori pri lini in radovedno opazovala moža, ki je z žepno svetilko iskal po tleh.

Išiga je izrezal iz tal košček temno pobarvane ilovice in ga položil v papirnat robec. Kemična preiskava bo takoj ugotovila, ali drži njegovo mnenje, da je ilovica potemnela od krvi. Ped za pedjo je preiskoval tla in se po kolenih premikal dalje. Našel je to, kar je iskal, — celo kopico mačje dlake.

»Zelo mi je žal, da vas moram poslati k vašim prednikom, gospod Išiga,« je dejal nekdo za njim z vpludnim in umerjenim glasom. »Prisilili ste me k temu.«

Išiga se je obrnil. Za njim je stal Ihtaro Hasegava.

Njegova glava se je dotikala stropa. V nemirni svetlobi žepne svetilke se mu je zdela postava v ohlapnem kimonu kar orjaška.

V roki je Ihtaro držal pištolo. Črna konica je bila namerjena na kletofega detektiva.

Ihtaro Hasegava se je svečano priklonil. Išiga se mu je zahvalil za poklon z vpludnim nasmeškom.

Pozvonil je.

Sluga se je res takoj spomnil.

»Možak, ki je prinesel mačka, je bil Ihtaro Hasegava.«

Nepričakovani dež je prišel kakor nalašč. Išiga si je vrgel slamnato ogrinjalo čez hrbet, na noge pa si je nataknil sandale z deset centimetrov visokimi podplati. Upal je, da ga v Hasegavi hiši ne bodo takoj spoznali. Razen tega se dva dneva ni obril in oblekel se je v stare cunje, kakršne nosijo zidarji.

To pot je imel v žepu dovoljenje, da hišo preišče. Dokaz s sinjo angorsko mačko je bil dovolj velik, da se je moral nadzornik Kamanicu vdati. Vzlic temu je hotel Išiga najprej skrivaj pregledati kraj, kjer je bil mrtvec skrit.

Poskrbel je za to, da brata nista bila doma. Ona Hasegava se pred dvema urama prijel — zaradi nedovoljene trgovine z nespodobnimi slikami — in Ihtaro je šel na policijo, da bi ugotovil istovetnost svojega brata in janičel zanj. Išiga je prošil, naj oba zadrže, dokler ne bo končal svoje preiskave.

Tako je bilo tudi v resnici. Riutaro Hiba ni bil žrtev roparskega umora, ampak družinskega maščevanja.

Ono Hasegava je bil prvi, ki se je bil z njim seznanil. Privedel ga je na svoj dom. Tam je Riutaro Hiba srečal Jurako in se vanjo zaljubil. Njegova ljubezen je našla odmeva. Takšna ljubezen je na Japonskem še zmerom zelo redka. Saj tam zakoni ne nastajajo zaradi osebne naklonjenosti, ampak največkrat kar po posredovanju obeh družin.

Riutaro Hiba je bratoma rekel, da je bogat. Brata sta bila srečna, zlasti zaradi tega, ker je imela njuna sestra pred nekaj leti smolo, da jo je mož poslal domov, ker se ni dobro razumela s svojo taščo. Na Japonskem se le redko zgodi, da bi žena, ki nosi na sebi madež ločitve, dobila še kdaj bogatega moža.

Toliko večja pa je bila jeza obeh bratov, ko se je izkazalo, da je bil Riutaro Hiba siromašen in da ne bi mogel skrbeti za miren, udoben dom. Pogledala sta ga iz hiše — tedaj pa se je zgodilo nekaj neverjetnega. Juraka je rekla, da pojde s svojim zaročencem, proli volji obeh bratov. Še drugič je hotela osramotiti svojo družino.

Pri poslednjem pogovoru — Ihtaro po nesreči ni bil doma — je Ono Hasegava ubil goljufivega ženina, ki se je pregrešil nad družinsko častjo Hasegavov.

Ali se je to zgodilo v trenutni jezi ali na premišljen način, samo iz maščevalnosti ali tudi iz pohlepa po denarju — (Hiba je takrat imel še kupnino za Kiku) — o tem so pozneje na razpravi dosti govorili.

Ihtaro, ki se je vrnil kmalu nato, ko je Hiba izgubil življenje, je bratu najprej pomagal skriti truplo pod hišo, bil pa je poleg tudi takrat, ko je bilo treba truplo spraviti iz hiše, v Tamanojsko kolinjo.

Juraka ni poznala njune skrivnosti; slutila je, da se je primerila nesreči, kajti njen zaročenec je izginil, ne da bi se bil od nje poslovil, toda proti bratoma ni upala in ni smela nastopiti.

Ono Hasegava je bil obsojen na do smrtne ječe, Ihtaro pa zaradi sodelovanja na pet let.

Nagrada, ki je bila razpisana za odkritje zločinca, je dobila Kiku Hiba, umorjenčeva hči.

Svoje izkušnje za gejšo pa vneto šolarka Kiku ni napravila. Njen varuh, brat mrtvega Riutara Hibe, je častivredni gejšaji Makovemu cvetu povrnil njene izdatke in vzel Kiku v svojo hišo. Vsekako le za kratek čas, kajti gospod Išiga, najmlajši policijski stotnik na predsedstvu v Tokiju, ni maral dolgo čakati z ženitvijo.

Glava iz Tamanoja je našla svoj mir. Duša moža, na katerega ramah je nekoč počivala, je pri svojih prednikih. V lepi hiši na širni ravnini Kwanlo stoji tablica, in na njej je upisano njegovo ime. Najbližji možski sorodnik izkazuje mrtvemu Riutaru Hibi predpisane časti.

Tudi v hiši policijskega stotnika Išige je spominska tablica. Na njej je napisano Hidekijihovo ime. Gospod Išiga se ji ob prihodu v sobo nikoli ne pozabi prikloniti, in o praznikih zgori pred njo dosti paličice kadila.

K O N E C

Radio Ljubljana

od 11. do 17. maja 1939.

ČETRTEK 11. MAJA

12.00: Plošče 12.45: Poročila 13.00: Napovedi 13.20: Harmonika 14.00: Napovedi 18.00: Radijski orkester 18.40: Slovensčina za Slovence 19.00: Napovedi, poročila 19.30: Nac. ura 19.50: Deset minut zabave 20.00: Prenos pevskega koncerta 20.45: Reproduciran koncert simfonične glasbe 22.00: Napovedi, poročila 22.15: Radijski orkester. Konec ob 23. uri.

PETEK 12. MAJA

11.00: Šolska ura 12.00: Plošče 12.45: Poročila 13.00: Napovedi 13.20: Radijski orkester 14.00: Napovedi 18.00: Ženska ura 18.20: Plošče 18.40: Francoščina 19.00: Napovedi, poročila 19.30: Nac. ura 19.50: Zanimivosti o izseljencih 20.00: Iz slovenskih oper 21.15: Orgelski koncert 22.00: Napovedi, poročila 22.30: Angleške plošče. Konec ob 23. uri.

SOBOTA 13. MAJA

12.00: Plošče 12.45: Poročila 13.00: Napovedi 13.20: Plošče 14.00: Napovedi 17.00: Otroška ura 17.50: Pregled sporeda 18.00: Radijski orkester 18.40: Pogovori s poslušalci 19.00: Napovedi, poročila 19.30: Nac. ura 19.50: Plošče 20.00: O zunanji politiki 20.30: Vesel

Če Vam je težko pri srcu in si želite malo razvedrila, potem sežite po »Družinskem tedniku«!

Dober svet gospodinjam, ki ne perejo same...

Perilo kupujete vendar same-zato naj bi kupovale tudi malo same! Ne samo vonj perila, — temveč tudi njegova trajnost je odvisna od mila. S Schichtovim terpentinovim milom prati se pravi: perilo tako negovati, kakor si želi vsaka dobra gospodinja.

TERPENTINOVNO MILO

živalski krog 22.00: Napovedi, poročila 22.15: Samospevi. Konec ob 23. uri.

NEDELJA 14. MAJA

8.00: Jutrnji pozdrav 9.00: Napovedi, poročila 9.15: Prenos cerkvene glasbe 9.45: Verski govor 10.00: Plošče 10.15: Akademski pevski kvintet 11.00: Plošče 11.30: Radijski orkester 13.00: Napovedi 13.20: Ruske ciganske pesmi 17.00: Kmet. ura 17.30: Koncert vojaške godbe 19.00: Napovedi, poročila 19.30: Nac. ura 19.50: Prenos šmarnc 20.30: Klavirski koncert 21.15: Koncert lahke glasbe 22.00: Napovedi, poročila 22.15: Koncert lahke glasbe Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK 15. MAJA

12.00: Plošče 12.45: Poročila 13.00: Napovedi 13.20: Radijski orkester 14.00: Napovedi 18.00: Čelo solo 18.40: Božje doživetje 19.00: Napovedi, poročila 19.30: Nac. ura 19.50: Zanimivosti 20.00: Miroslav Vilhar (1818—1871): »Jamska Ivanka« 20.50: Reproduciran koncert simfonične glasbe 22.00: Napovedi, poročila 22.15: Prenos plesne glasbe Konec ob 23. uri.

TOREK 16. MAJA

11.00: Šolska ura 12.00: Plošče 12.45: Poročila 13.00: Napovedi 13.20: Radijski orkester 14.00: Napovedi 18.00: Čelo solo 18.40: Božje doživetje 19.00: Napovedi, poročila 19.30: Nac. ura 19.50: Deset minut zabave 20.00: Dvospevi 20.45: Koncert Radijskega orkestra 22.00: Napovedi, poročila.

SREDA 17. MAJA

12.00: Plošče 12.45: Poročila 13.00: Napovedi 13.20: Plošče po željah 14.00: Napovedi 18.00: Mladinska ura 18.40: Različne davčne dajatve 19.00: Napovedi, poročila 19.30: Nac. ura 19.50: Prirodopisni kotic 20.00: Prenos iz Maribora 22.00: Napovedi, poročila 22.15: Jožek in Ježek Konec ob 23. uri.

Poceni boste kupovali

naše brezplačni katalog
Kasperi-Opfer
SARAJEVO 1939

Obleke, perilo, vetrni suknjiči,

dežni plašči, trenčkoti in vsa praktična oblačila, nudi v največji izbiri, najceneje

Presker

Ljubljana, Sv. Petra c. 14

Letos »Družinski tednik« stalno na 12 straneh!

FR. P. ZAJEC

IZPRAŠAN OPTIK IN URAR

LJUBLJANA, sedaj Stritarjeva ul. 6

pri franciškanskem mostu

Vsakrštna očala, daljnogledi, topometri, barometri, hygrometri, ud. Velika izbira ur, zlatarje in srebrnine. Samo kvalitetna optika! Ceniki brezplačno!

»O-Ke«

pravi Američan, kadar se počuti čisto sigurnega

Takšen občutek popolne sigurnosti Vam daje O. K. gum., ker je izdelan iz latexa, je izredno tenak, mehak in trpečen. Zamačena trajnost 6 let. Srebrna papirnata škatlica s 3 kosi din 10" — v lekarnah in drogerijah. Po potrebi, Vam bo tt. Rave d. d., Zagreb javil, kje si morete nabaviti O. K.

MOŠKI!

seksualne impotence, za spolno slabost in za ojačitev funkcije spolnih žlez poskusite originalne neškodljive

HORMO-SEKS-pilule

Dobro se v vseh lekarnah.
30 pilul din 84—
100 pilul din 217—
300 pilul din 560—
Zahtevajte samo originalne »Hormo-Seks« pilule, ki so zunaj na skatlici opremljene z zaščitno znamko. Po pošti razpošilja lekarna L. BANOVEC, Ljubljana. Glavna zaloga »Vis-Vit« kem. laboratorij, Zagreb, Langov trg 3. Ogl. reg. S. br. 28. 856-37.